

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ἩΣΙΟΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HESIODI CARMINA.

EXCUSEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

2^{ed.} 1878

ΗΣΙΟΔΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HESIODI CARMINA.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΕΛΕΝΗΣ.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΤΑ ΜΕΘ' ΟΜΗΡΟΝ.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΥ ΑΛΩΣΙΣ ΙΛΙΟΥ.

ΤΖΕΤΖΟΥ ΠΡΟΟΜΗΡΙΚΑ, κ. τ. λ.

APOLLONII ARGONAUTICA.

MUSÆI CARMEN DE HERONE ET LEANDRO.

COLUTHI RAPTUS HELENÆ.

QUINTI POSTHOMERICA.

TRYPHIODORI EXCIDIUM ILII.

TZETZÆ ANTEHOMERICA, etc.

GRÆCE ET LATINE
CUM INDICIBUS NOMINUM ET RERUM
EDIDIT F. S. LEHRS.

Frank] S. [regfried]

ASII, PISANDRI, PANYASIDIS, CHOERILI, ANTIMACHI

FRAGMENTA CUM COMMENTARIIS ALIORUM ET SUIS ADJECIT

FRIDERICUS DÜBNER.

BLB 237

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI REGII FRANCIAE TYPOGRAPHO,

VIA JACOB, 56.

M DCCC X1.

PRÆFATIO.

IN hoc septem poetarum corpore Hesiodo Apollonium ac Musæum subiunximus, ne reliquorum quatuor, qui de rebus Troicis sunt omnes, interrumpatur ordo. Critica, quam vocant, adhibita arte novas horum auctorum recensiones exhibendi fortasse ne facultas quidem fuisset, consilium certe non erat. Religiosi autem editoris esse putavimus, in usum suum convertere, si quid boni atque emendati virorum doctorum sive ingenio, sive studio nuper detectum invenerit. Quæ messis poetis nostris haud parcos reddidit fructus. Quo factum est, ut omnes, nisi forte Tzetzen excipere velis, permultis locis correcti, partim novam plane induti speciem, in lucem prodeant, plurimæque dici possint, quibus multæ, quas recepimus, lectiones explicentur, nonnullæ defendantur, excusentur non paucæ. Ne tamen modum, qui præfationi constitui solet, transeamus, de singulis mutationibus in editione nostra obviis fusius disserere supersedebimus, quas ne enumerare quidem licebit, nisi ubi id aut paucis absolvendum, aut sine magno lectorum nostrorum incommodo non evitandum iudicaverimus.

Gœttingianus HESIODI textus quinquaginta emendationes in Theogonia, viginti quinque in Scuto Herculis a nobis receptas egregiæ Hermanni recensionis (in opusculis. vol. VI, pag. 142 sqq.) debet. Quum de prisca Theogoniæ forma hodiernæque origine nihil constet (1), versus longioresve locos transponere, quomodo Hermannus hic illic faciendum docet, ausi non sumus, sed satis habuimus uncis includere, quæ, quo loco hodie leguntur, carminis tenorem interrumpunt, sive dispositionis hodierna antiquioris, sive variarum recensionum, sive interpolationum vestigia sint. Quod ad

(1) Mützellius, quem his in studiis totum esse viri docti non ignorant, in recensione libelli, in quo Sætbeerus quidam sua Gruppiique somnia de primigenia Theogoniæ specie publici juris fecit (Zimmerm. ephemm. a. 1838, num. 10 sqq.), philologiæ hodiernæ vires difficultati huius quæstionis pares esse negat.

Scutum attinet, lectores ad egregiam Hermannii disputationem de triplici huius poematis recensione remittamus oportet. Carminis enim intellectui commodoque legentium male consultum fuisset, si nulla addita adnotatione textum dispositioni a viro doctissimo propositæ adaptare voluissemus⁽¹⁾. De tertii, quod superest, poematis Hesiodæi natura Lehrsii frater dilectus *Quæstionum epicarum* a. 1837 editarum dissertatione tertia novam exposuit sententiam, quæ, quamvis minus probata a nonnullis, maxime tamen idoneum harum rerum iudicem nacta est defensorem⁽²⁾. In nostra editione singulas facile agnosces sententias, quas Lehrsii non nisi propter verborum quorundam similitudinem interpositas cum reliquo carmine vix cohærere demonstrat. Quæ idem interpolata esse iudicat, uncis inclusimus; quæ e variis recensionebus manasse vult, indicare non licuit. Multas lectiones in recensione textus Gœttingiani ab Hermanno commendatas in nostrum Operum et Dierum textum nova hac ratione dispositum introduci non potuisse apparet. Quod Hesiodi fragmentorum collectio tam aucta tamque emendata nunc in lucem prodit, id etiam Hermanno debetur, qui, postquam in recensione illa Gœttingianam collectionem castigavit multisque locis citatis locupletavit, triginta tria fragmenta addidit nova (l. l. pag. 266—271), quæ in editione nostra litera H. notavimus. Accedunt præterea complura, quæ quamquam in Lehmanni *de Hesiodi carminibus perditis particula* priori anno 1828 Berolini edita jam leguntur, a Gœttingio ommissa sunt, triaque in Crameri anecdotis primum evulgata. Numeros Gœttingianæ collectionis sine ulla litera nostris apposuimus, numeris collectionis Lehmanni litera L., collectionis Gaisfordi vel Dindorfii litera D. adscripta est. Fragmentum CXVII Hermannus in præfatione ad Eurip. Helen. pag. XVII correxit, ejusque emendationem recepimus, quamquam Hesiodum ita cecinisse nobis persuadere vix possumus.

In APOLLONIO a Wellaueri lectionibus nonnunquam recessimus. Ex iis, quas editionis Wellauerianæ criticus (ephemm. litterr.

(1) Versum 144, qualem in una trium illarum recensioneum fuisse Hermannus vult, textui suo loco subiunximus.

(2) Hermannum, qui in Jahnii annalibus philologiæ hunc librum atque illam præsertim dissertationem iudicavit. Aliud de eadem dissertatione iudicium in Zimmermanni ephemm. (a. 1836, pag. 1006 sqq.) sub calce recensioneis, quam Iulius Cæsar de illo Sætbeeri opusculo scripsit, legere meminimus.

Halenss. a. 1828, num. 305 seqq.) proposuit, has fere recepimus, e codicibus maximam partem haustas, paucas e conjectura: I. 61, ἀριττήων. 176, Ὑπερησίου. 372, πρῶρην. 672, ἐπιχνοάουσαι. 806, δορυκτῆταις. 812, ἀτημελέως. 881, ταί. 893, ἄν τοι. 1120, ὀκριόνεντι. 1161, καμάτω. 1176, κακά. II. 87, φυσιόωντες. 375, τρηχεῖα. 427, αἰζαντες. 504, χθονίης. III. 5, τοι. 15, μὲν γάρ. 173, τε. 198, ἀνά. 286, ἐπ'. 410 et 496, φυσιόωντες. 519, ἐπιχνοάοντας, quod non recipere cautius fortasse fuisset; 1009, δέ. 1195, εὐφεγγέος. 1265, ζοφεροῖο. 1331, ὀκριόεσσα. IV. 59, δολίῃσιν. 202, δ' ἐνί. 271, προχοῇσι. 323, ἔπειτ' et punctum post versum 326; 652, ἐπίουροι. 690, ἐστ'. 800, εἰσόκε. 1103, ἐφ' Ἑλλάδι. 1212, εἰσόκε. 1260, ἀκηχεμένοις. 1324, μηδ' ἔτι. 1647, τῆς. 1711, τόφρα φαάνθη. Præterea I. 523, ἀρτύνεσθαι. 533, ὑποκλάσθη. 749, ἀμυνόμενοι. II. 28, οἶον. 573, ἔκραγε. 1180, γε et ἡδέ. III. 1374, ἐπήϊον. 1384, γούνων. 1396, ἀπὸ, scripsimus e coniectura Struvii, qui anno 1822 in libello scholastico præter has lectiones alias etiam emendationes Apollonii dedit, elegantes omnes, sed fortasse minus veras. Lib. IV. v. 290, τῇλ' Wellaueri coniectura est. Lib. III. 1393, Hermanni ἀρούρης recepimus, quamvis, quid poeta scripserit, haud facile divinaris, vulgata tamen sensu omnino carente. Multas mutationes leviores, ad orthographiam plerumque spectantes, enumerare supersedemus.

MUSÆUS Passowii maximam partem emendationum, quibus ornatus nunc editur, Wernickio debet, cuius coniecturas in commentario ad Tryphiodorum hic illic obvias recepimus has: v. 18 et 252, ἀμφοτέραις. v. 38, βασιλεια. v. 58, χιονέης (e codd.) et παρειῆς. v. 210, ἐμοί τινα. v. 272, τὰδ' ἔειπεν. v. 309, χειμερίαις. Eodem Wernickio suadente v. 53, ἀθανάτοισιν ἄγειν, et v. 118, θαρσαλή, e codicibus dedimus. V. 81, ἐν Hermanni coniectura, v. 271, παρακάτθεο eiusdem emendatio est e codicibus sumpta (vid. emendd. ad Coluth. v. 278, opuscc. vol. IV, pag. 223). V. 219 antiquam lectionem, εἰ ἔτεδν δ' ἰθὺλεις, restituimus (vid. Græfii *coniectanea in Musæum*, post Coluthum Schæferi, pag. 259).

COLUTHO post viri cl. Stanislai Iuliani editionem e Bekkeri recensione denuo impresso contigit ante hos undecim annos, ut Hermannus operam suam ei præstaret. Is elegantissimas huius poetæ emendationes anno 1828 edidit (repetitas in opuscc. vol. IV, pag. 205 sqq.), quarum multas in usum nostrum convertendas putavi.

mus, neque tamen eas, quas sagax viri egregii ingenium excogitavit, quod antiqua lectio putida esset, nimis languida, minus elegans, etc. Alias etiam nonnullas coniecturas non recipiendas iudicavimus, ut v. 17, τοῖσι, quia ante hunc versum aliquid excidisse probabilius nobis videtur, quæ suspicio in his carminis centonibus facillime movetur. In iis, quæ Hermannus de v. 46 sqq. disputat, illud certe verum est, Lennepii εὑρέα ineptum esse, de reliquis vero, quæ addit, longe aliter sentimus. Si quid de nostro in textum introducere voluissemus, ὀξεία scripsissemus. Qui cum Hermanno in corrupta vulgata codicisque Mutinensis lectione vocem οὔδας agnoscere vult, is coniiciat poetam scripsisse οὔδας ἄχαμπτον aut ἄχαρπον. Spatiis illis, quæ inter duos versus passim vides, lacunas indicavimus in hoc poemate, verius dixeris, in his poematis fragmentis non raras.

Quinti textum plane novum lectoribus nostris tradimus. Quamquam hic poeta alterum Rhodomannum frustra adhuc expectabat, novaque editione, quam Spitznerum et Kœchlyum coniunctis viribus parare accipimus, magnopere indiget, tamen triginta duobus his annis post Tychsenii editionem magna moles emendationum Quinti hic illic dispersarum accumulata est, in quibus non pauca invenies, quæ Rhodomannus, adeo Pauwius recte viderat, Tychsenius neglexit. Ecce subsidia, quibus instructi Posthomerorum textum recensuimus. Multa egregia in Hermanni Orphicis insunt, nonnulla utilia in Wernickii commentario ad Tryphiodorum, multa bona in Spitzneri observationibus in Quintum ad calcem libri, quem *de versu Græcorum heroico* scripsit, anno 1816 editis. Eiusdem auctoris *observationum in Quinti Posthomericæ* particula prima et altera Vitebergæ a. 1815 prodierunt, tertia anno 1837 in Zimmermanni ephemeridibus (num. 143 sqq., pag. 1161 sqq.) (1), postquam Bonitii *symbolæ criticæ in Quintum Smyrnæum* ibidem anno 1836 publici juris factæ sunt. Struvius in compluribus libellorum scholasticorum, quos inter annum 1817 et 1822 Regimontii edidit, egregias Quinti emendationes proposuit (2). Glasewaldi *coniectanea* in poe-

(1) Spitznerus omnes, quas de Quinto scripsit, observationes in uno volumine coniunctas nuperrime edidit.

(2) Quo rariora hæc Struvii opuscula sunt paratuque difficiliora, eo maiores gratias lectores nostri habebunt viro clarissimo et humanissimo *de Sinner*, qui e bibliotheca, quam habet opulentam atque exquisitam, integram illorum collectionem vobiscum communicavit.

tam nostrum anno 1817 Vitebergæ evulgata non vidimus. Quum tamen ab aliis interdum laudentur, nihil eorum, quæ bona insunt, nos fugisse putamus. Lehrsius, a quo pauci Quinti loci in *quæstionibus epicis* emendati sunt, magnum numerum emendationum per literas nobiscum communicavit, cuius benevolentiae verbis nostris lectorumque nostrorum gratias amantissimo fratri agimus. Idem nos monuit, poetæ nostri libros Eustathio auctore (ad Iliad. pag. 4) Δόγους esse inscribendos. Novissimum idque optimum subsidium ad emendandum Quintum Kœchlyus nuper suppeditavit, qui codice Monacensi denuo collato *Emendationes et adnotationes in Quintum Smyrnæum* in actorum Societatis Græcæ, quæ Lipsiæ floret, Vol. II. Fasc. I. anno præterito in lucem emisit. Nisi hic fasciculus sero ad nos pervenisset, prior Posthomerico- rum pars bonis nonnullis lectionibus fuisset locupletata, quas recipere non amplius licitum erat. Iam nostræ editionis lectiones a textu Tychsenii recedentes hic subiungimus, prætermissa permagna copia correctionum minoris momenti ad accentus, ad orthographiam atque interpunctionem pertinentium. Legitur enim

IN TYCHSENI EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENI EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
L. I. v. 2. κέκευθε	κεκεύθει	v. 426. τῇ	τῆς
v. 11. ὑπαί	ὑπὸ	v. 434. ἐπ'	ὑπ'
v. 22. εἶδεν	εἶδον	v. 443. αὐ	αὐθ'
v. 32. νυ	τιν'	v. 448. κείναι	κείνη
v. 39. ὑπαί	ὑπὸ	v. 457. ἐξαρχῆς	ἐξ ἀρχῆς
v. 44. κυανῶπις	κυανῶπις	v. 468. ἐπεντύνεσθε	ἐπεντύνεσθαι
v. 58. ἐρατεινόν,	ἐρατεινόν·		ἐντοσθε
v. 60. ὑπαχλύνη	ὑπηχλύνη	v. 490. κέεασεν	κέασεν
v. 99. τοῖα	τοῖον	v. 492. κέκλιτο	κεκύλιστο
v. 136. ἐν	ἐνι	v. 504. ἀφραδίησι	ἐγγείησι
v. 147. εἶθε'	εἰλε'	v. 505. Λαομέδοντος	λαόν ἐλόντες
v. 159. βουπλήγα, τὸν	βουπλήγ', δν	v. 529. Δηῖχον, ἥδὲ	Δητοχον τ' ἰδ'
v. 166. ἀάσχετα	ἀάσχετον	v. 542. θορεῖ	θόρη
v. 167. τε, τὸν	θ', δν	v. 558. ἴκεσθε	ἴκεσθον
v. 168. κιούσα	κιούση	v. 563. Ἦ. μέγα τοι δ'	Ἦ μέγα· τοι δ'
v. 179. Ἦ δ' οἶη	Οἶη δ' ἦ	v. 575. ἐπέεσιν	ἐπέεσσιν
v. 190-200. θεῆσιν· Ἐκπά- γλως δ' ἦ σεῖο, θεοῦ γένος, ἐστὶ γενέθλης·	θεῆσιν Ἐκπάγλως, ἦ σεῖο θεουδῶς ἐστὶ γενέ- θλης·	v. 583. ἐτλης	ἐφης
v. 217. λαβόντες	βαλόντες	v. 596. μελέεσιν	μελέεσσιν
v. 246. ἐν	ἐνι	v. 598. δύσαν	δύσαν
v. 254. Θερμώδουσαν	Θερμώδοσαν	v. 613. ὑπαί	ὑπὲρ
v. 259. ὀκρυόεντι	ὀκρυόεντι (1)	v. 615. ἥδ'	ἦ
v. 286. πολυγνάμπτῃσιν	πολυγνάμπτουσιν	v. 673. τετρυγμένοι, αἰφά γε	τετρυμένοι ἀψα
v. 287. ἐν	ἐνι	v. 677. ἀεικτυπέοντι	ἐπικτυπέοντι
v. 308. κυδοιμός	Κυδοιμός	v. 715. ἀθανάτοιο	ἀκαμάτοιο
v. 310. θανάτοιο	Θανάτοιο	v. 723. ἦκαχε	ἦκαφε
v. 326. οἱ	ὡς	v. 724. οὐνεκα	εἰνεκα
v. 341. μιν	οἱ (2)	v. 727. μέμβλετο	μέμβλεται
v. 370.	in uncis.	v. 752. ὅπη	ἐπεί
		v. 753. θέμις ἐτ' ἄτη	Θέμις ἐτ' Ἄτη
		v. 759. προπάροιθεν	τοπάροιθεν

(1) Ad v. 256 Struvius: «Perpetuus, inquit, poetarum usus postulare videtur δοπ. » Qua admissa mutatione τὴν esse scribendum Lehrsius vidit. Conf. IX, 259, ubi Kœchlyus vulgatam (δόρυ) defendit.

(2) Lehrsius vult μετ'. Idem ad v. 336: «βίην, fortasse λίην. »

mus, neque tamen eas, quas sagax viri egregii ingenium excogitavit, quod antiqua lectio putida esset, nimis languida, minus elegans, etc. Alias etiam nonnullas coniecturas non recipiendas iudicavimus, ut v. 17, τοῖσι, quia ante hunc versum aliquid excidisse probabilius nobis videtur, quæ suspicio in his carminis centonibus facillime movetur. In iis, quæ Hermannus de v. 46 sqq. disputat, illud certe verum est, Lennepii εὐρέα ineptum esse, de reliquis vero, quæ addit, longe aliter sentimus. Si quid de nostro in textum introducere voluissemus, ὁξέα scripsissemus. Qui cum Hermanno in corrupta vulgata codicisque Mutinensis lectione vocem οὐδας agnoscere vult, is coniiciat poetam scripsisse οὐδας ἄκαπτον aut ἄκαρπον. Spatiis illis, quæ inter duos versus passim vides, lacunas indicavimus in hoc poemate, verius dixeris, in his poematis fragmentis non raras.

QUINTI textum plane novum lectoribus nostris tradimus. Quamquam hic poeta alterum Rhodomannum frustra adhuc expectabat, novaque editione, quam Spitznerum et Kœchlyum coniunctis viribus parare accipimus, magnopere indiget, tamen triginta duobus his annis post Tychsenii editionem magna moles emendationum Quinti hic illic dispersarum accumulata est, in quibus non pauca invenies, quæ Rhodomannus, adeo Pauwius recte viderat, Tychsenius neglexit. Ecce subsidia, quibus instructi Posthomerorum textum recensuimus. Multa egregia in Hermanni Orphicis insunt, nonnulla utilia in Wernickii commentario ad Tryphiodorum, multa bona in Spitzneri observationibus in Quintum ad calcem libri, quem *de versu Græcorum heroico* scripsit, anno 1816 editis. Eiusdem auctoris *observationum in Quinti Posthomericæ* particula prima et altera Vitebergæ a. 1815 prodierunt, tertia anno 1837 in Zimmermanni ephemeridibus (num. 143 sqq., pag. 1161 sqq.) (1), postquam Bonitii *symbolæ criticæ in Quintum Smyrnæum* ibidem anno 1836 publici juris factæ sunt. Struvius in compluribus libellorum scholasticorum, quos inter annum 1817 et 1822 Regimontii edidit, egregias Quinti emendationes proposuit (2). Glasewaldi *coniectanea* in poe-

(1) Spitznerus omnes, quas de Quinto scripsit, observationes in uno volumine coniunctas nuperrime edidit.

(2) Quo rariora hæc Struvii opuscula sunt paratuque difficiliora, eo maiores gratias lectores nostri habebunt viro clarissimo et humanissimo *de Sinner*, qui e bibliotheca, quam habet opulentam atque exquisitam, integram illorum collectionem vobiscum communicavit.

tam nostrum anno 1817 Vitebergæ evulgata non vidimus. Quum tamen ab aliis interdum laudentur, nihil eorum, quæ bona insunt, nos fugisse putamus. Lehrsius, a quo pauci Quinti loci in *quæstionibus epicis* emendati sunt, magnum numerum emendationum per literas nobiscum communicavit, cuius benevolentiae verbis nostris lectorumque nostrorum gratias amantissimo fratri agimus. Idem nos monuit, poetæ nostri libros Eustathio auctore (ad Iliad. pag. 4) Δόγους esse inscribendos. Novissimum idque optimum subsidium ad emendandum Quintum Kœchlyus nuper suppeditavit, qui codice Monacensi denuo collato *Emendationes et adnotationes in Quintum Smyrnæum* in actorum Societatis Græcæ, quæ Lipsiæ floret, Vol. II. Fasc. I. anno præterito in lucem emisit. Nisi hic fasciculus sero ad nos pervenisset, prior Posthomerico- rum pars bonis nonnullis lectionibus fuisset locupletata, quas recipere non amplius licitum erat. Iam nostræ editionis lectiones a textu Tychsenii recedentes hic subiungimus, prætermissa permagna copia correctionum minoris momenti ad accentus, ad orthographiam atque interpunctionem pertinentium. Legitur enim

IN TYCHSENI EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENI EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
L. I. v. 2. κέλευθε	κελεύθει	v. 426. τῇ	τῆς
v. 11. ὑπαι	ὑπὸ	v. 434. ἐπ'	ὑπ'
v. 22. εἰ δὲν	ἐὸν	v. 443. αὖ	αὖθ'
v. 32. νυ	τιν'	v. 448. καίναϊ	καίνη
v. 39. ὑπαι	ὑπὸ	v. 457. ἐλαρχῆς	ἐξ ἀρχῆς
v. 44. κυανῶπις	κυανῶπις	v. 468. ἐπεντύνεσθε	ἐπεντύνεσθαι
v. 58. ἐρατεινόν,	ἐρατεινόν·	εἰ ἐντοσθι	ἐντοσθε
v. 60. ὑπαχλύνη	ὑπηχλύνη	v. 490. κέδασσεν	κέασσεν
v. 99. τοῖα	τοῖον	v. 492. κέκλιτο	κεκύλιστο
v. 136. ἐν	ἐνι	v. 504. ἀρραδίησι	ἐγγείησι
v. 147. εἴθετ'	εἴλετ'	v. 505. Λαομέδοντος	λαόν· ἐλόντες
v. 159. βουπλήγα, τὸν	βουπλήγ', δὲν	v. 529. Δηίχον, ἡδὲ	Δητοχον τ' ἰδ'
v. 166. ἀάσχετα	ἀάσχετον	v. 542. θορεῖ	θόρη
v. 167. τα, τὸν	θ', δὲν	v. 558. ἱκεσθε	ἱκεσθον
v. 168. κιοῦσα	κιοῦση	v. 563. Ἦ. μέγα τοι δ'	Ἦ μέγα· τοι δ'
v. 179. Ἦ δ' οἴη	Οἴη δ' ἡ	v. 575. ἐπέεσιν	ἐπέεσσιν
v. 190-200. θεῆσιν· Ἐκπά- γλως δ' ἡ σεῖο, θεοῦ γένος, ἐστὶ γενέθλης·	θεῆσιν Ἐκπάγλως, ἡ σεῖο θεουδέας ἐστὶ γενέ- θλης·	v. 583. ἐτλης	ἐρης
v. 217. λαβόντες	βαλόντες	v. 596. μελέεσιν	μελέεσσιν
v. 246. ἐν	ἐνι	v. 598. δύσαν	δύσαν
v. 256. Θερμῶδουσαν	Θερμῶδοσαν	v. 613. ὑπαι	ὑπὲρ
v. 259. διρυόεντι	διρυόεντι (1)	v. 615. ἡδ'	ἡ
v. 286. πολυγνάμπτῃσιν	πολυγνάμπτοισιν	v. 673. τετρυγμένοι, αἰψά γε	τετρυμένοι ἄψα
v. 287. ἐν	ἐνι	v. 677. ἀεικτυπέοντι	ἐπικτυπέοντι
v. 308. κυδοιμός	Κυδοιμός	v. 715. ἀθανάτοιο	ἀκαμάτοιο
v. 310. θανάτοιο	Θανάτοιο	v. 723. ἥχαχε	ἥκαφε
v. 326. οἷ	ὥς	v. 724. οὐνεκα	εἴνεκα
v. 341. μιν	οἱ (2)	v. 727. μέμβλετο	μέμβλεται
v. 370.	in uncis.	v. 752. ὅπη	ἐπαι
		v. 753. θέμις εἰ ἄτη	Θέμις εἰ Ἄτη
		v. 759. προπάροιθεν	τοπάροιθεν

(1) Ad v. 256 Struvius: «Perpetuus, inquit, poetarum usus postulare videtur δοπ. » Qua admissa mutatione τῇν esse scribendum Lehrsius vidit. Conf. IX, 259, ubi Kœchlyus vulgatam (δοπυ) defendit.

(2) Lehrsius vult μετ'. Idem ad v. 336: «βίην, fortasse λην. »

IN TYCHSENII EDITIONE :		IN EDITIONE NOSTRA :		IN TYCHSENII EDITIONE :		IN EDITIONE NOSTRA :	
	v. 761. ἐξεραάνθη		ἐξεραάνθην		v. 440. ἐπιστάμενος		ἐπισταμένως
	v. 793. μένος μέγα		μέγα σθένος (1)		v. 443. ἐπεσσυμένως		ἐπεσσυμένῳ
L. II. v. 6.	σκοπιάσιον		σκοπιάζον		v. 452. αὐτῇ σὺν φήμῃ		αὐτῇ κεν φήμῃ
	v. 30. πω		που			εἰ μεγάλθυμον	τάχα θυμόν
	v. 48. ὄρνυτ'		ὄρνυτ'		v. 457. περιώσιος		περιώσιον
	v. 55. ἦ μὲν		ἦμὲν		v. 464. ὀφελὲν με		ὀφελόν με
	v. 59. ἐνὶ		μετὰ		v. 467. ἀγανούς τε		γεγαρούς τε
	v. 61. ὀφελεν, καὶ		ὀφελον καὶ		v. 469. δ' ἔθηκεν		δὲ θῆκεν
	v. 80. μαρναμένῳ		παρφαμένῳ		v. 480. πένθος		θυμόν
	v. 127. Μάμωνων		Μάμμων		v. 481. λευγαλέον· τό με εἶθε		πένθος λευγαλέον· τό
	v. 163. τάχα		τοῖς		v. 502. ἀπάχηςας		ἀπάφηςας
	v. 165. ἐν		ἐνὶ		v. 526. δ		δγ'
	v. 169. ὀχέεσσι		ὀχέεσσι		v. 538. οἶον, δτ'		οἶόν τ'
	v. 174. κεν		καὶ		v. 614. ὄν		τόν
	v. 187. ὕστατος		ὑστατος		v. 619. ἄλλοτε		ἄλλ' ὅτε
	v. 196. ἅπαν' οἱ		πάν' τοὶ		v. 661. θοὴν		θεάν
	v. 200. ἔσαν εἰ ἀγυαῖ		ἔσαν εἰ ἀγυαῖ		v. 665. Ἀλλ' ὅτε		Καὶ τότε
	v. 224. ὠηγόμεν' εἰ πάρος		θαινόμεν' εἰ πυρὸς		v. 714. εὐ πνεύοντες		εὐπνεύοντες
	v. 232. βαρὺ		βαθὺ		v. 716. δ' ἐγίγνωτο		δὲ γίγνωτο
	v. 233. οἱ γ'		οἱ γ'		v. 783. τὰ μὲν		τά τε
	v. 289. γὰρ		δὲ		L. IV. v. 6. σχεδόν		πίδον
	v. 300. ἐτι ἐλθέμεν		ἐτ' ἐπελθέμεν		v. 17. αὖ		αὖθ'
	v. 314. μόγου		μόθου		v. 22. ἦ		τοῦ
	v. 320. Μάμωνων		Μάμμων		v. 27. ἐπέδραχεν		ἐσέδραχεν
	v. 339. τοὶ		οἱ		v. 33. αὖ		αὐτ'
	v. 361. μοῖρα		Μοῖρα		v. 46. δ' ἐγήθεον		δὲ γήθεον
	v. 421. προφερεστέρα		προφερεστέρη (2)		v. 70. δῆτ'		δαῖτ'
	v. 446. βεβλημένος		βεβλημένον		v. 93. ῥηδεται		ῥηδεται (4)
	v. 495. ὑπέδραχεν		ἐπέδραχεν		v. 146. ὅσσ'		ὥς δ'
	v. 520. ἦ μὲν εἰ ἡ δ'		ἦμὲν εἰ ἡ δ'		v. 168. ἔσσυτο		ἔστατο
	v. 543. ἄορ		αἶμα		v. 185. οἶδε		δοιοὶ
	v. 546. ἐπεσμαράγησε		ὑπεσμαράγησε		v. 249. δένδρ'		δένδρε'
	v. 602. θέρους		θέρεως		v. 265. ἐν		ἐνὶ
	v. 618. οὐτ' ἄρ' εἰ ὀπίσαστο		οὐ γὰρ εἰ ὀπίσαστο		v. 277. γ' ἐτέρπετο		τε τέρπετο
	v. 665. ῥὰ Πηλιάδες		μὲν ἄρ' Ἡλιάδες		v. 311. κρατερώτερος		κρατερώτατος
	v. 666. ὦϊξε		ῥίξε.		v. 326. ἐνεγγυς		ἐγγύς
L. III. v. 28.	δ' ἔθηκε		δὲ θῆκε		v. 364. ἤλασε		ὄκλασε
	v. 49. ἡκαχες		ἡπαφες		v. 383. Ἴάσονος		Ἰήσονος
	v. 57. ἐ		οἱ		v. 396. ἀμφιτετρυμμένα		αἶψα τετρυμμένα (5)
	v. 58. οὐδ'		οὐτ'		v. 400. προπάροιθε		τοπαρόριθε
	v. 65. ὑπὲρ		ὑπὲκ		v. 416. ἐπαλγύνεσκε		ἐτ' ἀλγύνεσκε
	v. 69. τλήτω		στήτω		v. 420-421. ἀπόνητο, ἀγλαόν·		ἀπόνητο· ἀγνοον —
	v. 70. τοῖ		οἱ		v. 441. θέρους εὐθαλπέας		θέρεως εὐθαλπέας
	v. 94. οἱ δὲ		ἡδὲ		v. 445. μὲν		μιν
	v. 114. σχέτλιε		σχέτλιος		v. 487. ἔλευσσαν		ἐνευσαν
	v. 159. ἤριπε γαίης		ἤριπε, βαιὸν		v. 488. ἰδμονι πυγμαχίης		ἰδμονι, παμμαχίης
	v. 169. τίσεσθ'		τίσεται ἄρ' (3)		v. 522. ἐνθορον·		ἐκθορον·
	v. 184. ἐ		οἱ		v. 559. ἐν		ἐνὶ
	v. 190. ἀρήγετε		ἀρήγοιτ'		L. V. v. 14. ἀμφετέτυκτο		ἀμφετέτυκτο
	v. 210. πόλιν εἰ εἰρύσαντες		πόλιν εἰ εἰρύσωμεν		v. 35. θανάτου		Θανάτου
	v. 222. τε		ῥά θ'		v. 36. ὑσμῖναι		Ἰσμῖναι·
	v. 223. ὑπαί		ὑπὸ		v. 72. μειδιῶσ'		μειδιῶων
	v. 295. δῆ		δῆτ'		v. 125. κ'		τ'
	v. 304. ναιετάασκεν		ναιετάασκεν		v. 126. νό κεν		νῦν
	v. 319. ἀπαί		ἀπὸ		v. 127. μετεύαδεν		μέγ' εὐαδεν
	v. 340. ἐμπνέοντα		ἀμπνεύοντα		v. 134. Ἰδομενῇ· αὐτόν,		Ἰδομενῆα κλυτόν,
	v. 379. οἱ		οἱ γ'		v. 145. δῶη		δῶη
	v. 386. εὖτε		ἔσπε		v. 169. ἀνέρα, ὄντινα τῶνδε		ὄντινά κεν τῶνδ' ἀνδρα
	v. 409. τ' αὖ		δ' αὖτ'		v. 176. ἐρατεινήν·		ἐλεγεινήν·

(1) V. 792 Struvius συγκαίεσθαι coniecit pro συγγεῖασθαι.

(2) V. 391 οἱ pro altero μοι scribendum esse coniecit.

(3) Olim τίσεσθε, Hermannus voluit τίσεσθαι. Suamne lectionem Tychsenius sine codice e iudicio suo, an e codice huius scribit sine iudicio, nescimus.

(4) Spitzneri emendatio. Struvius et Bonitius maluerunt φρασί μῆδεται, Lehrsis κῆδεται in mentem venit. Mox v. 168 ἔστατο Lobeckii coniectura est ad Aiace. p. 156.

(5) Struvius, cui hæc emendatio debetur, αἶψα dubium esse ipse confitetur, Lehrsius αὖθι fortasse scribendum coniecit.

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 212. ἔχεις	ἔχεις	v. 250. καρήχτα δ'	κάρη δέ οἱ
v. 216. μ' ὑπόεικε	μοι ὑπείκε	v. 258. ἀλλοθεν	ἀλλυδὺς
v. 240. οὔτιδανόν εἰ ἀργαλέον	ταρβαλέον οὔτιδανόν	v. 283. αὖθ'	αὖθ'
v. 249. ζεύγλης	ζεύγλης	v. 298. ἐώλπεν	ἐώλπεν (1)
v. 256. εὐσθενέα	εὐσθενέος	v. 317. Πολυδάμαντα	Πουλυδάμαντα
v. 281. μητιόωντο	μητιόωνται	v. 329. αὐτῶν ἦδ'	αὐτῶν τ' ἦδ'
v. 299. καταβοσκομένοισιν	κάτα βοσκομένοισιν	v. 384. τῷ δ' ἐπὶ	τῷ δ' ἀρ' ἐπ'
v. 354. ἀλλά γ'	ἀλλ' ἀρ'	v. 388. σχέτλιε ,	σχέτλιος ,
v. 359. ὥς	ὥς	v. 392. δς	δ
v. 362. ὄρεξεν	ἔρεξεν	v. 418. ἔτι ἔλπη	ἐτ' ἐέλπη
v. 386. ἦδὲ	ἦδὲ	v. 457. τετυγμένα	τετυμμένα
v. 388. βίη	βίη	v. 474. δ' ἐκεῖνο	δὲ ἐκεῖνο
v. 393. ὑπέβραχε	ἐπέβραχε	v. 485. τεταγμένη	τεταμμένη
v. 394. ὑπετρομέεσκον	ὑποτρομέεσκον	v. 500. δὴ τότε γ'	δὴ βα τότε
v. 399. ἐπεὶ	ὅτι	v. 526. ἐμπνεύοντα	ἀμπνεύοντα
v. 422. ἤκαχε	ἤκαφε	v. 532. ἦδὲ	ἦδὲ
v. 435. ὑποπτώσσουσι	ὑποπτώσσωσι	v. 533. ἀολλίσσωσ'	ἀολλίσσωσ'
v. 436. ὅτ'	ὅ δ'	v. 544. ἀρίδης	ἀρίδης
v. 444. κύων	κύων	v. 580. Ἐχέμωνα δηϊοτῆτι	ἐλὼν ἀνά δηϊοτῆτα
v. 457. λόλον	δόλον	v. 592.	in uncis.
v. 460. ἐπιθήμεναι ,	ἐτι βήμεναι ,	v. 602. ἐπεσσύμενος	ἐπισπόμενος
v. 469. χεῖρες	χερσὶν	v. 604. ἕνα	ἐνὶ
v. 470. δέ γ' εν	δὲ καὶ	v. 631. Μόνησον	Μόνησον
v. 492. ὀδυρομένοις εἰ δῖον	ὀδυρομένων εἰ δῖαν	L.VII. v. 28. ὑπὸ	ὑπαὶ
v. 509. ἐδλάθεν	ἐδλάθη	v. 38. πόνου	γόου
v. 517. ὄφρα με	ὄφρ' ἐμὲ	v. 57. ἔξεεν	ἐῤῥεεν
v. 523. ἀπάντων	ἀνασσαν	v. 65. τεθνεότες	τεθνεώτες
v. 524. ἀνασσαν ἔμμεν, ὄσων	ἀπάντων ἔμμεν, ὄσων	v. 71. θεῶν ἐν	θεῆς ἐνὶ
v. 550. νῦν μὲν	μὲν μοι	v. 77. πνοιῇ	πνοιῆς
v. 554. ἀνδρέσσιν	ἀνδράσι οἱ	v. 78-79.	lacuna. (2)
v. 555. ἐπ'	ἐν	v. 79. οὔτοι εἰ ἄλλος	οὔτι εἰ σκολιὸς
v. 563. θεῇν,	θεᾶν,	v. 137. φάραγγας	φάραγγος
v. 587. καὶ	οἱ	v. 163. μίην	μίαν
v. 611. ἀμφιχάνωσιν	ἀμφιχάνωσιν	v. 175. προπάροιθε	τοπάροιθε
v. 619. πέρι δινήσαντο	περινήσαντο	v. 196. τεύχεα	τεύχεσι
v. 622. καὶ	οἱ	v. 247. ἀτροπος εἰ μοῖρα ,	Ἄτροπος εἰ Μοῖρα, (3)
v. 649. πολυκμήτος	πολυκμήτου	v. 248. ὑπέκλασε	ὑπέτμαγε
L.VI. v. 35. ἐκ	ὑπέκ	v. 254. ὄρνυτο	ὠρνυτο
v. 54. ἀνέρας, ἦδ' ἱπποῦς,	αὐτοῖς ἦδ' ἱπποῖς,	v. 261. πυμάτων	μυχάτων
v. 81. κεν	καὶ	v. 264. ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης,	κατ' ἀργαλέας ὑσμίνας,
v. 99. βαλόντες,	βάλοντο,	v. 285. οὐνεκα	τοῦνεκα
v. 114. ἀποσκοπίαζον	ἀπὸ σκοπίαζον	v. 290. οὐνεκ'	εἵνεκ'
v. 126. ἤμενοι	ἡμεροὶ	v. 299-300.	lacuna. (4)
v. 131. ὀσπετο	ἐπλετο	v. 340. μεγάλας	ἀταλάς
v. 145. καθ'	καὶ	v. 348. λαοῦ	ἄλλοι
v. 149. ἤρετο	εἶρετο	v. 372. ἀρ'	ἀν'
v. 151. ἐνθ' ἀρα	ἐνθάδ' ἀρ'	v. 381. φέρων, καὶ ὅσ'	φέρων κλέος (5)
v. 183. ἡύχοντο	εὐχοντο	v. 395. πολυβρόβοιο	πολυβρόβοιο
v. 194. ἴσαν	δύσαν	v. 426. δὲ	δὴ
v. 209. ἐπὶ	ὑπὸ	v. 436. νεῶς	νεὸς
v. 214. μὲν	ῥα	v. 488. ἦ μὲν	ἡμὲν
v. 224. ἐτίνυτο	ἐσίνετο	v. 475. μὲν ἐπέπλετε	σφίσιν ἐπλετο
v. 225. χρυσοῖο	χρυσόιο	v. 483. τε ἰδὲ	τ' ἦδὲ
v. 227. Στυμφαλίδες	Στυμφαλίδες,	v. 485. αἰψ'	ἄψ
v. 247. ὑπὸ	ἐπὶ	v. 498. ὀκρυόεσσαν	ὀκρυόεσσαν
		v. 510. ἀνδρῶν,	αὐτῶν

(1) Idem mendum sæpius nobis tollendum erat, ut v. 21; VII, v. 692, etc.

(2) Lacunæ, quas in nostrum textum introduximus novas, solo spatio, quas Tychsenii editio iam habuit, asteriscis notantur.

(3) V. 224, quem Tychsenius primus exhibuit, παρατεκτῆσθαι vix recte habet. Conlicimus poetam scripsisse προ-
πάροιθε τανύσσαι vel τιταίνειν vel τιτῆναι.

(4) Quam lacunam ex Homeri Od. λ. 129 facile explendam Lehrsius vidit.

(5) Spitznerus χάριν voluit. Nos Lobeckii emendationem recepimus, nihil dubitantes, quin epici poetæ, qui ὀπάζειν
κλέος, κῦδος φέρειν et κῦδος ὀπάζειν (conf. noster XII, 252, 265, 273) dicebant, φέρειν κλέος dicere potuerint.

IN TYCHSENII EDITIONE.	IN EDITIONE NOSTRA:	IN TYCHSENII EDITIONE:	IN EDITIONE NOSTRA:
v. 532. ἀήρ·	αἰθήρ·	v. 301. ἐπέπνευσεν	ἐνέπνευσεν
v. 547. καναχῇ εἰ περὶ πέτρῃ,	καναχῇ εἰ περὶ πέτρῃ,	v. 311. ἐρμυῆ	ἐρεμνῇ
v. 549. βήμεναι	δύμεναι	v. 324. ἐπιτέρπετο	ἐπετέρπετο
v. 584. δῖον,	δεῖος,	v. 330. ἡγαθέοισιν ἐπέφρα-	ἡ βᾶ θεοῖσιν ἐπεφρά-
v. 640. κύσεν	κύσσειν	σεν	σατ'
v. 650. φήσασκεν εἰ ἐμμεν,	φαίης κεν εἰ εἰναι	v. 336. οἱ	τοῖ
v. 653. ἄρ	ἄρα	v. 376. οὐνεκ' οἱ ἑλικος ἐμελ-	οὐνεκά οἱ μελαν ἑλικος
v. 656. κέκευθε	κεκεύθει	λεν εἰ ἱκέσθαι,	εἰ ἱκανε, (3)
L. VIII. v. 4. περὶ	ποτὶ	v. 382. ὑπὸ βρωθέντα θαλάσ-	ὑποβορόντα θαλάσση·
v. 11. μαφιδίῃ	μαφιδίῃ	σης·	
v. 41-42.	lacuna.	v. 384. ἀπὸ στυφελοῖο,	ἀπο, στυφελοῖς —
v. 48. δῆ	δὲ	v. 392. παρέχειτο γε	παρεκέλιτο
v. 79. ναιετάασκε	ναιετάασκε	v. 409. ἥροντ'	εἶροντ'
v. 99. Ἐνθ'	Ἐν δ'	v. 420. μέγα	μάλα
v. 103. ναιετάασκε	ναιετάασκε	v. 467. ἀμφὶς ἐχρισαν	ἀμφὶ ἐ χρίσαν
v. 137. δὲ	δέ εἰ	v. 469. οἱ	τοῖ
v. 157. ἀκρονύχων	ἀκρον ὕδωρ	v. 496. a Rhodomanno in-	lacuna.
v. 235. ὀχέεσσι	ὀχέεσσι	venius.	
v. 303. ὅς τε πάροιθεν	ὅς τοπάροιθεν	v. 501. ἄλλῃ·	ἄλλῃ·
v. 304. ναιετάασκε	ναιετάασκε	v. 502. αἶσαν,	αἶση,
v. 315. ἔδρακεν αἶαν.	ἔδρακε γαῖαν.	v. 519. εἰπου τίς	τῶν εἰ τίς
v. 332. περιβρίψῃ	περιβρίψῃ	v. 520. πελταται νόος ἀνδρά-	νόος ἀνδράσι γίνεται
v. 333. θάπτον	τυτθῇ	σιν ἐσθλοῖς,	ἐσθλοῖς,
v. 337. Τρῶας εἰ ἄλλους	Τρῶσιν εἰ ἄλλον (1)	L. X. v. 30. ἀλλὰ γ'	ἀλλ'
v. 338. λαὸν ἐπαΐσσοντας·	λαοῦ ἐπαΐσσοντας·	εἰ ἀλευομένους	μέγ' ἀλευομένους
v. 339-340.	lacuna.	v. 32. ἐτι	ἐπὶ
v. 345. ἔδεισε·	ἔσεισε· (2)	v. 42. τοι εἰ κάκινω	κεν εἰ καὶ κείνω
v. 377. ἄρα	ἄφαρ	v. 54. ὦμοις	ὦμους
v. 378. τεύχεσσι	τείχεσσι	v. 64. ὀτρύνοντες	ἀρτύνοντες
v. 381. νεφέεσσι	νιφάδεσσι	v. 66. ὥς που	ὥς ἡ
v. 400. οἱ ἤθελε θυμὸς ἀμύνειν	ἀμύνειν ἤθελε θυμῷ	v. 67. εἰαρος	χειματος
v. 412. ἐτέρωθεν	ἐτέρωσε	v. 68-69. — φύει, ἡδ' ὥστε	— χέει, ἡ ὥς δ' ἂν ἄχα-
v. 436. ἐν	ἐν	δ' ἀχάλης ξυλόχοιο Πύρ	λήνη ξυλόχον πύρ Αἰθό-
v. 438. κραδίῃ	κραδίῃ	βρέμει αἰθόμενον, ἡδ' ὥς—	μενον βρομέει, ἡ ὥς—
v. 459. πάντας εἰ ἐπει	παντ' εἰ ἐπειτ'	v. 73. ἄλλον	ἄλλω
v. 484. ἀνέμβατον	ἀνάμβατον	v. 81. Ὑἱλον, εὐγλώχινι	Ὑἱλον, εὐγλώχινι
L. IX. v. 2. ἀπείριτος	ἀπείριτον	v. 87. Χέδιόν τε,	Σχέδιόν τε,
v. 55. οὐδὲ σ' ἐγὼ περ	οὔτε σ' ἐγὼ γε	v. 89. Γαληνόν,	Γαληνόν,
v. 81. αὐτὸν	αὐτοῦ	v. 91. ἅμα πίονι	ἅμ' ἀπείρονι.
v. 83. ὀλέσση·	ἐλάσση·	v. 126. ναιετάασκεν	ναιετάασκεν
v. 88. μοῦνος	μοῦνον	v. 131. πονέουσιν	περ ἐοῦσαν (4)
v. 110. ἐντύναντο	ἐντύνοντο	v. 132. δ' ἄρ'	γὰρ
v. 114. παρανήγε	παρενήγε	v. 135. κείνο δ' ἴησι	εἰ δ' ἐπίσθα,
v. 119. αὐτοῦ.	αὐτοῦ.	v. 136. ἱκηται,	ἱκηαι,
v. 132. μή	μίγη	v. 139. καὶ μιν αἰε σπαίρου-	καὶ βᾶ μιν ἀσπαίρου-
v. 134. ἔγχει	ἐγχεσι	σαν	σαν (5)
v. 160. ὑπέρχετο·	ὑπώχετο·	v. 143. Φύλαις εὐζωνος	Φύλλις εὐζωνος
v. 195. αὖθις	αἰέν	v. 155. ἀνευ	ἀνευθ'
v. 241. ἐτέρωθε	ἐτέρωθε	v. 172. πέτρης,	πέτρης,
v. 259. δόρυ	δορὶ	v. 194. ὥς ἐτεδὸν καύσαιτο,	ὥς ἐτεδὸν, κεκείδαστο
v. 260. ἥερα	omissum,	μέγας	μέλας
εἰ τοῖον φάτο μῦθον·	ποτὶ τοῖον μῦθον εἶπεν.	v. 241. ἔτ' ἔμιμνε	ἐτι μίμνε
v. 298. δὲ βοήσας	δ' ἐβόησε	v. 250. ἐνεσίη	ἐνεσίης
v. 299. Τρῶεσσι	Τρῶσιν δὲ	v. 276. βεβλημένος	βεβλημένος

(1) Lehrsius ad hunc versum: « ἐτίνωτο, fortasse ἰσίνετο. » Conf. VI, 224.

(2) Egregiam hanc coniecturam vir cl. C. Lachmannus communicavit cum Lehrsius, amico suo, qui ipse coniecerat ἰσρίσει.

(3) Ad v. 347 Lehrsius: « ἀπανάινεται fortasse ἀγριαίνεται. »

(4) Orellius in epistolis philologicis (pag. 407) præter hanc emendationem tres alias (X, 105; XII; 580; XIII, 159) proposuit, quas recepit. — Quum in nonnullis codicibus huius versus lacuna verbo ἐτείρετο expleatur, ea- que, quæ sequuntur, cum præcedentibus vix cohereant, cui malo Kæchlyi coniectura non medetur, plura excidisse suspicamur poetamque huiusmodi aliquid scripsisse:

ἀθανάτην περ ἐοῦσαν· ἐτείρετο δ' οἱ φίλον ἦτορ,
πρὶν κείνῳ φιλότῃ μιγήμεναι, ἥς ἐτι νῦν περ
εὐνῆς σῆμα κ. τ. λ.

(5) Kæchlyi coniectura. Lehrsius voluit μένει σπαίρουσαν vel μένει ἀσπαίρουσαν.

IN TYCHSENII EDITIONE :		IN EDITIONE NOSTRA :		IN TYCHSENII EDITIONE :		IN EDITIONE NOSTRA :	
v. 277.	νοῦσψ, καὶ	νοῦσψ τε καὶ		v. 99.	κάρτεος	θάρτεος	
v. 309.	μεγάροισι, μεγ' ἀ- σπετα	μεγάροισιν ἀάσπετα		v. 103.	ἡ Διδός	ἐκ Διδός	
v. 357.	ἐμπροσθεν εἰ ἐμβεβα- νίας·	ἐντοσθεν εἰ ἐμβεβαυίης·		v. 106.	γένος ἀμφιλιποῦσα,	ἔθος αἰπὺ λιποῦσα	
v. 379.	προπάρειθεν	τοπάρειθεν		v. 111.	ἐνδοθι	ἀγχόθι	
v. 398.	με ἀσπετον	μ' ἀάσπετον		v. 124.	ἐς	ἀν'	
v. 405.	ἐδάμασσα	ἐδαμ' αἶσα		v. 127.	δεύοντο	δεύοντ' ἐκ	
v. 406.	οὐ γούωσα	οὔτι γούωσα		v. 135.	ὀκρυδέντι	ὀκρινέντι	
	εἰ τόσσον, ὅσον	τόσσον, ὅσσον ἄρ'		v. 164.	ἐπὶ	ποτὶ	
v. 408.	κείνη	κεῖνον		v. 176.	ὑπεσπαράγησε	ἐπεσπαράγησε	
v. 409 et 410.	ἡδὲ	αἱ δὲ		v. 186.	οὐδέος	οὔρεος	
v. 413.	κῶκυσεν,	κῶκυσ',		v. 188.	περὶ	ἀμφ'	
v. 428.	ὀφελόν ποτε	ὀφελον τότε		v. 198.	ἐν	ἐκ	
v. 431.	ἡώς·	αἰών·		v. 209.	ἡμέας	ὑμέας	
v. 435.	εὐπέπλους	εὐπέπλους		v. 212.	γαίῃ ἀπειρεσίῃ·	γαίῃ ἀπειρεσίῃ·	
v. 459.	μακρὸν περί κωκύε- σκον.	μόρον περικωκύεσκον.			et ἀμμιν	ὑμμιν	
v. 465.	βοήσατο	γοήσατο		v. 220.	νῦν et ἀκριτόμυθοι,	κλυτοὶ et ὀδριμόθυμοι,	
L. XI. v. 6.	ἡδὲ	οἱ δὲ		v. 224.	τι	κε	
v. 9.	ἱκέλοι	εἰκέλοι		v. 236.	μῖννετε	μῖμνεν	
v. 23.	δὴ	δῖ'		v. 257.	τοὶ	που	
v. 25.	ἀνίη	ἀνίης		v. 258.	πολέμου	πολέμοιο	
v. 56.	ἐς δορί	ἀορί		v. 260.	αὐ	αὐθ'	
v. 59.	ἅμα πέπτατο	ἅμ' ἀπέπτατο		v. 275.	Νέστωρ	Νέστορ	
v. 63.	αἰνόν	αἰνοῦ		v. 277.	τις	τοὶ	
v. 66.	ἐπὶ	τότε		v. 284.	μιν	τὸν	
v. 103.	τῷ	τοῦ		v. 301.	δ' ὑπ' Ἀρηί	κεν ὑπ' Ἀρει	
v. 123.	ὑπαὶ	ὑπὸ		v. 313.	οὔρει οὔτε	οὔρει τ' οὔτε	
v. 136.	βοῆς	βοῆς		v. 315.	δ' ὁ	δὲ	
v. 161.	δ' ἄρ' λαίνετο	δ' λαίνετο		v. 323.	Ἀντίμαχος	Ἀμφιλοχος	
v. 173.	ἐσσυμένως	ἐσσυμένους		v. 331.	ἢ μὲν	ἡμὲν	
v. 194.	λαῖπεν et κραταιήν	λίπεν et κραμαστήν,		v. 333.	αὐ	εὐ	
v. 195.	ἐμπεφυῖαν et εὐγνάμποισι χα- λινούς,	ἐμπεφυῖαν εὐγνάμπτοιο χαλινού,		v. 343.	ἔργω et ἀνακτας	ἔργον et ἀνακτας	
v. 208.	οὐς, ἄμοτον	οὐς τ' ἄμοτον		v. 394.	γινῶναι	γινώμεναι	
v. 209.	τύλην ὑπαὶ	τύλην ὑπὸ		v. 410.	εἶδεν	εἶδεται	
v. 219.	ἀγε θέσθ'	ἀζεσθ'		v. 414.	θεή· λευκαὶ δὲ	θεά· γλαυκαὶ δ' ἄρ'	
v. 249.	ἀπρωτόσπον ὀμίχλην·	ἀπρωτόσπος ὀμίχλην·		v. 430.	περιστενάχουσι	περιστενάχοντο	
v. 251.	ῥιοντο	ῥιοντο,		v. 445.	τῷ	τοί	
v. 284.	ἐπ'	ἄρ'		v. 453.	κικλήσκουσιν,	ἐπικλείουσιν,	
v. 286.	μετ'	μέγ'		v. 461.	ἔξαν	ἔξον	
v. 324.	ἀύτεον.	ἀύτευν.		v. 467.	ἐνθα	ἐν δὲ	
v. 360.	ἐντύναντο	ἐντύνοντο		v. 476.	δς	δγ'	
v. 361.	μῖν—ἄρμη.	μῖν—ἄρμη.		v. 484.	καὶ ἐπὶ	ἢ ἐπὶ	
v. 365.	τοῖαι Ἀργείων	τοῖαι ἄρ' Ἀργείων		v. 488.	ἀφραδίη	ἐν κραδίῃ (2)	
v. 367.	ἀρηράμεναι	ἀρηράμενοι		v. 495.	λυγρὸν	λυγρῷ	
v. 372.	βελέμενοις,	βοείαις,		v. 496.	ἐπὶ	περὶ	
v. 379.	δρόμος et θ'	βρόμος et θ'		v. 515.	ἀχλὺς ἄρ' ἀμφεκάλυψε	ἀχλὺς ἀμφεκάλυψε	
v. 432.	πόληος, ἐὼν	πόληος ἐῆς, (1)		v. 528.	ἦεν,	αἰέν,	
v. 450.	ἐπιθήσατο	ἐπεθήσατο		v. 544.	ἄρα	ἅμα	
v. 472.	συνηλλοίωτο	συνηλοῖητο		v. 545.	χαίρετε	χαίρετ' ἄρ'	
v. 495.	καὶ	σύν		v. 559.	πού	γάρ	
L. XII. v. 30.	πάντα	πάντες		v. 564.	οὐνεκά σφιν μέγα	οὐνεκ' ἄρα σφίσι	
v. 31.	ἐν κλισίης	ἐς κλισίας		v. 580.	οὔρεσι κατχαλῶσα	οὔρεσιν ἀσχαλῶσα	
v. 43.	ἅμα	ἀνά		v. 383.	ἀχνυμένη	ἐσσομένη	
v. 53.	οὐ γάρ	οὐχί		v. 585.	φόνου· et σφίσι	φόνον· et μέγα	
v. 55-56.	ἄλλα Ζηνός· ἀ μὲν	ἄλλα· Ζηνός μὲν		L. XIII. v. 4.	περὶ	παρά	
v. 65.	σφιν	σφισι		v. 19.	φρένα	ορένας	
v. 76.	πολλὰ	πάντα		v. 36.	ἀτρεκέως	ἀτρεμέως	

(1) V. 404 interpretes in verbis ἀλλ' ὅσα πάντα offenduntur. Struvius ἄλσα πάντα tentavit, quod falsum esse Lehrsius videns requiri dicit huiusmodi aliquid : μηλονόμοι καὶ πῶσα πάντα. Kœchlyus fortasse scribendum existi-
mat αἰπόλοι αἰνά. Nonne sufficeret scribere : ἀλλ' ἅμα πάντα?

(2) Aut sic, aut ἀργαλίην scribi Lehrsius vult.

IN TYCHSENII EDITIONE :

v. 89. οἱ
v. 106. γε
v. 110. λυγρῆς,
v. 113. ἔχειν
v. 132-133. Τρῶες. ὡς δ' ὑπὸ
v. 139. ὀλέκουσι μένοντες
v. 152. τμηθέντες
v. 162. μεγάροιιν
v. 183. ἐνὶ
v. 192. γέροντι τεῶς
v. 241. κάρη.
v. 244. πολλὸν
v. 250. πολλῶν
v. 257. οὔτοι
v. 268. φίλου, αἰνὸν
v. 276. ἐνὶ
v. 295. δς
v. 345. οἱ, et ἄλλων ἐν
v. 348. μή
v. 362. σ' ἐδέξατ'
v. 368. ἄρ ἔμελλεν
v. 384. παρ'
v. 394. ἀρίζηλον
v. 401. θεῇ
v. 405. ἄρ ἔθελγεν
v. 410. ἀναιρέμεν
v. 425. οὐδὲ ἡ
v. 428. ἔτρεπεν
v. 429. ἐπεὶ οἱ
v. 445. αὐτὸν
v. 452. ἤριπεν
v. 489. ὑπέκ
v. 518. οἱ
v. 522. ἀναμνήσαντο
v. 542. τι μυρομένων
et περιπίπτат'

IN EDITIONE NOSTRA :

τοὶ
ἐ
λυγρῆς,
ἐλεῖν
Τρῶες, ὡς ὑπὸ
ὀλέκουσιν ἔδοντες
δηθέντες
μεγάροιο
ἐπὶ
γέροντος ἐὰς (1)
κάρην
πουλὸν
πάντων
οὐ πω
φίλου ἔνδον,
ἐνὶ
ὡς
καὶ et ἄλλ' ὅσ' ἐνὶ
μὴ ἡ
σε δέξατ'
ἄρα μέλλεν
καὶ
ἀρίδηλον
θεᾷ
ἄρα θέλγεν
ἐναιρέμεν
οὐδ' ἦγ'
ἔτρεμεν
ὅτι οἱ
αὐτὸς (2)
ἔβριπεν
ὑπαί
τοὶ (3)
ἀνεμνήσαντο
κινυρομένων
περιπίπτат'

IN TYCHSENII EDITIONE :

v. 555. ἐπ' ὀφεί
L.XIV. v. 12. οἶο
v. 20. Κασσάνδραν
v. 53. ἀκοίτου
v. 92-93.
v. 113. καὶ οὐδεος
v. 121-122.
v. 142.
v. 159. πάρος μεμαυῖαν
v. 166. ἰσχομεν
v. 171. ἄρ'
v. 172. βλεφάρων ἡλείβετο
v. 178. συνέχοντο
v. 188. ἄδην ἐμόν
v. 198. ἀπηέξηνθ'
v. 214 et 241. εὐπεπλον
v. 262. ἐκχυσο
v. 263. χέριματι
v. 265. περιτρίζωσι
v. 269. στεναχῆσι
v. 281. ἀνωλύξεσκε
v. 283. σπαργεῦσα
v. 292. ἡδὲ et ἡδ'
v. 299. ἐνὶ μαίνεται
v. 302. βλεφάρων χεύοντο
v. 328. οἶδμα
v. 386. δὲ τὰ
v. 389. ἀπόπροθε
v. 402. αὐτοὶ
v. 444. οὔτι
v. 495. τις
v. 504. διέχευον
v. 507. πότμον
v. 557. μὲν
v. 590. Ὡς

IN EDITIONE NOSTRA :

ἐπόφιαι
ἀμφὶ
Κασσάνδρην
ἀκοίτω
lacuna.
διειδέος
lacuna.
in uncis.
μέγ' ἐμμεμαυῖαν
ἰσχέμεν
ἄμ'
βλεφάροιιν ἐλείβετο
συνέχοντο
ἀρήσιον
ἐπηέξηνθ'
εὐπεπλον
ἐκχυτο
χέριματι
περιτρίζωσι
στοναχῆσι
ἀνωμύξεσκε
σπαργῶσα
ἡ et ἡ
ἐτ' ἰαίνεται
βλεφάροιιν ἐχυντο
χεῦμα
δ' ἐὰ (4)
ἀπόπροθι
παῦροι
οὔτοι
οἱ (5)
διέχευαν
πόντον
μέγ'
Ὡς

ΤΡΥΦΙΟΔΟΡΟΝ e Wernickii recensione imprimendum curavimus, nisi quod versus mendosos, quos ille asterisco notavit, e virorum doctorum coniecturis iis, quæ maxime probabiles nobis visæ sunt, emendavimus. Versum 301, magis corruptum, quam ut poetæ scripturam divines, dedimus, quomodo apud priores editores ipsumque Wernickium legitur.

TZETZES e Bekkeri recensione prodit, correctis levibus paucis sive editoris sive typothetarum erroribus.

In *interpretationibus latinis*, quas nostris poetis addidimus, elegantiam frustra quæres, quum græca, quantum fieri potuit, ad verbum reddere statuerimus,

(1) In hoc versu a variis varie tentato αἰδεσθαι ἄντα γέροντος ἔχειν χέρας legendum olim coniecimus. Nunc tamen lectionem a nobis receptam bene habere putamus, neque Kœchlyus aliquid excidisse nobis persuadet.

(2) V. 432 Struvius et Bonitius mutata interpunctione αἰνὸς ὁμοῦ· καίοντο legere voluerunt. Sed ὁμοῦ, quod Rhodemannus interposuit, ubi lacuna olim fuerat, mendosum est. Totum locum intento animo legentibus nobis suspicio movetur, duo hemistichia inter αἰνὸς et καίοντο excidisse.

(3) V. 497 καίπερ ἐλδομένη vitiosum est. Lehrsivus καὶ πρὶν ἐλδομένη, Kœchlyus καίπερ ἀλωομένη coniecit, uterque dubitanter.

(4) Versum 386 et 387, in quibus Pauwius verum iam viderat, melius ita disposuissimus :

καὶ ῥ' αἱ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χέρας· αἱ δὲ μέτωπα
* * * * *

ἀμπεχον κ. τ. λ.
αἱ δ' ἐὰ τέκνα

(5) Miramur, cur Kœchlyo, quum v. 483 κανεῖ improbaret, κοινῷ potius quam κοίλῳ succurrerit.

quo consilio in Hesiodo magis etiam stetimus quam in reliquis auctoribus. Priorum versionum, quæ earum natura erat, modo plura, modo pauciora, interdum nulla reperies vestigia. Tzetzen etiam interpretatione donavimus, non quo operæ pretium esse putaremus, hunc laborem in poetillam impendere, sed ut æqualitatis legem editioni nostræ præscriptam observemus.

Indicibus nominum et rerum, quos singulis auctoribus subiunximus locupletissimos, lectorum commodo nos optime consuluisse eorumque approbationem meruisse confidimus.

Iam lectores harum rerum periti operam nostram benigne iudicent, reliqui iudicio abstineant velimus, valere iubemus omnes.

Parisiis, Kalendis Decembribus a. MDCCCXXXIX.

ΗΣΙΟΔΟΥ
ΕΠΗ
ΚΑΙ ΕΠΩΝ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HESIODI

CARMINA ET FRAGMENTA.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

HESIODI THEOGONIA.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰδεῖν,
αἶθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζάθεόν τε,
καί τε περὶ κρήνην ἰοιδέα πόσσ' ἀπαλοῖσιν
ὄρχευνται καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος·
καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χροῖα Περμησσοῖο,
ἢ Ἴππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροὺς ἐνεποιήσαντο,
καλοὺς, ἱμερόεντας· ἐπεβρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἐνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμένοι ἡέρι πολλῇ,
10 ἐννύχιαι στείχον περικαλλέα ὄσσαν ἰεῖσαι,
ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον καὶ πότνιαν Ἥρην,
Ἀργεῖην, χρυσεοῖσι πεδίλοις ἱμβεβαυῖαν,
κούρην τ' αἰγίοχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἰσχεαῖραν,
15 ἠδὲ Ποσειδάω γαίησυχον, ἐννοσίγαιον,
καὶ Θέμιν αἰδοίην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον καλὴν τε Λιῶνην,
[Ἡῷ τ' Ἡελίῳ τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,]
Ἀητῷ τ' Ἰάπετόν τε ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
20 Γαίαν τε Ὠκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν,
ἄλῳν τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων·
αἶ νύ ποθ' Ἡσίοδον καλὴν ἐδίδαξαν ἀοιδὴν,
ἀρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπο ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρῶτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν,
25 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγίοχοιο·
Ποιμένες ἀγραυλοὶ, κάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
ἰόμεν ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
ἰόμεν δ' εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὡς ἔρασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτίεπται·
30 καὶ μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
δρέψασθαι θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
θεῖην, ὥς κλείοιμι τὰ τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα.
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
ὅπῃς δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἰὲν αἰδεῖν.
35 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῦν ἢ περὶ πέτρην;
Τύνη, Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
εἰρεῦνται τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα,
φωνῇ δημηρεῦσαι· τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
40 ἐκ στομάτων ἡδεῖα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐγυρδοῦποιο θεῶν ὅπῃ λειριοέσση
σκιδναμένη· ἤχηι δὲ κάρη νιφέντος Ὀλύμπου,
δώματά τ' ἀθανάτων. Αἱ δ' ἀμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι
θεῶν γένος αἰδολῶν πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
46 ἐξ ἀρχῆς, οὗς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἐτικτεν,

A Musis Heliconiadicibus incipiamus canere,
quæ Heliconis habitant montem magnumque divinumque,
atque circa fontem nigrum pedibus teneris
saltant, et aram præpotentis Saturnii,
atque ablutæ tenerum corpus aqua Permessi,
aut Hippocrenes, aut Olmii sacri,
summo in-Helicone choreas ducebant
pulchras, amabiles; tripudiabant vero pedibus:
Inde concitatæ, velatæ aere multo,
noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
celebrantes Jovemque ægida-tenentem et venerandam Juno-
nem] argivam, aureis calceamentis incedentem:
filiamque ægida-tenentis Jovis, cæruleis-oculis Minervam,
Phœbumque Apollinem et Dianam sagittis-gaudentem,
atque Neptunum terram-continentem, terram-moventem,
et Themis venerandam, et pædis-oculis Venerem,
Hebenque aurea-corona, formosamque Dionen,
[Auroramque, Solemque magnum, splendidamque Lunam,]
Latonamque, Japetumque et Saturnum versipellem,
Terramque, Oceanumque vastum et Noctem atram,
aliorumque immortalium sacrum genus semper existentium:
quæ olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
agnos pascentem Helicone sub divino.
Hoc autem me primum Deæ sermone compellarunt,
Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-tenentis:
Pastores agrestes, mala probra, ventres solum,
scimus falsa multa dicere veris similia:
scimus autem, quando voluerimus, vera loqui.
Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ,
et mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
ut-decerperem, mirandum. Inspirarunt autem mihi vocem
divinam, ut canerem futuraque præteritaque.
Et me jubebant celebrare beatorum genus sempiternorum,
se vero ipsas primo et postremo semper canere.
Sed quo mihi hæc circa quercum aut circa petram?
O tu, a Musis ordiamur, quæ Jovi patri
canendo oblectant magnum animum in Olympo,
memorantes præsentiaque futuraque præteritaque,
voce concinentes. Earum vero indefessa fluit vox
ab ore suavis. Ridet autem domus patris
Jovis valde-tonantis, Dearum voce liliacea
dispersa. Resonat vero vertex nivosi Olympi,
domusque immortalium. Hæc vero immortalem vocem emit-
tentes,] deorum genus venerandorum primo celebrant canti-
lena] ab exordio, quos Tellus et Cælum latum genuerunt,

οἱ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων.
 Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 ἀρχόμεναι θ' ὑμνεῦσι θεαὶ λήγουσι τ' αἰοδῆς,
 ὅσων φέρτατός ἐστι θεῶν κράτει τε μέγιστος.
 60 Αὖτις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
 ὑμνεῦσαι τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
 Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος μεδέουσα,
 65 λημοσύνην τε κακῶν ἀμπαυμά τε μερμηράων.
 Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσητο μητίετα Ζεὺς
 νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνων·
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐνιαυτός ἐην, περὶ δ' ἔτραπον ὦραι,
 μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἔτελέσθη,
 70 ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κοῦρας ὁμόφρονας, ἥσιν αἰοιδῇ
 μέμβλεται, ἐν στήθεσσι ἀκηδέα θυμὸν ἐχούσαις,
 [τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόεντος Ὀλύμπου,
 ἐνθα σφιν λιπαροὶ τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
 παρ δ' αὐτῆς Χάριτες τε καὶ Ἰμερος οἰκ' ἔχουσιν,]
 75 ἐν θαλῆς ἐρατὴν δὲ διὰ στόματ' ὅσσαν εἶσαι
 μέλπονται πάντων τε νόμους καὶ ἥθεα κεδνὰ
 ἀθανάτων κλείουσαι, ἐπήρατον ὅσσαν εἶσαι.
 Αἱ τὸτ' ἴσαν πρὸς Ὀλύμπον ἀγαλλόμεναι ὅπῃ καλῇ,
 ἀμφοσὶν μολπῇ· περὶ δ' ἔαχε γαῖα μέλαινα
 80 ὑμνεύσαις, ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος ὀρώρει,
 νισσομένων πατέρ' εἰς θν· ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει,
 αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἡδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 κάρτει νικήσας πατέρα Κρόνον. Εὖ δὲ ἕκαστα
 ἀθανάτοισι διέταξεν ὁμῶς καὶ ἐπέφραδε τιμὰς.
 85 Ταῦτ' ἀρα Μοῦσαι αἶδον Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι, [σαι,
 Κλειώ τ' Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ' Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ' Οὐρανὴ τε,
 Καλλιόπη θ'· ἡ δὲ προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέων.
 90 Ἡ γὰρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ,
 δντινα τιμῶσι Διὸς κοῦραι μέγαλοιο,
 γεινόμενόν τ' ἐξιδῶσι διοτρεφῶν βασιλῆων,
 τῷ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χεῖουσιν ἔερσην,
 τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μέλιχα· οἱ δὲ νυ λαοὶ
 95 πάντες ἐς αὐτὸν ὀρώσι διακρίνοντα θέμιστας
 ἰθείησι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύων
 αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσε·
 τοῦνεκα γὰρ βασιλῆες ἐγέφρονες, οὔνεκα λαοῖς
 βλαπτομένοις ἀγορῇφι μετάρροπα ἔργα τελεῦσι
 99 ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραιτῶμενοι ἐπέεσσιν.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῃ θεὸν ὥς ἰλάσκονται
 αἰδοὶ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι·
 οἶά τε Μουσάων ἱερὴ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἐκ ἡβόλου Ἀπολλωνος
 99 ἀνδρες αἰοδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα καὶ κιθαρισταί·
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὁ δ' ὀλβιος, δντινα Μοῦσαι
 φιλονται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος ῥέει αὐδή.
 Εἰ γὰρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
 ἄζηται κραδίην ἀκυχήμενος, αὐτὰρ αἰοδὸς

quique ex his prognati sunt Dii, datores honorum.
 Secundo etiam Jovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
 Incipientesque celebrant Deae finiuntque carmine celebrare,
 quam præstantissimus sit Deorum imperioque maximus.
 Porro autem hominumque genus fortiumque gigantum
 celebrantes oblectant Jovis mentem in Olympo
 Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-habentis :
 quas in Pieria Saturnio peperit patri mista
 Mnemosyne, arvis Eleutheris imperans,
 oblivionemque malorum solatiumque curarum.
 Novem enim cum-ea noctes mistus-est prudens Jupiter,
 seorsim ab immortalibus, sacrum lectum conscendens.
 Sed cum jam annus esset, circumvolverentur vero tempesta-
 tes,] mensibus exactis, diesque multi transacti essent,
 ipsa peperit novem filias concordēs, quibus carmen
 curæ-est, in pectoribus securum animum habentibus,
 [paululum a summo vertice nivosi Olympi,
 ubi ipsis splendidique chori et ædes pulchræ.
 Juxta vero eas Gratiaque et Cupido domos habitant,]
 in conviviis : amabilem autem per os vocem emittentes,
 canunt omniumque leges et mores venerandos
 immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes.
 Illæ tum ibant ad Olympum exsultantes voce pulchra,
 immortalī cantilena : circum vero resonabat terra atra
 canentibus : jucundus vero a pedibus strepitus excitabatur,
 euntium patrem ad suum. Is autem in cælo regnat,
 ipse habens tonitru atque ardens fulmen,
 vi superato patre Saturno. Bene autem singula
 immortalibus disposuit simul, et ordinavit honores.
 Hæc sane Musæ caneant, cælestes domos incolentes :
 Novem filia magno e Jove prognata :
 Clioque Euterpeque Thaliaque Melpomeneque,
 Terpsichoreque Eratoque, Polymniaque Uraniaque,
 Calliopeque : hæc autem præstantissima est omnium.
 Hæc enim et reges venerandos comitatur.
 Quemcunque honorarunt Jovis filia magni,
 nascentemque adspexerunt a Jove-nutritorum regum,
 huic quidem super linguam dulcem fundunt rorem,
 hujus vero verba ex ore fluunt suavia : at sane populi
 omnes ipsum respiciunt, reddentem jus
 rectis judiciis. Hic autem secure concionabundus
 statim etiam magnam contentionem scilicet dirimebat.
 Propterea enim reges prudentes sunt, ut populis
 læsis in foro integras res restituant
 facile, mollibus alloquentes verbis.
 Incedentem vero per urbem, tanquam Deum, venerantur
 reverentia blanda : eminet vero inter congregatos.
 Taleque Musarum sanctum munus hominibus.
 A Musis enim et eminens-feriente Apolline
 viri cantores sunt super terram et citharædi,
 ex Jove vero reges. Ille vero beatus, quemcunque Musæ
 amant : suavis ei ab ore fluit vox.
 Si quis enim vel luctum habens recens-afflicto animo
 tristetur, animo dolens, sed cantor

100 Μουσῶν θεράπων κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων
 ὑμνήσῃ, μάκαράς τε θεοὺς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
 αἰψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδέ τι κηδέων
 μέμνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεῶν.
 Χαίρετε, τέχνα Διὸς, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.
 105 [Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
 οἳ γῆς ἐξεγένοντο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 νυκτός τε ὀνοφερῆς, οὗς θ' ἄλμυρός ἔτρεφε πόντος.]
 Εἰπατε δ' ὡς ταπρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γέγοντο,
 καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπείριτος, οἶδματι ὕων,
 110 ἀστρο τε λαμπετόωντα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
 ὥς τ' ἀφενος δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
 ἡδὲ καὶ ὡς ταπρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὀλυμπον.
 Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι
 115 ἔξ ἀρχῆς, καὶ εἰπαθ' ὃ τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.
 Ἦτοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα
 Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
 [ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,]
 Τάρταρά τ' ἠρόεντα μυχῶ χθονὸς εὐρυοδείης,
 120 ἡδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 λυσιμελὲς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
 δαμνα τ' ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπιφρονα βουλήν.
 Ἐκ Χάος δ' Ἐρεβὸς τε μελαιναὶ τε Νύξ ἐγένοντο·
 Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἥμέρη ἐξεγένοντο,
 125 ὃς τέκε κυσαμένη, Ἐρέβει φιλότῃ μιγεῖσα.
 Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγένετο ἴσον ἑαυτῇ
 Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτει,
 ὅρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.
 Γένετο δ' Οὐρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους,
 130 Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὐρεα βησσέεντα.
 Ἦδὲ καὶ ἀτρύγετον πέλαγος τέκεν, οἶδματι ὕων,
 Πόντον, ἄτερ φιλότῃτος ἐπιμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα
 Οὐρανῷ εὐνῃθεισα τέχ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
 Κοῖόν τε Κρίόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,
 135 Θείην τε Πείην τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε,
 Φοῖβην τε χρυσοστέφανον Τηθύν τ' ἔρατεινήν.
 Τοὺς δὲ μὲθ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε ταχῆα.
 Γένετο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,
 140 Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἀργὴν ὀμβριμόθυμον,
 οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδωσαν τεύξάν τε κεραυνόν.
 Οἳ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,
 μῶνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσω ἐνέκειτο μετώπῳ.
 [Οἳ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδήεντες·
 Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρα σφέων
 145 κυκλοτερὲς ὀφθαλμὸς ἔκει ἐνέκειτο μετώπῳ·]
 ἰσχὺς τ' ἡδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργαις.
 Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
 τρεῖς παῖδες μεγάλοι τε καὶ ὀμβριμοί, οὐκ ὀνομαστοί,
 Κόττος τ' Ὀβριάρεως τε Γύης θ' ὑπερῆφανα τέχνα.
 150 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
 ἀπλητοὶ, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήχοντα
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σιθιβαροῖσι μέλεσσι.

Musarum famulus gloriam priscorum hominum
 celebraverit beatosque Deos, qui Olympum incolunt;
 statim hic sollicitudinum obliviscitur, nec quicquam dolorum
 meminit : cito vere deflexerunt eos dona Dearum.
 Salvete, natæ Jovis, date vero amabilem cantilenam.
 [Celebrate autem immortalium sacrum genus, semper existi-
 stentium,] qui tellure progenerunt et cælo stellato,
 nocteque caliginosa, quosque salsus nutrit pontus.]
 Dicite autem, quomodo primum Dii et terra facti sint
 et flumina et pontus immensus, æstu furens,
 astraque fulgentia et cælum latum superne :
 et qui ex his nati sunt Dii, datores bonorum,
 utque opes dividerint et quomodo honores distinxerint,
 atque etiam quomodo primum multivum tenuerint Olym-
 pum :] hæc mihi dicite, Musæ, celestes domos inhabitantes,
 ab initio, et dicite quidnam primum fuerit illorum.
 Igitur primum quidem Chaos fuit, ac deinde
 Tellus lato-pectore, omnium sedes tuta semper
 [immortalium, qui tenent juga nivosi Olympi,]
 Tartaraque tenebricosa in-recessu terræ spatiosæ :
 atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales Deos,
 solvens-curas omniumque Deorum omniumque hominum,
 domat in pectoribus animum et prudens consilium.
 Ex Chao vero Erebusque nigraque Nox editi sunt.
 Ex Nocte porro Ætherque et Dies progenerunt :
 quos peperit, ubi-conceperat, Erebo concubitu mista.
 Tellus vero primum quidem genuit æqualem sibi
 Cælum stellatum, ut ipsam totam circumtegit,
 ut esset beatis Diis sedes tuta semper.
 Genuit vero Montes altos, Dearum grata domicilia
 Nympharum, quæ habitant per montes saltuosos.
 Atque etiam infrugiferum pelagus peperit æstu furens,
 Pontum, absque amore suavi : sed deinde
 Cælo concumbens, peperit Oceanum profundis-vorticibus,
 Cœumque Criumque, Hyperionemque Japetumque,
 Theamque Rheamque, Themique Mnemosynenque,
 Phoebenque aurea-corona, Tethynque amabilem.
 Hos vero post natu-minimus natus-est Saturnus versutus,
 sævissimus inter-liberos : floridum autem oderat parentem.
 Vero etiam genuit Cyclopes superbum cor habentes,
 Brontenque Steropenque et Argen forti-animo,
 qui Jovi et tonitru dederunt et fabricarunt fulmen.
 Hi autem sane cæterum quidem Diis similes erant,
 unus vero oculus media positus-erat in-fronte.
 [Hi vero ex imimortalibus mortales evaserunt loquentes :
 Cyclopes vero nomen erat impositum, eo quod ipsorum
 orbiculatus oculus unus inerat frontī :]
 roburque ac vires et variae-artes erant in operibus.
 Alii vero etiam e Tellureque et Cælo progenerunt
 tres filii magnique et prævalidi, nefandi,
 Cottusque Briareusque Gyasque, superba proles.
 Quorum centum quidem manus ab humeris prorumpabant
 inaccessæ, capita vero unicuique quinquaginta
 ex humeris progenerunt super robustos artus.

Ἰσχύς δ' ἀπλητος κρατερὴ μεγάλην ἐπὶ εἶδει.
 Ὅσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
 155 δεινότετοι παίδων, σφετέρῳ δ' ἤχοντο τοκῇ
 ἐξ ἀρχῆς. Καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
 πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φάος οὐκ ἀνέσκε,
 Γαίης ἐν κευθμῶνι, κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
 Οὐρανός· ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη
 160 στεينوμένη· δολὴν δὲ κακὴν ἐπεφράσσατο τέχνην.
 Αἴψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος
 τεύξε μέγα δρέπανον καὶ ἐπέφραδε παισὶ φίλοισιν.
 Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιμένη ἦτορ·
 Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρός ἀτασθάλου, αἶψ' ἐβόηθητε
 165 πείθεσθαι, πατρός κε κακὴν τισαίμεθα λῶσιν
 ὑμετέρου· πρότερος γὰρ αἰκία μήσατο ἔργα. [τῶν
 Ὅς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέος, οὐδέ τις αὐ-
 φθέγγετο· θαρσύνσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
 ἀψ' αὐτὶς μύθοισι προσηύδα μητέρα κεδνὴν·
 170 Μῆτερ, ἐγὼ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
 ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
 ἡμετέρου· πρότερος γὰρ αἰκία μήσατο ἔργα.
 Ὅς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα φρεσὶ Γαῖα πελώρη.
 Εἶσε δὲ μιν κρύψασα λόχῳ· ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
 175 ἄρπην καρχαρόδοντα· δόλον δ' ὑπεθήκατο πάντα.
 Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός, ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
 ἱμεῖρων φιλότῃος ἐπέσχετο καὶ β' ἐτανύσθη
 πάντῃ· ὃ δ' ἐκ λοχεοῖο πάϊς ὠρέξατο χειρὶ
 σκαίῃ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαθεν ἄρπην,
 180 μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρός
 ἐσσυμένως ἤμισε, πάλιν δ' ἐβρίψε φέρεσθαι
 ἐξοπίσω. Τὰ μὲν οὕτι ἐτώσια ἔκφυγε χειρός·
 δσσαὶ γὰρ ραθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
 πᾶσας ἐδέξατο Γαῖα· περιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
 185 γέιναι· Ἐρινύς τε κρατεράς μεγάλους τε Γίγαντας,
 τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
 Νύμφας θ' ἅς Μελίᾶς καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαίαν·
 μήδεα δ' ὥς τοπρῶτον ἀποτμήσας ἀδάμαντι
 κάββαλ' ἀπ' Ἠπείροιο πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 190 ὡς φέρετ' ἀμπελαγὸς πουλὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκὸς
 ἀφρός ἀπ' ἀθανάτου χρόδος ὤρνυτο· τῷ δ' ἐνὶ κούρῃ
 ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
 ἐπλητ'· ἔνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἔκετο Κύπρον.
 Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεός, ἀμφὶ δὲ ποίῃ
 195 ποσσὶν ὑποβαδινόισιν αἴεξετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
 ἀφρογενέα τε θεὸν καὶ εὐστέφανον Κυθήρειαν
 κικλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἀνέρες, οὐνεκ' ἐν ἀφρῷ
 θρέφθη· ἀτὰρ Κυθήρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις.
 Κυπρογενέα δ', ὅτι γέντο πολυκλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
 200 ἡ δὲ φιλομνηδέα, ὅτι μνηδῶν ἐξεφαάνθη.
 Τῇ δ' Ἔρος ὠμάρτησε, καὶ Ἴμερος ἔσπετο καλὸς
 γεινομένη ταπρῶτα δεῶν τ' ἐς φύλον ἰούσῃ.
 Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει ἡδὲ λείλογχε
 μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 205 παρθένους τ' ὁάρους μειδήματά τ' ἐξαπάτας τε
 τέρψιν τε γλυκερὴν φιλότῃα τε μελιχρὴν τε.

Robur autem inaccessum, validum, ingenti in statura.
 Quotquot enim Tellureque et Caelo procreati sunt,
 potentissimi sunt filiorum, a suo vero infestabantur parente
 ab initio. Et horum quidem ut quisque primum nascebatur,
 omnes occultabat, et in lucem non emittebat,
 Terræ in latebris malo autem oblectabatur opere
 Cælus, ipsa vero intus ingemiscebat Terra vasta,
 referta : dolosam vero malam excogitavit artem.
 Statim vero procreans genus cani ferri
 fabricavit magnam falcem et edixit liberis caris.
 Dixit autem animum-addens, suo mœrens corde :
 Filii mei et patris nefarii, si voveritis
 parere, patris malam ulciscemur contumeliam
 vestri. Prior enim indigna machinatus est opera.
 Sic dixit : illos vero sane omnes invasit metus, neque quia-
 quam eorum] locutus est. Confirmato animo tamen magnus
 Saturnus versutus] rursus verbis compellavit matrem vene-
 randam :] Mater, ego hoc certe in-me-recipient peragam
 facinus, quoniam patrem detestabilem nihil curo
 nostrum. Prior enim indigna machinatus est opera.
 Sic dixit : gavisus est autem valde animo Tellus ingens.
 Collocavit autem ipsum celans in-insidiis : indidit vero manui
 harpen asperis-dentibus : dolum autem suppeditavit omnem.
 Venit autem Noctem inducens magnus Cælus : circum vero
 Telluri] cupiens amoris incumbere, et sane extensus est
 undique : ex insidiis autem filius petiit manu
 sinistra, dextra vero immanem cepit harpen,
 longam, asperis-dentibus, suique genitalia patris
 festinanter demessuit, retro autem jecit ut-ferrentur
 pone. Illa quidem non incassum effugerunt manu :
 quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
 omnes suscepit Terra : inversis autem annis,
 produxit Erinnyasque validas magnosque Gigantes
 armis nitentes, longas hastas manibus tenentes :
 Nymphasque, quas Melias vocant super immensam terram.
 Genitalia autem ut prius resecta ferro
 projecerat ex Epiro in pontum undosum,
 sic ferebantur per pelagus longo tempore : circumcirca vero
 alba] spuma ab immortal corpore oriebatur : in ea autem
 puella] innutrita est : primum vero ad-Cythera divina
 vehebatur, inde tum circumfluviam pervenit ad-Cyprum.
 Prodiit vero veneranda formosa Dea, circum vero herba
 pedibus sub mollibus crescebat : ipsam autem Aphroditen
 spumigenamque Deam et pulchre-coronatam Cytheream
 nominant Dii et homines, quia in spuma
 nutrita fuit : at Cytheream, quod appulit Cythera :
 Cyprigenam vero, quod nata est undosa in Cypro :
 atque amantem-genitalia, quod e genitalibus emersit.
 Hanc vero Amor comitatus est, et Cupido sequebatur pulcher,
 natam primum Deorumque ad costum euntem.
 Hunc vero ab initio honorem habet, atque sortita est
 sortem inter homines et immortales Deos,
 virgineasque confabulationes risusque fallaciasque
 oblectationemque suavam amoremque blanditiamque.

Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπὶ κλήσιν καλέεσκεν
παῖδας νεικεῖων μέγας Οὐρανὸς οὐς τέκεν αὐτός.
Φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι

110 ἔργον, τοιοῦτον δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι. [γὰρ

Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαι-
καὶ Θάνατον, τέκε δ' Ὑπνον, ἔτικτε δὲ φῦλον Ὀνει-
ούττιν κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἑρεβεννή. [ῥων·

Δεύτερον αὖ Μῶμον καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινέουσιν,
215 Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο
χρῶσα καλὰ μέλουσι φέροντά τε δένδρεα καρπόν.

[Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγένετο νηλεοποίνους,
Κλωθὴν τε Λάχεσιν τε καὶ Ἀτροπον, αἵτε βροτοῖσι
γεινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε,

220 αἶτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιδασίας ἐφέπουσιν,
οὐδὲ ποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
πρίν γ' ἀπὸ τῷ δώσωσι κακὴν ὄπιν, ὅστις ἀμάρτη.]

Τίτικτε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Νὺξ ὅλη· μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα,

225 Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.

Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινέοντα
Λήθην τε Λιμόν τε καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ἵσμίνας τε Φόβους τε, Μάχας τ' Ἀνδροκτασίας τε,
Νείκεά τε ψευδέας τε Λόγους Ἀμφιλογίας τε,

230 Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλησιν,
Ὅρκον θ', ὅς δὲ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπιόρκον ὁμόσση.

Νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γένετο Πόντος,
πρεσβύτατον παίδων αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
235 οὐνεκα νημερτὴς τε καὶ ἥπιος, οὐδὲ θεμιστέων
λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἥπια δήνεα οἶδεν·
αὐτὶς δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν καὶ ἀγήνορα Φόρκυν

Γαίῃ μισγόμενος καὶ Κητῷ καλλιπάρηον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.

240 Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγέληρα τέχνα θεῶν
πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ καὶ Δωρίδος ἡχώμοιο,
κούρης Ὀκεανοῖο, τελέεντος ποταμοῖο,

Πρωτῷ τ' Εὐκράντῃ τε, Σαῷ τ' Ἀμφιτρίτῃ τε,
Εὐδώρῃ τε Θέτις τε, Γαλήνῃ τε Γλαύκῃ τε,

245 Κυμοδόῃ, Σπειῷ τε, Θόῃ θ' Ἀλλίῃ τ' ἐρώεσσα,
καὶ Μελίτῃ χαρίεσσα καὶ Εὐλιμένῃ καὶ Ἀγαυῇ,
Πασιθέῃ τ' Ἐρατῷ τε καὶ Εὐνείκῃ ῥοδόπηχυν,

Δωτῷ τε Πρωτῷ τε, Φέρουσά τε Δυναμένην τε,
Νησαίῃ τε καὶ Ἀκταίῃ καὶ Πρωτομέδειαν,

250 Δωρίς καὶ Πανόπειαν καὶ εὐειδὴς Γαλάττειαν,
Ἴπποθόῃ τε ἐρώεσσα καὶ Ἴππονόῃ ῥοδόπηχυν,

Κυμοδόῃ θ', ἥ κύματ' ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
πνοιάς τε ζαθέων ἀνέμων σὺν Κυματολήγῃ
ρεῖα πρηνεὶ καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ,

255 Κυμῷ τ' Ἠϊόνῃ τε εὐστέφανός θ' Ἀλιμήδῃ,
Γλαυκονόμῃ τε φιλομμείδῃ καὶ Ποντοπόρῃαν,

Λειαγόρῃ τε καὶ Εὐαγόρῃ καὶ Λαομέδειαν,
Πουλυνόμῃ τε καὶ Αὐτονόῃ καὶ Λυσίανασσαν,

Εὐάρνῃ τε, φυήν τ' ἐρατὴν καὶ εἶδος ἁμωμος,
260 καὶ Ψαμάθῃ, χαρίεσσα δέμας, δῖή τε Μενίππῃ,

Illos vero pater Titanas cognomento vocabat,
filios objurgans magnus Coelus, quos genuit ipse.

Dictitabat autem eos tendentes manus protervia magnum
patrasse] facinus, cujus deinceps ultio in posterum futura sit.

Nox vero peperit odiosumque Fatum et Parcam atram;
et Mortem: peperit vero Somnum: peperit vero agmen s-
mniorum: nemini concumbens Dea peperit Nox obscura.

Deinde etiam Momum et Ærumnam dolore plenam,
Hesperidesque, quibus mala trans inclytum Oceanum
aurea pulchra curae sunt, ferentesque arbores fructum:

et Parcas et fatales Deas genuit inexorabiles,
Clothoque Lachesinque et Atropon, quae mortalibus
nascentibus dant habendum bonumque malumque,

et quae hominumque Deorumque delicta persequuntur,
neque unquam deponunt Deae vehementem iram,
priusquam ab illo sumserint gravem poenam, quisquis pec-

carit.] Peperit autem et Nemesin, cladem mortalibus homi-
nibus,] Nox pernicioosa; post hanc vero Fraudem enixa est et
Concubitus] Seniumque perniciosum, et Contentionem pepe-
rit pertinacem.] At Contentio odiosa peperit quidem Labo-

rem molestum,] Oblivionemque Famemque et Dolores la-
crimabiles,] Pugnasque Caedesque Proeliaque Stragesque vi-
rorum,] Jurgiaque mendacesque Sermones Disceptationes-

que,] legum-contemptum Noxamque, familiares inter-se,
Jusjurandumque, quod sane plurimum terrestres homines
lædit, quando quispiam volens perjurium juraverit.

Nereum vero veracem et ingenuum genuit Pontus,
maximum-natu filiorum: sed vocant senem,
eo quod verusque et placidus: nec legum

obliviscitur, sed justa et moderata judicia novit;
rursum vero etiam Thaumantem magnum et fortem Phor-
cyn,] Terræ commistus, et Ceto formosis-genis

Eurybiamque, adamantis in pectore animum habentem.

Ex-Nereo autem prognatae sunt peramabiles filiae Dearum
Ponto in infructuoso, et e-Doride pulcra,

filia Oceani, ultimi fluvii,
Protoque Eucrateque, Saoque Amphitriteque,

Eudoraque Thetisque, Galeneque Glauceque,
Cymothoë, Spioque, Thoëque Haliaque amabilis

et Melita gratiosa et Eulimene et Agave,
Pasi-theaque Eratoque, et Eunice roseis-brachiis,

Dotoque Protoque, Pherusaque Dynameneque,
Nesæaque et Actæa et Protomedia,

Doris et Panopia et formosa Galatea,
Hippo-thoëque amabilis et Hipponoë roseis-brachiis,

Cymodoceque, quæ fluctus in obscuro ponto
flatuque divinorum ventorum una-cum Cymatolege

facile mitigat et cum Amphitrite pulcra-talis,
Cymo-que, Ejoneque, pulchreque-coronata Halimede,

Glaucanomeque hilaris et Pontoporia,
Liagoreque et Evagore et Laomedea,

Polynomeque et Autonoe et Lysianasse
Evarneque, indole grata et specie inculcata,

et Psamathe, decora corpore, divaque Menippe,

Νησώ τ' Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε Προνόη τε,
 Νημερτής θ', ἣ πατὴρ ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
 Αἵ ται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
 κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.

- 268 Θαύμας δ' Ὀκεανοῖο βαθυβρέταο θυγάτρα
 ἡγάγετ' Ἥλεκτρην ἣ δ' ὠκεΐαν τέκεν Ἴριν,
 ἡϋκόμους θ' Ἀρπυϊας, Ἀελλώ τ' Ὀκυπέτην τε,
 αἱ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ ὠωνοῖς ἄμ' ἔπονται
 ὠκεΐης πτερύγεσσι· μεταχρόνιοι γὰρ ἱαλλον.
 270 Φόρκυι δ' αὖ Κητώ Γραίας τέκε καλλιπαρήφους
 ἐκ γενετῆς πολιὰς, τὰς δὲ Γραίας καλέουσιν
 ἀθάνατοί τε θεοὶ χαμαὶ ἐρχόμενοι τ' ἄνθρωποι,
 Περφρηδώ τ' εὐπεπλον Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
 Γοργούς θ', αἱ ναῖουσιν πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο,
 275 ἐσχατῇ πρὸς νυκτός, ἴν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
 Σθεινώ τ' Εὐρυάλῃ τε Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.
 Ἡ μὲν ἔην θνητὴ, ταὶ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω,
 αἱ δύο· τῇ δὲ μὴ παρελέξατο Κυανοχαίτης
 ἐν μαλακῇ λειμῶνι καὶ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσι.
 280 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
 ἐξέθορε Χρυσάωρ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος.
 Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὀκεανοῦ περὶ πηγὰς
 γένε', ὁ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλησι.
 Χῶ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μή-
 285 ἔκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δώμασι ναίει, [ῶν,
 βροντὴν τε στεροπὴν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.

- Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα
 μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὀκεανοῖο.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάριξε βίῃ Ἡρακλεΐη
 290 βουσί παρ' εἰλιπόδεσσι περιβρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ·
 ἤματι τῷ ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
 Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβάς πόρον Ὀκεανοῖο,
 Ὀρθρον τε κτείνας καὶ βουκόλον Εὐρυτίωνα
 σταθμῷ ἐν ἡρόεντι πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο.
 295 Ἡ δ' ἔτεκε ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν ἐοικὸς
 θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 σπῆϊ ἐνὶ γλαφυρῷ, θεῖνῃ κρατερόφρον' Ἐχιδναν,
 ἥμισυ μὲν νύμφην ἐλικώπιδα, καλλιπάρηον,
 ἥμισυ δ' αὐτὴ πέλωρον ὄφιν, δεινὸν τε μέγαν τε,
 300 [ποικίλον, ὠμηστήν, ζαθέης ὑπὸ κεῦθεσι γαίης.
 Ἐνθα δὲ αἱ σπέας ἐστὶ κάτω κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ
 τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
 ἐνθ' ἄρα οἱ δάσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.]
 Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρῇ Ἐχιδνᾷ,
 305 ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήραος ἤματα πάντα.
 Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότῃτι,
 δεινὸν θ' ὕδριστήν τ' ἀνεμον ἐλικώπιδι κούρῃ·
 ἣ δ' ὑποκυσαμένη τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
 Ὀρθρον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆϊ·
 310 δεύτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειὸν
 Κέρβερον, ὠμηστήν, Ἀΐδew κύνα χαλκεόφωνον,
 πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
 τὸ τρίτον Ὑδρην αὖτις ἐγείνατο, λύγρ' εἰδυῖαν,

Nesoque Eupompeque, Themistoque Pronoëque,
 Nemertesque, quæ patris habet mentem immortalis.
 Hæ quidem ex-Nereo inculpato procreatæ sunt
 filiae quinquaginta, inculcata opera callentes.

Thaumas vero Oceani profundiflui filiam
 duxit Electram : hæc autem celerem peperit Irim,
 pulchricomasque Harpyias, Aelloque Ocypetenque,
 quæ sane ventorum flamina et aves una comitantur
 pernicipibus alis : similes-tempori enim volitant.

Phorco vero dein Ceto Græas peperit formosas
 a partu canas, quas inde Græas vocant
 immortalesque Dii humique incedentes homines,
 Pephredoque pulchro-peplo, Enyoque croceo-peplo,
 Gorgonesque, quæ habitant trans celebrem Oceanum,
 in-extrema-parte ad noctem, ubi Hesperides argutæ,
 Sthenoque Euryaleque Medusaque gravia perpessa.
 Illa quidem erat mortalis, hæc autem immortales et senii ex-
 pertes] duæ : cum una vero concubuit cærulea-cæsarie Ne-
 ptunus] in molli prato et floribus vernis.

Ejus autem quum jam Perseus caput amputasset,
 exsiliit Chrysaorque magnus et Pegasus equus.
 Huic quidem cognomen erat, quoniam Oceani apud fontes
 natus-erat, ille vero ense aureum tenebat manibus suis.
 Et-ille quidem cum-avolasset, relicta terra matre pecorum,
 pervenit ad immortales : Jovis vero in domo habitat,
 tonitruque fulgurque ferens Jovi prudenti.

Chrysaor autem genuit tricripitem Geryonem,
 mistus Calliroe filiae nobilis Oceani.

Illum quidem armis-exiit vis Herculea,
 boves apud flexipedes circumflua in Erythia :
 die illo, ubi boves egit latas-frontes-habentes
 Tirynthum in sacram, trajecto Oceano
 Orthroque interfecto et bubulco Eurytione,
 stabulo in obscuro, trans inclytum Oceanum.

Ipsa autem peperit aliud monstrum, intractabile, nihil ei
 mile] mortalibus hominibus neque immortalibus Diis,
 specu in concavo, divinam infracto-animo Echidnam :
 dimidiam quidem nympham nigris-oculis, pulcris-genis,
 dimidiam contra ingentem serpentem, horrendumque ma-
 gnumque,] [varium, crudivorum, divinæ sub cavernis terræ.
 Illic vero ei specus est in-imo cava sub petra,
 procul ab immortalibusque Diis mortalibusque hominibus :
 ibi sane ei destinarunt Dii inclytas domos incolere.]

At coërcebatur apud Arimos sub terra misera Echidna,
 immortalis nymphe et senii-expers diebus omnibus.

Hæc vero Typhaonem aiunt mistum-esse concubitu,
 vehementemque violentumque ventum, nigris-oculis puellæ :
 ea vero gravida-facta peperit truces liberos :

Orthrum quidem primo canem peperit Geryoni.

Secundo iterum edidit-partu intractabilem, haud effabilem
 Cerberum, crudivorum, Plutonis canem aenea-voce,
 quinquaginta-capitum, impudentemque fortemque.

Tertio Hydram rursus genuit perniciofa scientem,

Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 315 ἀπληστον κοτέουσα βίη Ἡρακλειή.
 Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλεῖ χαλκῷ
 Ἀμφιτρωνιάδης σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ
 Ἡρακλῆς βουλήσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
 Ἡ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
 320 δεινὴν τε μεγάλην τε, ποδώκεά τε κρατερὴν τε.
 Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποιό λεόντος,
 ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφις, κρατεροῖο δράκοντος.
 [Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα,
 δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.]
 325 Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
 Ἡ δ' ἄρα Φίξ' ὅλοην τέκε, Καδμείοισιν δλεθρον,
 Ὅρθρῳ ὑπομηθεῖσα, Νεμειαῖόν τελέοντα,
 τὸν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κυδνὴ παράκοιτις,
 γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
 330 Ἐνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
 κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης, ἡδ' Ἀπέσαντος·
 ἀλλὰ ἐς ἐδάμασσε βίης Ἡρακλειείης.
 Κητῶ δ' ὀπλότατον Φόρχυι φιλότῃτι μιγείσα
 γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
 335 πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεια μῆλα φυλάσσει.
 Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρχυος γένος ἐστί.

Τηθύς δ' Ὀκεανῷ Ποταμοῦς τέκε δινῆεντας,
 Νειῶν τ' Ἀλφειὸν τε καὶ Ἡριδανὸν βαθυδίνην,
 Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
 340 Φᾶσιν τε Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην
 Νέσσον τε, Ῥοδίον θ' Ἀλιάκμονά θ' Ἐπτάπορόν τε,
 Γρήνικόν τε καὶ Αἰσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦνα,
 Πηνειόν τε καὶ Ἑρμον, ἐυρύβρεττην τε Κάϊκον,
 Σαγγαρίον τε μέγαν, Λαδωνά τε Παρθενίον τε,
 345 Εὐφρόν τε καὶ Ἀρδησικόν, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
 Τίχτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἱ κατὰ γαίαν
 ἀνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπόλλωνι ἀνακτι
 καὶ Ποταμοῖς, ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
 Πειθῶ τ' Ἀδμήτη τε, Ἰάνθῃ τ' Ἠλέκτρῃ τε,
 350 Δωρίς τε Πρυμνῶ τε καὶ Οὐρανίῃ θεοειδῆς,
 Ἰππῶ τε Κλυμένη τε, Ῥόδειά τε Καλλιρόῃ τε,
 Ζευζῶ τε Κλυτίῃ τε, Ἰδυϊά τε Πασισθῇ τε,
 Πληξαύρῃ τε Γαλαξαύρῃ τ', ἐρατὴ τε Διώνῃ
 Μηλόβοσί τε, Θόῃ τε καὶ εὐειδῆς Πολυδώρῃ,
 355 Κερκιδί τε, φυτὴν ἐρατὴν, Πλουτῶ τε βοῶπις,
 Περσηίς τ' Ἰάνειρά τ', Ἀκάστη τε Ξάνθῃ τε,
 Πετραίῃ τ' ἐρώεσσα, Μενεστῶ τ' Εὐρώπῃ τε,
 Μητίς τ' Εὐρυνώμῃ τε, Τελεσπῶ τε κροκόπεπλος
 Χρυσήϊς τ', Ἀσίῃ τε καὶ ἱμερόεσσα Καλυψῶ,
 360 Εὐδώρῃ τε, Τύχῃ τε καὶ Ἀμφιρῶ Ὀκυρόῃ τε,
 καὶ Στύξ, ἡ δὲ σφῶν προφερεστάτη ἐστὶν ἀπασέων.
 Αὐταὶ δ' Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
 πρεσβύταται κοῦραι. Πολλαὶ γὰρ μὲν εἰσι καὶ ἄλλαι.
 Τρεῖς γὰρ χιλῖαι εἰσι τανύσφυροι Ὀκεανῖναι,
 365 αἱ ῥα πολυσπερέες γαίαν καὶ βένθεα λίμνης
 πάντῃ δμῶς ἐφέπουσι, θεῶν ἀγλαὰ τέκνα.

Lernæam, quam enutrivit Dea albis-ulis Juno,
 implacabiliter irascens robori Herculeo.
 Atque eam quidem Jovis filius occidit sævo ferro
 Amphitryoniades cum bellicoso Jolao,
 Hercules, ex-consiliis Minervæ prædatrix.
 Illa vero Chimæram peperit, spirantem inexpugnabilem ig-
 nem,] truemque magnamque, pernicemque validamque.
 Hujus autem erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
 alterum capellæ, tertium vero serpentis, robusti draconis.
 [Ante leo, pone vero draco, in-medio autem capra,
 horrende efflans ignis vim ardentis.]
 hanc quidem Pegasus occidit et strenuus Bellerophontes.
 At ea sane Sphingem perniciosam peperit, Cadmeis perniciem,
 ab-Orthro compressa, Nemeæumque leonem,
 quem sane Juno cum-enutrivisset, Jovis veneranda uxor,
 in arvis collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
 ibi sane hic commorans damno-afficiebat genera hominum,
 dominans Treto Nemeæ monte atque Apesanti:
 sed ipsum vis domuit roboris Herculei.

Ceto vero minimum-natu cum-Phorcynce concubitu mista
 peperit sævum serpentem, qui obscuræ in-latibulis terræ
 finibus in amplis aurea mala custodit.

Hæc quidem Cetus et Phorcynis soboles est.

Tethys autem Oceano Flumina peperit vorticiosa,
 Nilumque Alpheumque et Eridanum profundis-vorticibus,
 Strymonem, Mæandrumque et Istrum pulchri-fluum,
 Phasinque Rhesumque, Acheloum argenteis-vorticibus
 Nessumque, Rhodiumque Haliacmonemque, Heptaporum-
 que] Granicumque et Æsepum, divumque Simoënta,
 Peneumque et Hermum, amœneque-fluentem Caicum,
 Sangariumque magnum, Ladonemque Partheniumque,
 Evenumque et Ardescum, divumque Scamandrum.

Peperit autem filiarum sacrum genus, quæ per terram
 viros tondent, cum Apolline rege,
 et Fluminibus: hanc vero a Jove sortem habent,
 Pitthoque Admeteque, Jantheque Electraque,
 Dorisque Prymnoque et Urania Deæ-similis,
 Hippoque Clymeneque, Rhodiaque Calliroëque,
 Zeuxoque Clytieque, Idyiaque Pasithoëque,
 Plexaureque Galaxaureque, amabilisque Dione
 Melobosisque, Thoëque et formosa Polydora,
 Cerceisque indole amabilis, Plutoque magnis-oculis,
 Perseisque Janiraque, Acasteque Xantheque,
 Petraeque amabilis, Menestoque Europaque,
 Metisque Eurynomeque, Telestoque croceo-peplo
 Chryseisque, Asiaque et amabilis Calypso,
 Eudoreque, Tycheque et Amphiro Ocyroëque,
 et Styx, quæ sane ipsarum excellentissima est omnium.
 Hæc vero Oceano et Tethye prognatæ sunt,
 majores-natu filiæ. Multæ quidem sunt et aliæ.
 Ter mille enim sunt teneris-mallcolis Oceanitides,
 quæ sane multum-dispersæ terram et profunditates lacus
 undique pariter obeunt, Dearum splendida proles.

Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες,
 υἱέες Ὀκεανοῦ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
 τῶν ὄνομ' ἀργαλέον πάντων βροτῶν ἄνδρα ἐνισπεῖν,
 370 οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν, ὅσοι περιναϊετάουσι.

Θείη δ' Ἡελίον τε μέγαν λαμπράν τε Σελήνην
 Ἡῷ θ', ἥ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει
 ἀθανάτοισ τε θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 γείναθ' ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότῃ.

375 Κρίω δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότῃ μιγείσα
 Ἀστραῖον τε μέγαν Πάλλαντά τε δια θεῶν
 Πέρσην θ', ὃς πάσῃσι μετέπρεπεν ἰδυοσύνησιν.

Ἀστραίω δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
 Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηροκέλευθον
 380 καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεὰ θεῶν εὐνηθεῖσα.

Τοὺς δὲ μέτ' ἀστέρα τίχτεν Ἐωσφόρον Ἡριγένεια
 ἄστρον τε λαμπετόωντα, τὰτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.

Στύξ δ' ἔτεκ' Ὀκεανοῦ θυγάτηρ Πάλλαντι μιγεῖ-
 Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι· [σα
 385 καὶ Κράτος ἦδε Βίην ἀριδείκετα γείνατο τέκνα,
 τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἔδρη,
 οὐδ' ὁδὸς ὁππῇ μὴ κείνοις θεὸς ἡγεμονεύη,
 ἀλλ' αἰεὶ παρ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἐδριόωνται.

Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στύξ ἀφθιτος Ὀκεανίην
 390 ἡματι τῷ ὅτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
 ἀθανάτους ἐκάλεσσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
 εἶπε δ', ὃς ἂν μετὰ εἶο θεῶν Τιτῇσι μάχοιτο,
 μή τιν' ἀπορβραῖσιν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
 ἐξέμεν ἦν τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

395 Τὸν δ' ἔφαθ', ὃς τις ἀτίμος ὑπὸ Κρόνου ἢ δ' ἀγέραςτος,
 τιμῆς καὶ γεράων ἐπιθησέμεν ἢ θέμις ἐστίν.

Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ ἀφθιτος Οὐλυμπόνδε
 σὺν σφοῖσιν παῖδεσσι φίλου διὰ μήδεα πατρός.
 Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.

400 Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὄρκον,
 παῖδας δ' ἡματὰ πάντα εὐὸς μεταναιέτας εἶναι.

Ὡς δ' αὐτως πάντεσσι διαμπερές, ὥσπερ ὑπέστη,
 ἐξετέλεσσ'· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἢ δὲ ἀνάσσει.

Φοῖβη δ' αὖ Κόλου πολοῦρατον ἦλθεν ἐς εὐνὴν·
 405 κυσαμένη δὴ ἔπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότῃ

Λητῶ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μελιχὸν αἰεὶ,
 ἥπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 [μελιχὸν ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.]

Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
 410 ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκληῖσθαι ἄχοιτιν.

[Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Ἐκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
 Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δὲ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
 μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,
 415 ἀθανάτοισ τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα.

[Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
 κικλήσκει Ἐκάτην· πολλή τέ οἱ ἔσπετο τιμὴ
 ῥεῖα μάλ', ὅς πρόφρων γε θεὰ ὑποδέχεται εὐχάς·

Tot vero etiam alii fluvii cum-streptu fluentes,
 filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys :
 quorum nomina difficile est omnium mortalem virum pro-
 loqui,] sed singuli noverunt, quicumque circum-habitant.

Thia autem Solemque magnum lucidamque Lunam
 Auroramque, quæ omnibus terrestribus lumen-præbet
 immortalibusque Diis, qui cælum latum tenent,
 peperit, compressa Hyperionis in concubitu.

Crio autem Eurybia peperit in concubitu mista,
 Astræumque magnum Pallantemque diva Dearum,]
 Persenque, qui omni eminebat peritia.

Astræo vero Aurora ventos peperit validos,
 Argesten, Zephyrum, Boreamque velocem-viatorem
 et Notum, in concubitu Dea cum-Deo congressa.
 Post hos vero Aurora stellam peperit Luciferum mane-genita,
 astraque fulgentia, quibus cælum cinctum-est.

Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mista,
 Zelum et Nicen pulcris-malleolis, in ædibus ;
 et Robur atque Vim, præclaros peperit filios,
 quorum non est seorsim a-Jove domus, neque ulla sedes,
 nec via, quin illis Deus præeat,
 sed semper prope Jovem graviter-tonantem sedent.

Sic enim consuluit Styx, incorruptibilis Oceanitis,
 die illo, quando omnes Olympius fulgurator
 immortales vocavit Deos ad latum Olympum :
 dixit autem, quisquis una secum Deorum contra-Titanas
 pugnet,] nulli se ademurum præmia, sed honorem quemque
 habiturum, quem antea inter immortales Deos.

Illum vero dixit, qui honoris-expers fuerit sub Saturno et
 immunis,] ad honores ac præmia se provecturum, ut æquum
 est.] Venit autem sane prima Styx incorruptibilis in-Olym-
 pum] cum suis filiis sui per consilia patris.

Eam vero Jupiter honoravit, eximiaque dona dedit.
 Ipsam enim quidem constituit, Deorum magnum ut-sit jus-
 jurandum,] filii autem diebus omnibus sui inquilini ut-sint.
 Similiter vero omnibus continuo, sicuti pollicitus-erat,
 perfecit : ipse autem prævalet atque imperat.

Phœbe vero etiam Cœi perjucundum venit ad torum ;
 gravis-facta autem deinde Dea Dei in concubitu,
 Latonam cæruleo-peplo peperit, blandam semper,
 mitem hominibus atque immortalibus Diis,
 [blandam ab initio, suavissimam in Olympo.]

Peperit vero Asteriam claram, quam olim Perses
 duxit in amplam domum, sua ut-vocaretur uxor.

[Illa autem gravis-facta Hecaten peperit, quam præ omnibus
 Jupiter Saturnius honoravit : dedit vero ei splendida dona,
 potestatem ut-habeat terræque et infructuosi maris.

Ea autem etiam stellato sub cœlo sortita-est honorem,
 immortalibusque Diis honorata est maxime.

[Etenim nunc, quando alicubi aliquis terrestrium hominum
 faciens sacra pulchra secundum ritum expiat,
 invocat Hecaten : ingensque cum sequitur honor
 facillime, cui benevola certe Dea suscipit preces :

120 καὶ τέ οἱ ὀλβον ὀπάζει, ἔπει δὴνὰμῖς γε πάρεσιν.]
 Ὅσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
 καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἶσαν ἀπάντων,
 οὐδέ τί μιν Κρονίδης ἐβίησατο, οὐδέ τ' ἀπηύρα
 ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῇσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
 125 ἀλλ' ἔχει ὡς τοπρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἐπλετο δασμός.
 Οὐδ', ὅτι μουνγενῆς, ἥσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
 [καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἡδὲ θαλάσῃ·]
 ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἔπει Ζεὺς τίεται αὐτήν.
 Ὡς δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίγνεται ἡδ' ὀνήνησιν·
 130 ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει ὅν κ' ἐθέλησιν·
 ἡ δ' ὅπότε ἐς πόλεμον φοιτήσιν ὁρῶνται
 ἀνέρες, ἐνθα θεὰ παραγίγνεται, οἷς κ' ἐθέλησι
 νίκην προφρονέως ὀπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι·
 ἐν τε δίκῃ βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει·
 135 ἐσθλὴ δ' αὖθ', ὅπότε ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύωσιν,
 ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίγνεται ἡδ' ὀνήνησι.
 Νικήσας δὲ βίη καὶ κάρτει καλὸν ἀέθλον
 βεῖα φέρει χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
 Ἐσθλὴ δ' ἱππῆεσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλησι,
 140 καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται·
 εὐχονται δ' Ἐκάτῃ καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγαίῳ.
 Ῥηϊδίως δ' ἀγρὴν κυδνὴ θεὸς ὤπασε πολλήν,
 βεῖα δ' ἀφειλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
 Ἐσθλὴ δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἐρμῇ ληΐδ' ἀέξειν·
 145 βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατὶ αἰγῶν,
 ποίμνας τ' εἰροπάκων ὄων, θυμῷ γ' ἐθέλουσα,
 ἐξ ὀλίγων βριάζει, καὶ ἐκ πολλῶν μέiona θῆκεν.
 Οὕτω τοι καὶ μουνγενῆς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
 150 Θῆκε δὲ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἱ μετ' ἐκείνην
 ὀφθαλμοῖσι ἴδοντο φῶς πολυδερκέος Ἡοῦς.
 Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος· αἶδε τε τιμαί.]

Ῥέη δ' ὑποδμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα,
 Ἰστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
 155 Ἰφιδιμόν τ' Ἀΐδην, ὃς ὑπὸ χθονὶ δώματα ναίει
 νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρικτύπον Ἐννοσίγαιον,
 Ζηνά τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.
 Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
 160 νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο,
 τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν Οὐρανίωνων
 ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιληίδα τιμήν.
 Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὐνεκά οἱ πέπρωτο ἑῷ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
 165 καὶ κρατερῷ περ ἔόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς·
 τῷ καὶ ὅγ' οὐκ ἀλαοσκοπὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεύων
 παῖδας ἐοὺς κατέπινε· Ῥέην δ' ἔχε πένθος ἀλαστον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ Δί' ἐμμελλε θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν
 τεῖξεσθαι, τότε ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆς
 170 τοὺς αὐτῆς, Γαίαν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 μῆτιν συμφράσσασθαι, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
 παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐρινῶς πατρὸς ἐοῖο

atque illi divitias largitur, quoniam facultas sane ei adest.]
 Quotquot enim Terra Coeloque prognati sunt
 et honorem sorte-acceperunt, illorum habet sortem omnium,
 neque quidquam ei Saturnius per vim-ademit, neque abstulit,
 quaecumque sortita est Titanas inter priores Deos,
 sed habet, sicut primum ab initio facta est distributio.
 Nec, quia unigenita est, minus Dea sortita est honoris,
 [et potestatem in terraque et coelo atque in mari:]
 sed insuper etiam multo plus, quoniam Jupiter honorat eam.
 Cui vero vult, magnifice praesto est atque eum juvat:
 inque concione inter homines eminet, quem voluerit:
 quando autem ad bellum exitiosum armantur
 viri, tum Dea adest, quibus voluerit,
 victoriam benevole ut praebet et laudem porrigat:
 inque iudicio reges apud venerandos sedet:
 eximia vero etiam, quando viri in-certamine colluctantur,
 ibi dea et his praesto est atque eos juvat.
 Qui vicerit vero virtute et robore, pulcrum praemium
 facile fert, gaudensque parentibus gloriam parat.
 Bona autem equitibus adesse, quibus voluerit:
 et his qui caeruleum mare trajectu-difficile exercent:
 vota-faciunt vero Hecatae, et valde-sonanti Neptuno.
 Facile etiam praedam incluta Dea dedit copiosam;
 facile autem abstulit apparentem, volens animo.
 Bona item in stabulis cum Mercurio pecus ad-augendum;
 armenta-que boum gregesque et greges magnos caprarum,
 gregesque lanigerarum ovium, animo certe volens,
 ex paucis copiosos-reddit et ex multis pauciores reddit.
 Ita sane etiam unigenita ex matre (exsistens)
 omnes inter immortales honorata est muneribus.
 Fecit autem eam Saturnius altricem-juvenum, qui post eam
 oculis adspexerunt lumen multa-contuentis Aurorae.
 Sic ab initio nutrix-puerorum est: hi igitur sunt honores.

Rhea autem compressa a-Saturno peperit illustres liberos,
 Vestam, Cererem, et Junonem aureis-calceamentis,
 fortemque Plutonem, qui sub terra domos incolit,
 immite cor habens, et valde-sonantem Neptunum,
 Jovemque sapientem, Deorum patrem atque etiam hominum,
 cujus etiam a tonitru concutitur lata terra.
 Et illos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicumque
 utero ex sacro matris ad genua venerat,
 haec agitans, ne quis clarorum Coeli-filiorum
 alius inter immortales haberet regium decus.
 Audierat enim ex-Terraque et Coelo stelligero,
 quod sibi fatale-esset suo a filio domari,
 quamvis robusto (exsistenti), Jovis magni per consilia:
 ideoque hic non vanam-speculationem habuit, sed insidias-
 struens] filios suos devorabat: Rheam autem tenebat luctus
 gravis.] Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atque
 etiam virorum] paritura, tum tandem caris supplicabat paren-
 tibus] suis, Terraque et Coelo stellato,
 consilium ut-conferrent, quo-pacto clam pareret
 filium carum, ulcisceretur vero furias patris sui

παίδων οὐδ' κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
 Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλᾳ μὲν κλύον ἢ δ' ἐπίθοντο,
 476 καὶ οἱ πεφραδέτην ὅσα περ πέπρωτο γενέσθαι
 ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ καὶ υἱεὶ καρτεροθύμῳ.
 Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πύονα δῆμον,
 ὁππότ' ἄρ' ὁπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
 Ζῆνα μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
 480 Κρήτη ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε.
 [Ἐνθα μιν ἵκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
 πρῶτην ἐς Λύκτον· κρύψεν δὲ ἐ χειρὶ λαβοῦσα
 ἀντρῷ ἐν ἡλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
 Αἰγαίῳ ἐν ὄρει, πεπυκασμένῳ, ὕληντι.]
 486 Ἐπὶ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιζεν
 Οὐρανίδῃ μέγ' ἀνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ·
 τὸν τόθ' ἑλὼν χεῖρεσσιν ἔην ἐγκάτθετο νηδύν,
 σχέλιος, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσίν, ὥς οἱ ὀπίσσω
 ἀντὶ λίθου ἐὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδῆς
 490 λείπεθ', ὅ μιν τάχ' ἤμελλε, βίῃ καὶ χειρὶ δαμάσσας,
 τιμῆς ἐξελάαν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξει.
 Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
 ἤϋετο τοιοῦτον ἀνακτος· ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
 Γαίης ἐννεσίησι πολυφραδέεσσι δολωθεῖς
 496 ὃν γόνον ἄψ' ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
 νικηθεὶς τέχνῃσι βίῃφί τε παιδὸς ἐοῖο.
 Πρῶτον δ' ἐξήμεσσε λίθον, πύματον καταπίνων·
 τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
 Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ γυάλοις ὑπὸ Παρνησοῖο
 500 σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.
 Ἀῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
 Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀσειφροσύνησιν·
 αἳ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιῶν,
 δῶκαν δὲ βροντὴν ἢ δ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν
 506 καὶ στεροπὴν· τοπρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκῶθει·
 τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.
 Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὀκεανίην
 ἡγάγετο Κλυμένην καὶ ὁμὸν λέχος εἰσανέβαινε.
 Ἡ δὲ οἱ Ἀτλάντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
 510 τίς τε δ' ὑπερκύδαντα Μενότιον ἢ δὲ Προμηθεῖα
 ποικίλον, αἰολόμητιν, ἀμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθεῖα,
 ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφειοτῆσι·
 πρῶτος γάρ β' Διὸς πλαστήν ὑπέδεκτο γυναῖκα
 παρθένον. Ὑβριστὴν δὲ Μενότιον εὐρύοπα Ζεὺς
 516 εἰς Ἑρεβὸς κατέπεμψε βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ
 εἶνεν· ἀτασθαλὴς τε καὶ ἠνορέης ὑπερόπλου.
 Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
 πείρασιν ἐν γαίῃς, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφῶνων,
 ἐσθλῶς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσι.
 520 Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεὺς.
 Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεῖα ποικιλόβουλον
 δεσμοῖς ἀργαλέοις μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.
 Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὥρσε τανύπτερον· αὐτὰρ δ' ἦ παρ
 ἥσθιεν ἀθάνατον, τὸ δ' ἀέξετο ἴσον ἀπάντη
 526 νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἦμαρ ἔδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
 Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου Ἀλκιμος υἱὸς

contra filios, quos devoraverat ingens Saturnus versutus.
 Illi vero filiae dilectae bene quidem auscultarunt atque mo-
 rem-gesserunt,] et ei commemorarunt, quaecumque consti-
 tutum-esset fieri] circa Saturnum regem et filium magnani-
 mum.] Miserunt autem in Lyctum, Cretae in pinguem tra-
 ctum] cum minimum-natu filiorum esset paritura,
 Jovem magnum: hunc quidem sibi suscepit Terra vasta
 Creta in lata educandum enutriendumque.
 [Tum eum pervenit ferens celerem per noctem nigram,
 primum ad Lyctum: abscondit autem ipsum manibus pre-
 hensum] antro in excelso, divinae sub latebris terrae,
 Aegeo in monte, denso, silvoso.]
 Illi autem fasciis-involutum magnum lapidem in-manus-de-
 dit] Caeli-filio, praepotenti, Deorum priori regi:
 quem tum arreptum manibus suam condidit in-alvum
 miser, nec cogitavit animo, quod sibi in-posterum
 pro lapide suus filius invictus et securus
 superesset, qui ipsum mox esset vi et manibus domitum
 honore expulsurus, ipse vero inter immortales regnaturus.
 Celeriter autem deinde robur et splendida membra
 crescebant illius regis: inversis vero annis,
 Terrae consilio astuto circumventus,
 suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
 victus artibus vique filii sui.
 Primum vero evomuit lapidem, ultimo devoratum:
 hunc quidem Jupiter defixit in terram spatiosam
 Pytho in divina, sub amfractibus Parnassi,
 monumentum ut-sit in posterum, miraculum mortalibus
 hominibus.] Solvit vero patruos perniciosos a vinculis
 Coeligenos, quos vinxerat pater ex-amentia:
 qui ipsi retulerunt gratiam beneficiorum,
 dederuntque tonitru atque candens fulmen
 et fulgur; antea vero immanis Terra ea occultaverat:
 quibus confisus, mortalibus et immortalibus imperat.
 Puellam vero Japetus pulcris-malleolis Oceanidem
 duxit Clymenen et eundem lectum conscendit.
 Ipsa vero ei Atlantem magnanimum peperit filium:
 peperit praeterea praecclarum Menetium atque Prometheum
 varium, versutum, amentemque Epimetheum,
 qui noxa ab-initio fuit hominibus inventoribus:
 primus enim sane Jovis fictam suscepit mulierem
 virginem. Flagitiosum vero Menetium late-videns Jupiter
 in Erebum demisit feriens ardente fulmine,
 propter improbitatemque et fortitudinem insolentem.
 Atlas vero caelum latum sustinet dura ex necessitate,
 finibus in terrae, e-regione Hesperidum argutarum,
 stans, capiteque et indefessis manibus.
 Hanc enim ipsi sortem destinavit prudens Jupiter.
 Ligavit vero indissolubilibus-compedibus Promethea ver-
 sutum,] vinculis duris mediam in columnam affigens.
 Et ei aquilam immisit expansis-alis: at haec hepar
 comedebat immortale; id autem crescebat tantum ubique
 noctu, quantum toto die edisset extensis-alis avis.
 Hunc quidem sane Alcmenae formosis-malleolis fortis filius

Ἡρακλῆς ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἀλαλκεν
 Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἑλύσατο δυσφροσυνάων,
 οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
 530 ὅρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἶη
 πλείον ἔτ' ἢ τοπάροιθεν ἐπὶ χθόνα πουλυδότειραν.
 Ταῦτ' ἄρ' ὅγ' ἄζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
 καίπερ χυόμενος παύθῃ χόλου δν πρὶν ἔχεσκεν,
 οὐνεκ' ἐρίζετο βουλάς ὑπερμενεί Κρονίωνι.
 535 Καὶ γὰρ δτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι
 Μηκώνῃ, τότε' ἔπειτα μέγαν βούν πρόφρονι θυμῷ
 δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἑξαπαφίσκων.
 Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πίονι δημῷ
 ἐν ῥινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοείῃ,
 540 τῷ δ' αὖτ' ὁστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
 Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
 ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαο μοίρας.
 545 Ὡς φάτο κερτομένων Ζεὺς ἀφῖτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 ἦκ' ἐπιμειδήσας, δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης·
 Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάρων,
 τῶνδ' ἔλευ ὀπποτέρῃν σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
 Φῆ ῥα δολοφρονέων· Ζεὺς δ' ἀφῖτα μῆδεα εἰδώς
 550 γινῶ ῥ' οὐδ' ἡγήνοισε δόλον· κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ παλέεσθαι ἔμελλε.
 Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνέλειτο λευκὸν ἄλειφα.
 [Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δὲ μιν ἔκετο θυμόν,
 555 ὡς ἶδεν ὁστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.]
 Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 καίους' ὁστέα λευκὰ θυθέντων ἐπὶ βωμῶν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 560 ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.
 Ὡς φάτο χυόμενος Ζεὺς ἀφῖτα μῆδεα εἰδώς·
 ἐκ τούτου δὴ ἔπειτα, δόλου μεμνημένος αἰεὶ,
 οὐκ ἐοίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
 θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
 565 Ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εὖς παῖς Ἰαπετοῖο,
 κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
 ἐν κοίλῃ νάρθηκι· δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμόν
 Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δὲ μιν φίλον ἦτορ,
 ὡς ἶδεν ἀνθρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν.
 570 Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεῦξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
 Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις
 παρθένω αἰδοίῃ ἔκλον Κρονίδεω διὰ βουλάς.
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἀργυφῇ ἑσθῇτι κατακρήθην δὲ καλύπτρην
 575 δαιδαλέην χεῖρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι·
 [ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνους, νεοθηλέας ἀνθεσι ποίης,
 ἱμερτοὺς, περέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·]
 ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῇφιν ἔθηκε,
 τὴν αὐτὸς ποιήσε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆεις,
 580 ἀσκήσας παλάμησι, χαριζόμενος Διὶ πατρί.

Hercules occidit, malam vero pestem profligavit
 ab-Japetionida, et liberavit eum ab aegritudine :
 non invito Jove Olympio in-alto-imperante,
 quo Herculis Thebis-geniti gloria esset
 major etiam quam antea super terram multos-pascentem.
 His igitur is venerabundus honorabat præclarum filium :
 quamvis iratus remisit iram, quam prius habuerat,
 eo-quod certasset consilio cum præpotente Saturnio.
 Etenim quando disceptabant inter se Dii mortalesque ho-
 mines] Meconæ, ibi tum magnum bovem volente animo
 divisum proposuit, Jovis mentem fallens.
 Hic enim carnesque et intestina cum pingui adipe
 in pelle deposuit, tegens ventre bubulo ;
 illic rursum ossa alba bovis dolosa arte
 rite-disponens deposuit, tegens candida arvina.
 Jam tum ipsum allocutus-est pater hominumque Deorumque :
 Japetionida, omnium illustrissime regum,
 o amice, quam inique partitus-es portiones !
 Sic dixit eum carpens Jupiter perpetua consilia sciens.
 Hunc vero vicissim allocutus-est Prometheus vaser,
 leniter arridens ; dolosæ autem non obliviscebatur artis :
 Jupiter gloriosissime, maxime Deorum sempiternorum,
 harum elige utram tibi in pectoribus animus suadet.
 Dixit igitur dolosa-cogitans. Jupiter autem æterna consilia
 sciens] cognovit certe nec ignoravit dolum : mala autem spe-
 ctabat animo] hominibus mortalibus, quæ etiam perficienda
 erant.] Manibus vero hic utrisque sustulit album adipem.
 [Irascēbatur autem mente : ira vero ejus circumvenit ani-
 mum.] ut vidit ossa alba bovis disposita dolosa arte.]
 Ex illo vero tempore immortalibus super terram genera
 hominum] adolent ossa alba odoratis in aris.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est nubicognus Jupi-
 ter :] Japetionida super omnibus rebus consilia sciens,
 o amice, nondum sane dolosæ oblitus-es artis.
 Sic dixit irascens Jupiter æterna consilia sciens :
 ex illo tempore sane deinceps, doli memor semper,
 non dabat miseris ignis vim insatiabilis
 mortalibus hominibus, qui super terram habitant.
 Sed ipsum deceptit egregius filius Japeti,
 furatus indomiti ignis eminus-apparentem splendorem
 in concava ferula : momordit vero sane intus-in animo
 Jovem in-alto-tonantem, et ad-iram-commovit eum carum
 cor,] ubi vidit inter-homines ignis procul-apparentem splen-
 dorem.] Protinus autem pro igne struxit malum hominibus.
 E-terra enim conformavit perceleber Vulcanus
 virginis pudicæ simulacrum Saturnii per consilia.
 Cinxit vero et adornavit Dea lucidis-oculis Minerva
 candida veste : capiti vero calyptram
 artificiosam manibus imposuit, mirum visu :
 [circum vero ei sarta, recens-florentis floribus herbæ
 amœna, imposuit capiti Pallas Minerva :]
 circum vero ei coronam auream caput posuit,
 quam ipse fecerat inelytus Vulcanus,
 elaborans manibus, gratificans Jovi patri.

Τῇ δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά τετεύχματο, θαῦμα ἰδέσθαι,
κνώδαλ', ὅς' ἡπειρος πολλά τρέφει ἡδὲ θάλασσα.
Τῶν ὄγε πόλλ' ἐνέθηκε, (χάρις δ' ἀπελάμπετο πολ-
θαυμάσια, ζωοῖσιν εἰκότα φωνήεσσιν. [λῆ,])

685 Αὐτὰρ ἐπεὶ τεῦξεν καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
ἐξάγαγ' ἐνθαπερ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἡδ' ἀνθρώποι
κόσμῳ ἀγαλλομένην Ἰλακυπίδος ὀμβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώ-
ως εἶδον δόλον αἰπὺν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν. [πους,

690 {Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων.}
Τῆς γὰρ ὁλώϊόν ἐστι γένος καὶ φύλα γυναικῶν,
πῆμα μέγ', αἱ θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν
οὐλομένης πενίης οὐ σύμποροι, ἀλλὰ κόροιο.
Ὡς δ' ὅπότε' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι

κηφῆνας βόσκωσι, κακῶν ξυνήσας ἔργων
αἱ μὲν τε πρόπαν ἥμαρ ἐς ἥλιον καταδύντα
[ἡμάτια] σπεύδουσι, τιθεῖσιν τε κηρία λευκά,
οἱ δ' ἐντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται·

600 ὅς δ' αὐτως ἀνδρεσσι κακὸν θνητοῖσι γυναικας
Ζεὺς ὑψιβρέμετης θῆκε, ξυνήσας ἔργων
ἀργαλέων· ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέρμερα ἔργα γυναικῶν
μὴ γῆμαι ἐθέλη, ὁλοὺν δ' ἐπὶ γῆρας ἔκηται,
605 χῆτει γηροκόμοιο, ὃ δ' οὐ βιότου ἐπιδευῆς
ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
χηρωσταί· ὧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρρηγυῖαν πρᾶπιδεσσι,
τῷ δέ τ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερῖζει
610 ἔμμεναι· ὃς δὲ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέθλης,
ζῶει ἐνὶ στήθεσσι ἔχων ἀλῆστον ἀνίην
θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἐστίν.

Ὡς οὐκ ἐστὶ Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.

Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάκητα Προμηθεὺς
615 τοῖς γ' ὑπεξήλυξε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
καὶ πολυῖδρι ἐόντι μέγας κατὰ δεσμός ἐρύκει.

Ὁβριάρειω δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ
Κόττω τ' ἡδὲ Γύῃ, δῆσε κρατερῷ ἐν δεσμῷ,
ἡνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἡδὲ καὶ εἶδος
620 καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
ἐνθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
εἴατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
δηθὰ μάλ', ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες,
ἀλλὰ σφεας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,

625 οὓς τέκεν ἡύκομος Ῥεῖη Κρόνου ἐν φιλότῃτι,
Γαίης φραδομοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις·
αὕτῃ γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλὰν εὖχος ἀρέσθαι.

Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
630 Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὄσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμῖνας·
οἱ μὲν ἀφ' ὕψηλῆς Ὀθρυος Τιτῆνες ἀγανοί,
οἱ δ' ἀρ' ἀπ' Οὐλύμπιοι θεοὶ, δωτῆρες ἐάων,
οὓς τέκεν ἡύκομος Ῥεῖη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα·

In hac autem artificiosa multa cœlata-erant, mira visu,
belluæ, quales continens multas alit atque mare.
Harum ille multas in-ea-posuit, (gratia vero resplendebat
magna,) mirabiles, animantibus similes vocalibus.

At postquam effecit pulchrum malum pro bono,
eduxit, ubi alii erant Dii atque homines,
ornatu gestientem *Palladis* splendidis-oculis, forti-patre-
prognatæ.] Admiratio autem cepit immortalesque Deos
mortalesque homines,] ubi viderunt dolum exitiosum,
inexplicabilem hominibus.] [Ex illa enim genus est mulierum
feminearum.] Illius enim perniciosum est genus et gens mulie-
rum,] clades ingens, quæ mortales inter homines habitant,
perniciosæ paupertatis non comites, sed luxus.

Veluti vero cum in alveariis tectis apes
fucos pascunt, malorum participes operum;
illæque quidem *per* totum diem ad solem occidentem
[diurnæ] laborant, finguntque favos albos,
hi vero intus permanentes coopertis in alveariis,
alienum laborem suum in ventrem metunt :
ita vero similiter viris rem-malam mortalibus mulieres
Jupiter altitonans dedit, participes operum
molestorum : alterum autem præbuit malum pro bono :
qui nuptias refugiens et anxia opera mulierum,
non uxorem-ducere velit, gravemque attigerit senectutem,
ob-inopiam senectutem-foventis, is autem non victus indi-
gens] vivit, mortui lamen possessionem *inter se* dividunt
remoti-cognati. Cui vero contra nuptiarum conditio conti-
gerit,] pudicam autem habuerit conjugem, firmam in-mente,
huic tamen etiam post hominum-memoriā malum cum-bono
certat,] ut-adsit : qui vero adeptus-fuerit noxium genus *mu-
lierum*,] vivit in pectore gestans perpetuum mœrorem
animo et cordi, et immedicabile malum est.

Adeo non licet Jovis fallere consilium neque effugere.
Neque enim Japetionides innocens Prometheus
illius evitavit gravem iram, sed per necessitatē *eum*,
quamvis multiscium (exsistentem), magnum vinculum coer-
cet.] Briareo vero ubi primum pater iratus-erat animo
Cottoque atque Gyaë, ligavit forti vinculo,
fortitudinem immanem admirans atque etiam formam
et magnitudinem : collocavit autem eos sub terram latam :
ibi illi dolores habentes sub terra habitantes,
sedent in extrema-plaga, magnæ in finibus terræ,
usque valde, mœrentes, corde magnum luctum habentes ;
sed ipsos Saturniusque et immortales Dii alii,
quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
Terræ consiliis reduxerunt in lucem iterum :
ipsa enim eis cuncta longius recensuit,
cum illis victoriamque et splendidam gloriam eos acceptu-
ros-esse.] Diu enim pugnarunt, laborem animum-crucian-
tem habentes,] Titanesque Dii et quotquot a-Saturno nati-
sunt,] contra sese-invicem per validas pugnas :
hi quidem ab alta Othry, Titanes gloriosi,
illi vero sane ab Olympo, Dii datores bonorum :
quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens.

636 αἶ βα τότε ἄλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες
 συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτούς.
 Οὐδέ τις ἦν ἐρίδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτῇ
 οὐδετέροις, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πολέμοιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
 640 νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
 [πάντων ἐν στήθεσσι ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἑρατεινήν,]
 δὴ τότε τοῖς μετέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Κέκλυτέ μευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
 645 ὅφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ἦδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 νίκης καὶ κράτος πέρι μαρνάμεθ' ἡμάτα πάντα
 Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγεγόμεσθα.
 Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
 650 φαίνετε Τιτῆνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαί λυγρῇ,
 μνησάμενοι φιλότῃτος ἐνῆος, ὅσσα παθόντες
 ἐς φάος ἅψ' ἀφίκεσθε, δυσηλεγὸς ἀπὸ δεσμοῦ,
 ἡμετέρας διὰ βουλὰς ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
 655 δαιμόνι', οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 ἴδμεν ὅ τοι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
 ἀλκτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
 Ἄφοβρόν δ' ἐξαῦτις, ἀμειλίχτων ἀπὸ δεσμῶν,
 σῆσιν ἐπιπροσύνῃσιν ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος
 660 ἡλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἀναξ, ἀνάεπτα παθόντες.
 Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπιφρονὶ βουλῇ
 βυσόμεθα κράτος ὁμῶν ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι,
 μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὕσμινας.
 Ὡς φάτ'· ἐπήνησαν δὲ θεοὶ, δωτῆρες ἐάων,
 665 μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δὲ λιλαιέτο θυμὸς
 μᾶλλον ἔτ' ἢ τοπάροιθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἐγείραν
 πάντες, θήλειαι τε καὶ ἄρσενες, ἡματι καίνω,
 [Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,]
 οὐς τε Ζεὺς Ἐρέβessφιν ὑπὸ χθονὸς ἦκε φώωδε,
 670 δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀίσσοντο
 πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ σιθιβαροῖσι μέλεσσι.
 Οἱ τότε Τιτῆνεςσι κατέσταθεν ἐν δαί λυγρῇ,
 675 πέτρας ἡλιβάτους σιθιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες
 [Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας]
 προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
 ἀμφοτέροι, δεινὸν δὲ περίαχε πόντος ἀπείρων,
 γῇ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρύς
 680 σειώμενος, πεδόθεν δὲ τινάσσετο μακρὸς Ὀλυμπος
 ρικτῇ ὑπ' ἀθανάτων, ἐνοσίς δ' ἔκανε βαρεῖα
 Τάρταρον ἡρόεντα, ποδῶν τ' αἰπεῖα ἰωῇ
 ἀσπέτου ἰωχμοῖο βολάων τε κρατερῶων·
 ὥς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἔσαν βέλεα στονόεντα.
 685 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἔκετ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
 κεκλομένων· οἱ δὲ ζύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 Οὐδ' ἄρ' ἔτι Ζεὺς ἴσχεν ἐὼν μένος· ἀλλὰ νυ τοῦγε
 εἶθαρ μὲν μένος πλήντο φρένες, ἐκ δὲ τε πᾶσαν

illi igitur tum inter-se pugnam animum-excruciantem habentes,] continenter pugnabant decem totos annos.
 Neque ullus erat contentionis gravis exitus neque finis alterutris; æqualiter autem finis extendebatur belli.
 Sed quando jam illis præbuit congruentia omnia, nectarque ambrosiamque, quibus Dii ipsi vescuntur, [omnium in pectoribus augebatur animus generosus. Ubi vero nectar gustarunt et ambrosiam amabilem,] jam tum ipsos sic affatus est pater hominumque Deorumque :
 Audite me, Terræque et Cæli inclyti liberi, ut dicam quæ me animus in pectore jubet.
 Jam enim admodum diu adversi nobis-invicem victoriæ et imperii gratia pugnavimus dies omnes, Titanesque Dii et quotquot e-Saturno nati-sumus.
 Vos vero magnamque vim et manus invictas ostendite Titanibus contrarii in pugna tristi, memores amicitiae placidæ, quam-multa perpressi ad lucem redieritis, molesto a vinculo, nostra per consilia, e caligine obscura.
 Sic dixit : hunc vero rursum excepit Cottus egregius : venerande, non ignota loqueris : sed et ipsi scimus, quod tibi excellat quidem mens, excellat autem intellectus,] depulsor vero immortalibus damni sis horrendi.
 Retro vero acerbis a vinculis, tua providentia e caligine tenebrosa venimus, Saturni fili rex, insperata passi.
 Ideo et nunc intentoque animo et prudenti consilio vindicabimus imperium vestrum in gravi conflictu, pugnantes cum-Titanibus in acerbis præliis.
 Sic dixit : collaudarunt vero Dii, datores bonorum, sermone audito : bellumque cupiebat animus magis etiam quam antea : pugnam vero lugubrem ciebant omnes, feminaeque et mares, die illo, [Titanesque Dii et quotquot Saturno prognati-sunt,] quosque Jupiter ex-Erebo sub terra misit ad lucem, acresque fortesque, vires immensas habentes.
 Horum centum quidem manus ab humeris erumpebant omnibus simul, capita vero unicuique quinquaginta ex humeris enata-erant in robustis artubus.
 Hi tum Titanibus oppositi-fuere in pugna luctuosa, rupes ingentes validis in manibus gestantes [Titanes vero ab-altera-parte confirmabant phalanges] alacriter, manuumque viriumque simul opus ostentabant utrique; horrende vero insonuit pontus immensus, terra autem valde stridebat, ingemiscebat vero cælum latum quassatum, penitusque concutiebatur amplius Olympus ab impetu immortalium, concussio vero pervenit gravis ad Tartarum tenebricosum, pedumque acris fragor, immodici tumultus ictuumque fortium : ita igitur in sese-mutuo jaciebant tela lamentabilia.
 Vox autem utrorumque pervenit ad cælum stellatum adhortantium : at illi congrediebantur magno cum clamore. Neque sane amplius Jupiter cohibebat suum robur, sed jam ipsius] statim quidem robore implebatur animus, atque etiam

φαῖνε βίην· ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἡδ' ἀπ' Ὀλύμ-
 690 ἀστράπτων ἔστειχε συνωχάδον· οἱ δὲ κεραυνοὶ [που
 ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστραπῇ εὖ ποτέοντο
 χειρὸς ἀπο στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφώντες,
 ταρφέες, ἅμφι δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
 καιομένη, λάκε δ' ἅμφι πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
 695 Ἐξεσε δὲ χθὼν πᾶσα καὶ Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,
 πόντος τ' ἀτρυγέτος· τοὺς δ' ἅμπετε θερμὸς αὐτμῇ
 Τιτῆνας χθονίους, φλόξ δ' ἡέρα διὰν ἱκανεν
 ἄσπετος, ὅσσε δ' ἅμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
 αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
 700 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἴσατο δ' ἄντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ἡδ' οὐασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι
 αὐτως, ὥς εἰ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν
 πύλιντο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὁρώρει
 τῆς μὲν ῥειπιτομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
 705 Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Σὺν δ' ἀνεμοὶ ἔνοσιν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον
 βροντῇ τε στεροπῇ τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 κῆλα Διὸς μέγαλοιο, φέρον δ' ἰαχὴν τ' ἔνοσπῃ τε
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὁτοβος δ' ἀτλήτος ὁρώρει
 710 σμερδαλέης ἐρίδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων,
 ἐκλίνθη δὲ μάχῃ· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες
 ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας,
 οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμύτιαν ἔγειραν
 Κόττος τ' Ὀβριάρεως τε Γῆς τ' ἄατος πολέμοιο.
 715 Οἱ ῥα τρηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
 πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσχίασαν βελέεσσι
 Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 πέμψαν καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλείοισιν ἔδησαν,
 νικήσαντες χερσὶν ὑπερβύμους περ ἐόντας,
 720 τόσσον ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανὸς ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 Ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἡερόεντα.
 Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 οὐρανόνθεν κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
 ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 725 ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς Τάρταρον ἵκοι.
 Τὸν περί χάλκεον ἔρκος ἔληλαται· ἅμφι δὲ μιν νύξ
 τριστοιχεῖ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὑπερθεν
 γῆς ῥίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζῳφῷ ἡερόεντι
 730 κεκρύφαται βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 [χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
 Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 χαλκείας, τοῖχος δὲ περοίχεται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γῆς, Κόττος τε καὶ Ὀβριάρεως μεγάλθυμος
 735 ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

Ἐνθα δὲ γῆς νοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἡερόεντος
 πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγῶν καὶ πείρατ' ἔασιν,
 ἀργαλεῖ, εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ,
 740 χάσμα μέγ', οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἐντοσθε γένοιτο.

omnem] ostendebat vim : simul vero sane a caelo atque ab
 Olympo] fulgurans incedebat continuo : fulmina autem
 confertim una-cum tonitruque et fulgure volabant
 manu a robusta, sacram flammam circumvolventia,
 crebra; circum vero terra alma reboabat
 ardens, crepitabatque undique igne valde immensa silva.
 Fervebatque terra tota, et Oceani fluentia,
 pontusque immensus : illos autem circumdedit calidus vapor
 Titanes terrestres; flamma vero ad aërem divinum pervenit
 ingens : oculos vero visu-privabat quantumvis fortium
 splendor radians fulminisque fulgurisque.
 Incendium autem ingens corripuit chaos : videbatur vero co-
 ram] oculis adspicienti atque auribus vocem audienti
 eodem-modo, ac si terra et coelum latum superne
 miscebantur : talis enim maximus trepitus excitabatur
 illius quidem dirutæ, hujus autem ex-alto proruentis.
 Tantus fragor erat Deorum certamine confligentium.
 Simul vero venti motumque pulveremque una cum-strepitu-
 excitabant] tonitruque fulgurque et ardens fulmen,
 tela Jovis magni, ferebantque fremitum clamoremque
 in medium utrorumque : strepitus igitur intolerabilis exci-
 tabatur] horrendi certaminis; robur autem apparebat operum.
 Inclinata vero est pugna : prius autem sibi-mutuo imminen-
 tes,] constanter pugnabant in forti prælio.
 Illi vero sane inter primos pugnam acrem ciebant,
 Cottusque Briareusque Gyasque insatiabilis belli.
 Hi igitur trecentas petras robustis e manibus
 mittebant frequentes, obumbrarunt autem jaculis
 Titanas, atque hos quidem sub terram lato-patentem
 miserunt et vinculis molestis alligarunt,
 cum-vicissent manibus superbi licet essent,
 tantum infra sub terram, quantum coelum distat a terra :
 par enim spatium a terra ad Tartarum caliginosum.
 Novem enim noctesque et dies aërea incus
 coelitus delabens decimo die ad terram perveniret :
 novem vero rursus noctesque et dies aërea incus
 ex terra descendens decimo die ad Tartarum perveniret.
 Quem circa aëreum septum ductum-est : circum vero ipsum
 nox] tripliciter fusa-est circa collum : sed superne
 terræ radices sunt et infructuosi maris :
 illic Dii Titanes sub caligine tenebrosa
 absconditi-sunt consiliis Jovis nubicogi.
 [loco in putrido, ubi vastæ ultima loca sunt terræ.]
 His non exeundum est, portas enim imposuit Neptunus
 aereas, murusque circuit utrimque.
 Illic Gyas Cottusque et Briareus magnanimus
 habitant, custodes fidi Jovis ægida-tenentis.

Ibi vero terræ tenebricosæ et Tartari caliginosi
 pontique infructuosi et cœli stelligeri
 ex-ordine omnium fontes et fines sunt,
 molesti, squalidi, quos oderunt Dii quidem,
 hiatus ingens, nec quisquam toto integro anno
 solum attingeret, ubi primum portas intra venisset.

Ἄλλά κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸς θύελλα θυέλλη
[ἀργαλή· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
745 ἔστηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι.]

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο πᾶσις ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
ἐστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν,
ἀστεμφέως, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἡμέρη ἄσσον ἰοῦσαι
750 ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειδόμεναι μέγαν οὐδὸν,
χάλκεον, ἥ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἥ δὲ θύραζε
ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἔρρει,
ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἰοῦσα
γαίαν ἐπιστρέφεται, ἥ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἰοῦσα
μῖμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔς τ' ἂν ἵκηται,
755 [ἥ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,
ἥ δ' ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νύξ ὁλοή, νεφέλη κεκαλυμμένη ἡεροειδεῖ.]

Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
760 Ἥλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν
οὐρανὸν εἰσανίων οὐδ' οὐρανόθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μελιχὸς ἀνθρώποισι,
τοῦ δὲ σιδηρὴν μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
765 νηλεὲς ἐν στήθεσσι· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἐνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἡχήμεντες,
Ἰφθίμου τ' Ἀΐδew καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ἔσταν· δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
770 νηλεὲς, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασιν ἀμφοτέροισιν,
ἐξελεῖν δ' οὐκ αὐτίς ἔῃ· πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
ἐσθίει ὃν κε λάβῃσι πυλῶν ἔκτοσθεν ἰόντα
[Ἰφθίμου τ' Ἀΐδew καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]

775 Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀφορρόου Ὀκεανοῖο
πρεσβυτάτη. Νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
μακρῇσιν πέτρῃσι κατῃρεφ'· ἀμφὶ δὲ πάντα
κίσιον ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.

780 Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκέα Ἴρις
ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ὁππότε ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται,
καὶ β' ὅστις ψεύδεται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων·
Ζεὺς δὲ τε Ἴριν ἐπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι

785 τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχώρ, πολυώνυμον ὕδωρ,
ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάτοιο,
ὑψηλῆς πολλὸν δὲ θ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
ἔξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὀκεανοῖο κέρας· δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.

790 Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
δίνης ἀργυρῆς ἐλιγμένο· εἰς ἅλα πίπτει,
ἥ δὲ μὲν ἐκ πέτρης προρρέει μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν ἐπιόρκον ἀπολείψας ἐπομόσση
ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι κάρη νυφέντος Ὀλύμπου,
795 κεῖται νηῦτος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,

Sed sane huc et illuc ferret antea procella procellae
[molesta : horrendum vero etiam immortalibus Diis
hoc monstrum : et noctis obscurae domus horrenda
stat, nubibus oblecta nigris.]

Has ante portas Japeti filius sustinet caelum latum
stans, capiteque et indefessis manibus,
firmiter, ubi Noxque et Dies prope euntes
sese-mutuo compellabant, alternis-subeuntes magnum limen
aereum : haec quidem intus itura-est, illa vero foras
egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet ;
sed semper altera saltem extra domum (existens)
super terram versatur ; altera rursum intra domum (existens)
exspectat sui tempus itineris, donec veniat.

[Haec quidem terrestribus lumen multa-cernens habens,
illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox noxia, nube tecta caliginosa.]

Ibi autem Noctis filii obscurae domus habent,
Somnus et Mors, graves Dii : neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
caelum scandens, nec coelitus descendens.
Horum alter quidem terramque et lata dorsa maris
quietus percurrit et placidus hominibus ;
alterius vero ferreum quidem cor, abeneum vero ei pectus
crudele in praecordiis : tenet autem quem primum arripuerit
hominum : hostis vero etiam immortalibus Diis.

Illic dei inferi in-anteriore-parte aedes resonantes,
fortisque Plutonis et terribilis Proserpinae,
stant : horrendus autem canis foris custodit,
saevus, artemque malam habet : introeuntibus quidem
adulatur pariter caudaque et auribus ambabus ;
exire vero non iterum permittit retro, sed observans
devorat, quemcunque prenderit extra portas euntem
[fortisque Plutonis et terribilis Proserpinae.]

Ibidem vero habitat abominanda dea immortalibus,
horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani
maxima-natu. Seorsum vero a diis inclitas aedes incolit
ingentibus saxis supertectas : circum autem quaque
columnis argenteis ad caelum firmatae-sunt.

Raro vero Thaumantis filia, pedibus velox Iris,
nuntii causa versatur super lata dorsa maris,
quando lis et contentio inter Deos exorta-fuerit,
et sane quisquis mentiatur caelestes domos tenentium :
Jupiter vero Irim misit Deorum magnum jusjurandum ut-fe-
rat] e-longinquo in aureo vase, multum-celebratam aquam,
frigidam, quae e petra destillat excelsa,
alta : multum vero etiam subtit terram spatiosam
e sacro flumine fluit per noctem nigram
Oceani cornu : decima vero pars secreta-est.
Novem quidem circa terramque et lata dorsa maris
vorticibus argenteis volvens in mare cadit ;
illa vero una e saxo profluit, magnum damnum Diis.
Quisquis perjurium libans juraverit
immortalium, qui tenent verticem nivosi Olympi,
jacet spiritus-expers integrum per annum,

φαῖνε βίην· ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἡδ' ἀπ' Ὀλύμ-
 690 ἀστράπτων ἔστειχε συναχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ [που
 ἱκταρ ἄμα βροντῇ τε καὶ ἀστραπῇ εὖ ποτέοντο
 χειρὸς ἀπο στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφώντες,
 ταρφέες, ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
 καιομένη, λάχε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
 696 Ἐξεε δὲ χθὼν πᾶσα καὶ Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,
 πόντος τ' ἀτρυγέτος· τοὺς δ' ἄμπετε θερμὸς αὐτμῇ
 Τιτῆνας χθονίους, φλόξ δ' ἥερα διὰν ἱκανεν
 ἄσπετος, ὅσσε δ' ἀμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
 αὐγὴ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
 700 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἴσατο δ' ἄντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ἡδ' οὐασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι
 αὐτως, ὥς εἰ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν
 πῖλνато· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὁρώρει
 τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
 706 Τόσσος δοῦπος ἐγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Σὺν δ' ἀνεμοὶ ἔνοσιν τε κόνιν θ' ἄμα ἐσφαράγιζον
 βροντῇ τε στεροπῇ τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνὸν,
 κῆλα Διὸς μέγαλοιο, φέρον δ' ἱαχὴν τ' ἐνοπῇ τε
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὁτοβος δ' ἀτλήτος ὁρώρει
 710 σμερδαλέης ἔριδος, χάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων,
 ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες
 ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὑσμίνας,
 οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρώτοισι μάχην δριμεῖαν ἐγειραν
 Κόττος τ' Ὀβριάρεως τε Γύης τ' ἄατος πολέμοιο.
 716 Οἱ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
 πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσκίασαν βελέεσσι
 Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 πέμψαν καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλείοισιν ἔδησαν,
 νικήσαντες χερσὶν ὑπερβύμους περ ἐόντας,
 720 τόσσον ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.
 Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 οὐρανόνθεν κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς γαῖαν ἵκοιτο·
 ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄκμων
 726 ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς Τάρταρον ἵκοι.
 Τὸν περὶ χάλκεον ἔρκος ἑλθλαται· ἀμφὶ δὲ μιν νύξ
 τριστοιχεῖ κέχυται περὶ δειρὴν· αὐτὰρ ὑπερθεν
 γῆς ῥίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 ἔνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζόφῳ ἠερόεντι
 730 κεκρύφαται βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 [χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἔσχατα γαίης.]
 Τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδέων
 χαλκείας, τοῖχος δὲ περοίχεται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γύης, Κόττος τε καὶ Ὀβριάρεως μεγάλθυμος
 736 ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

Ἐνθα δὲ γῆς δνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἠερόεντος
 πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 ἀργαλέ, εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ,
 740 χάσμα μέγ', οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 οὐδας ἵκοιτ', εἰ πρῶτα πυλίων ἐντοσθε γένοιτο.

omnem] ostendebat vim : simul vero sane a caelo atque ab
 Olympo] fulgurans incedebat continuo : fulmina autem
 confertim una-cum tonitruque et fulgure volabant
 manu a robusta, sacram flammam circumvolventia,
 crebra; circum vero terra alma reboabat
 ardens, crepitabatque undique igne valde immensa silva.
 Fervebatque terra tota, et Oceani fluentia,
 pontusque immensus : illos autem circumdedit calidus vapor
 Titanes terrestres; flamma vero ad aërem divinum pervenit
 ingens : oculos vero visu-privabat quantumvis fortium
 splendor radians fulminisque fulgurisque.
 Incendium autem ingens corripuit chaos : videbatur vero co-
 ram] oculis adspicienti atque auribus vocem audienti
 eodem-modo, ac si terra et coelum latum superne
 miscebantur : talis enim maximus trepitus excitabatur
 illius quidem dirutæ, hujus autem ex-alto proruentis.
 Tantus fragor erat Deorum certamine confligentium.
 Simul vero venti motumque pulveremque una cum-streptu-
 excitabant] tonitruque fulgurque et ardens fulmen,
 tela Jovis magni, ferebantque fremitum clamoremque
 in medium utrorumque : strepitus igitur intolerabilis exci-
 tabatur] horrendi certaminis; robur autem apparebat operum.
 Inclinata vero est pugna : prius autem sibi-mutuo imminen-
 tes,] constanter pugnabant in forti praelio.
 Illi vero sane inter primos pugnam acrem ciebant,
 Cottusque Briareusque Gyasque insatiabilis belli.
 Hi igitur trecentas petras robustis e manibus
 mittebant frequentes, obumbrarunt autem jaculis
 Titanas, atque hos quidem sub terram late-patentem
 miserunt et vinculis molestis alligarunt,
 cum-vicissent manibus superbi licet essent,
 tantum infra sub terram, quantum coelum distat a terra :
 par enim spatium a terra ad Tartarum caliginosum.
 Novem enim noctesque et dies aërea incus
 coelitus delabens decimo die ad terram perveniret :
 novem vero rursus noctesque et dies aërea incus
 ex terra descendens decimo die ad Tartarum perveniret.
 Quem circa aëreum septum ductum-est : circum vero ipsum
 nox] tripliciter fusa-est circa collum : sed superne
 terræ radices sunt et infructuosi maris :
 illic Dii Titanes sub caligine tenebrosa
 absconditi-sunt consiliis Jovis nubicogi.
 [loco in putrido, ubi vastæ ultima loca sunt terræ.]
 His non exeundum est, portas enim imposuit Neptunus
 aereas, murusque circuit utrimque.
 Illic Gyas Cottusque et Briareus magnanimus
 habitant, custodes fidi Jovis ægida-tenentis.

Ibi vero terræ tenebrosæ et Tartari caliginosi
 pontique infructuosi et cæli stelligeri
 ex-ordine omnium fontes et fines sunt,
 molesti, squalidi, quos oderunt Dii quidem,
 hiatus ingens, nec quisquam toto integro anno
 solum attingeret, ubi primum portas intra venisset.

Ἀλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θυέλλῃ
[ἀργαλή· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
745 ἔστηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέῃσι.]

Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
ἑστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν,
ἀστεμφέως, θοὶ Νύξ τε καὶ Ἡμέρη ἄσσον ἰοῦσαι
ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν,
750 χάλκεον, ἥ μὲν ἔσω καταβήσεται, ἥ δὲ θύραζε
ἔρχεται, οὐδὲ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἔέργει,
ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρῃ γε δόμῳ ἐκτοσθεν ἰοῦσα
γαίαν ἐπιστρέφεται, ἥ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἰοῦσα
μῖμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔς τ' ἂν ἵκηται,
755 [ἥ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερχὲς ἔχουσα,
ἥ δ' ὕπνον μετὰ χερσὶ, κασιγνήτον Θανάτοιο,
Νύξ ὄλοη, νεφέλῃ κεκαλυμμένη ἡροειδεῖ.]

Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
ὕπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδὲ ποτ' αὐτοὺς
760 Ἥλιος φαέθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν
οὐρανὸν εἰσανίων οὐδ' οὐρανὸθεν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῦτα θαλάσσης
ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μελιχὸς ἀνθρώποισι,
τοῦ δὲ σιδηρὴ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
765 νηλεὲς ἐν στήθεσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
ἀνθρώπων· ἐχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.

Ἐνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἡχήμεντες,
ἰφθίμου τ' Ἀΐδew καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ἑστᾶσιν, δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
770 νηλεὲς, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασιν ἀμφοτέροισιν,
ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐξ πάλιν, ἀλλὰ δοκεῖων
ἑσθίει ὃν κε λάβῃσι πυλέων ἐκτοσθεν ἰόντα
[ἰφθίμου τ' Ἀΐδew καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]

775 Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀφορβόου Ὀκεανοῖο
πρεσβυτάτη. Νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
μακροῇσιν πέτρῃσι κατρεφε· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
κίονιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.

780 Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκεία Ἴρις
ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῦτα θαλάσσης,
ὀππότε Ἴρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρηται,
καὶ ῥ' ὅστις ψεύδεται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων·
Ζεὺς δὲ τε Ἴριν ἐπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι
785 τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχώω, πολυώνυμον ὕδωρ,
ψυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάτοιο,
ὑψηλῆς πολλὸν δὲ θ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὀκεανοῖο κέρας· δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.

790 Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῦτα θαλάσσης
δίνης ἀργυρῆς εἰλιγμένους εἰς ἅλα πίπτει,
ἥ δὲ μὴ ἐκ πέτρης προρέει μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν ἐπιόρκον ἀπολείψας ἐπομόσση
ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
795 κείται νήϊτος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,

Sed sane huc et illuc ferret antea procella procellæ
[molesta : horrendum vero etiam immortalibus Diis
hoc monstrum : et noctis obscuræ domus horrenda
stat, nubibus oblecta nigris.]

Has ante portas Japeti filius sustinet cælum latum
stans, capiteque et indefessis manibus,
firmiter, ubi Noxque et Dies prope euntes
sese-mutuo compellabant, alternis-subeuntes magnum limen
æreum : hæc quidem intus itura-est, illa vero foras
egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet ;
sed semper altera saltem extra domum (existens).
super terram versatur ; altera rursum intra domum (existens)
expectat sui tempus itineris, donec veniat.

[Hæc quidem terrestribus lumen multa-cernens habens,
illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox noxia, nube tecta caliginosa.]

Ibi autem Noctis filii obscuræ domus habent,
Somnus et Mors, graves Dii : neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
cælum scandens, nec cœlitus descendens.
Horum alter quidem terramque et lata dorsa maris
quietus percurrit et placidus hominibus ;
alterius vero ferreum quidem cor, abeneum vero ei pectus
crudele in præcordiis : tenet autem quem primum arripuerit
hominum : hostis vero etiam immortalibus Diis.

Illic dei inferi in-anteriore-parte ædes resonantes,
fortisque Plutonis et terribilis Proserpinæ,
stant : horrendus autem canis foris custodit,
sævus, artemque malam habet : introeuntibus quidem
adulatur pariter caudaque et auribus ambabus ;
exire vero non iterum permittit retro, sed observans
devorat, quemcumque prenderit extra portas euntem
[fortisque Plutonis et terribilis Proserpinæ.]

Ibidem vero habitat abominanda dea immortalibus,
horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani
maxima-natu. Seorsum vero a diis inclitas ædes incolit
ingentibus saxis supertectas : circum autem quaque
columnis argenteis ad cælum firmatæ-sunt.

Raro vero Thaumantis filia, pedibus velox Iris,
nuntii causa versatur super lata dorsa maris,
quando lis et contentio inter Deos exorta-fuerit,
et sane quisquis mentiatur cœlestes domos tenentium :
Jupiter vero Irim misit Deorum magnum jusjurandum ut-fe-
rat] e-longinquo in aureo vase, multum-celebratam aquam,
frigidam, quæ e petra destillat excelsa,
alta : multum vero etiam subtus terram spatiosam
e sacro flumine fluit per noctem nigram
Oceani cornu : decima vero pars secreta-est.

Novem quidem circa terramque et lata dorsa maris
vorticibus argenteis volvens in mare cadit ;
illa vero una e saxo profluit, magnum damnum Diis.
Quisquis perjurium libans juraverit
immortalium, qui tenent verticem nivosi Olympi,
jacet spiritus-expers integrum per annum,

οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀναυδός
 στρωτοῖς ἐν λεχέεσσι, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
 Αὐτὰρ ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 800 ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἄθλος.
 Εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
 οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαίτας
 ἐννέα πάντ' ἔτεα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
 εἰραῖς ἀθανάτων οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 805 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἀφθιτον ὕδωρ,
 ὠγύγιον, τό θ' ἦσι καταστυφέλου διὰ χώρου.
 [Ἐνθα δὲ γῆς ὀνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἠεροέντος
 πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 810 ἀργαλέ', εὐρώνετα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Ἐνθα δὲ μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ χάλκεος οὐδός,
 ἀστεμφής, ῥίζησι διηνεκέεσσιν ἀρηρῶς,
 αὐτοφυῆς· πρόσθεν δὲ θεῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων
 Τιτῆνες ναίουσι, πέρην Χάος ζοφεροῖο.
 815 Αὐτὰρ ἐρισμαράγοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
 δώματα ναιετάουσιν ἐπ' Ὀκεανοῖο θεμέλοις,
 Κόττος τ' ἠδὲ Γύης· Βριάρεών γε μὲν ἦν ἐόντα
 γαμβρὸν ἐὼν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος,
 δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπυλίην, θυγατέρα ἦν.]

820 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
 δπλότατον τέκε παῖδα Τυφώα Γαῖα πελώρη
 Ταρτάρου ἐν φιλότῃ διὰ χρυσέην Ἀφροδίτῃν.
 Οὗ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχυροῖς ἔργματ' ἔχουσαι,
 καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δὲ οἱ ὤμων
 825 ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
 γλώσσησι ὀνοφερῆσι λελειχμότες, ἐν δὲ οἱ ὄσσων
 θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
 [πασάνων δ' ἐκ κεφαλῶν πῦρ καίετο δερκομένοιο,]
 φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῇσι
 830 παντοῖαν ὅπ' ἐῖσαι, ἀθέσφατον. Ἄλλοτε μὲν γὰρ
 φθέγγοντο ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ταύρου ἐριβρόχῳ, μένος ἀσχήτου, ὄσσαν ἀγαύρου,
 ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
 ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν εἰοκότα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
 835 ἄλλοτε δ' αὖ βροῖζεσθ', ὑπὸ δ' ἤχεεν οὔρεα μακρὰ.
 Καὶ νῦν κεν ἐπλετο ἔργον ἀμήχανον ἤματι κείνῳ,
 καὶ κεν ὄγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀναξεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὀμβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα
 840 σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν,
 πόντος τ' Ὀκεανοῦ τε βροαὶ καὶ τάρταρα γαίης.
 Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος
 ὀρνυμένοιο ἀνακτος· ὑπεστενάχιζε δὲ γαῖα.
 Καῦμα δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον
 βροντῆς τε στεροπῆς τε, πυρός τ' ἀπὸ τοῖο πελώρου,
 845 [πρηστήρων τ' ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.]
 ἔξε δὲ χθὼν πᾶσα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα·
 οὕς δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρὰ

neque unquam ambrosiæ et nectaris accedit propius
 cibum, sed jacet non-respirans et mutus
 stratis in lectis, malus autem sopor eum obtegit.
 Sed postquam morbo defunctus est magnum per annum,
 alia ex alia excipit molestior ærumna.
 Novennio autem a Diis separatur æternis,
 neque unquam ad concilium miscetur neque ad epulas,
 novem totis annis : decimo vero miscetur iterum
 cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
 Tale itaque jusjurandum constituerunt Dii Stygis perennem
 aquam,] priscam, quæ fluit valde-asperum per locum.
 Ibi autem terræ caliginosæ et Tartari obscuri
 pontique infructuosi et cœli stellati,
 ex-ordine omnium fontes et fines sunt,
 molesti, squalidi, quos oderunt Dii ipsi.
 Illic autem splendidaque portæ et æreum limen
 immotum, radicibus longis compactum,
 sua-sponte-natum : ante-illud vero deos extra omnes
 Titans habitant, ultra Chaos caliginosum.
 Ceterum valde-crepantis Jovis inclityi auxiliarii
 domus incolunt in Oceani fundamentis,
 Cottusque atque Gyas. Briareum quippe fortem (existentem)
 generum suum fecit graviter-fremens Neptunus ; [suam.
 dedit autem Cymopoliam in-matrimonium-ducendam, filiam

Ast ubi Titans e Cœlo expulerat Jupiter,
 minimum-natu peperit filium Typhœum Terra ingens
 Tartari in concubitu per auream Venerem.
 Cujus manus quidem sunt ob robur laboribus aptæ
 et pedes indefessi robusti Dei : ex humeris vero ei
 erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
 linguis nigris lambentia ; hujus autem in oculorum
 admirandis capitibus sub superciliis ignis micabat :
 [omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis,]
 voces autem in omnibus erant horrendis capitibus,
 omnigenum sonitum emittentes, ineffabilem. Interdum enim
 quidem] sonabant, ut Diis intelligendum-esset, interdum vero
 etiam] tauri valde-mugientis, robore indomiti, vocem ferocis,
 interdum vero etiam leonis sævum animum habentis,
 interdum vero etiam catulis similia, mira auditu,
 interdum vero stridebat, resonabant autem montes alti.
 Et sane evenisset res inevitabilis die illo,
 et hic mortalibus et immortalibus imperasset,
 nisi sane bene intellexisset pater hominumque Deorumque.
 Graviter autem intonuit atque fortiter, circum vero terra
 horrende edidit-fragorem et cœlum latum superne,
 pontusque Oceanique fluctus et tartara terræ.
 Pedibus vero sub immortalibus magnus contremuit Olympus,
 insurgente rege : ingemiscebat autem tellus.
 Ardor vero ab utroque occupabat cœruleum pontum
 tonitruque fulgurisque, ignisque ab illo monstro,
 [flammisque ventisque fulmineque ardenti :]
 fervebat autem terra omnis et cœlum atque mare :
 furebant vero sane circum littora undique fluctus magni

ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἀσβεστος δρᾶρει·
 860 τρέσσ' Ἀΐδης, ἐνέροις καταφθιμένοιςιν ἀνάσσειν,
 Τιτῆνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφιέοντες,
 [ἀσβεστοῦ κελεύδοιο καὶ αἰνῆς δηϊότητος.]
 Ζεὺς δ', ἐπεὶ οὖν κόρυθεν ἐόν μένος, εἴλετο δ' ὄπλα,
 βραστήν τε σπεροπὴν τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 865 κλῆξεν ἀπ' Οὐλύμπιοι ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πᾶσας
 ἔκρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας,
 ἥριπε γυιωθεὶς, στενάχῃζε δὲ γαῖα πελώρη·
 φλόξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἀνακτος
 870 οὐρεὸς ἐν βήσσησιν αἰδῶνι, καίπαλοέσσης,
 πληγέντος πολλῇ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
 ἀτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς,
 τέχνη ὑπ' αἰζῶν, ὑπὸ τ' εὐτρήτου χοάνοιο
 θαλάσσης, ἧ δὲ σίδηρος, ὅπερ κρατερώτατός ἐστιν,
 875 [οὐρεὸς ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέω
 τήκεται ἐν χθονὶ δὴ ὑπ' Ἡφαίστου παλάμῃσιν.]
 ὥς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
 Ῥῖψε δὲ μιν θυμῷ ἀκαχὼν ἐς Τάρταρον εὐρύν.
 Ἐκ δὲ Τυφώος ἐστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν δέντων,
 880 νόσφι Νότου Βορέω τε, καὶ Ἀργέστῳ Ζεφύρῳ τε
 οἳ γε μὲν ἐκ θεῶν γενεή, θνητοῖς μέγ' ὄνειαρ.
 Αἱ δ' ἄλλαι μᾶψ αὔραι ἐπιπνεῖουσι θάλασσαν.
 Αἱ δ' ἦτοι πίπτουσαι ἐς ἡεροειδέα πόντον,
 πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ·
 885 ἄλλοτε δ' ἄλλαι αἶσι, διασκιδῶσίν τε νῆας,
 ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίγνεται ἄλλῃ
 ἀνδράσιν, οἳ κείνησι συνάντωνται κατὰ πόντον·
 αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον, ἀνθεμόεσσαν,
 ἔργ' ἑρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρώπων,
 890 τιμπελεῖσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ βα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσαν,
 Τιτῆνεςσι δὲ τιμῶν κρίναντο βίηφι,
 δὴ βα τότε ὤτρυνον βασιλεύμεν ἡδὲ ἀνάσσειν
 Γαίης φραδμοσύνησιν Ὀλύμπιον εὐρύοπα Ζῆν'
 895 ἀθανάτων· ὃ δὲ τοῖσιν εὖ διεδάσσατο τιμὰς·
 Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρῶτην ἀλοχὸν θέτο Μῆτιν,
 κλειῖστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ β' ἡμελλε θεῶν γλαυκῶπιν Ἀθήνην
 τέξασθαι, τότε ἔπειτα δόλω φρένας ἐξαπατήσας
 900 αἰμυλίοισι λόγοισιν ἔην ἐγκάτθετο νηδὺν
 Γαίης φραδμοσύνησι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Τὼς γάρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιλῆῖδα τιμὴν
 ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰειγενετῶν.
 Ἐκ γὰρ τῆς εἰμαρτο περίφρονα τέχνα γενέσθαι·
 905 πρῶτην μὲν κόρυην γλαυκῶπιδα Τριτογένειαν
 Ἴσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλήν·
 αὐτὰρ ἔπειτα ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
 ἡμελλεν τέξασθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
 ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἔην ἐγκάτθετο νηδὺν,
 910 ὥς οἱ συμφράσσατο θεὰ ἀγαθὸν τε κακὸν τε.
 Δεύτερον ἡγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὀφρας,

ab impetu Deorum, concussioque non-sedanda oriebatur :
 expavit Pluto, inferis mortuis imperans,
 Titansque sub-tartarum circa Saturnum (existentes),
 [ob inexstinguibilem fremitum et gravem conflictum.]
 Jupiter vero postquam jam incitavit suum robur sumpsitque
 arma,] tonitruque fulgurque et coruscans fulmen,
 percussit ab Olympo insiliens : circum vero omnia
 combussit ingentia capita sævi monstri.
 Ast ubi jam hoc vicit ictibus percutiens,
 id cecidit mutilatum, ingemisciebat autem terra vasta :
 flamma vero fulminato prosiliebat a-rege
 montis in saltibus opacis, asperis,
 percussio : multaque vasta ardebat terra
 vapore ingenti et liquescebat velut stannum
 per artem juvenum, inque bene-forato catino
 calefactum, vel ferrum, quod solidissimum est,
 [montis in saltibus victum igne flammeo,
 liquescit in terra divina, sub Vulcani manibus.]
 Sic igitur liquescebat terra jubare ignis ardentis.
 Abjecit autem illum animo moestus in Tartarum vastum.

Ex Typhoeo autem est ventorum vis humide flantium,
 excepto Noto Boreaque, et Argeste Zephyroque.
 Qui quidem ex Diis sunt natum genus, hominibus magna
 utilitas.] Alii vero sine-usu venti inspirant mare.
 Hi sane incidentes in obscurum pontum,
 clades magna hominibus, gravi sæviunt turbine ;
 alibi autem alii flant, dissipantque naves,
 nautasque perdunt : mali autem non est remedium
 viris, qui illis occurrerint in ponto :
 illi rursus etiam per terram immensam, floridam,
 opera jucunda corrumpunt humi-prognatorum hominum,
 replentes pulvereque et molesto tumultu.

Sed postquam sane laborem beati Dii perfecerunt,
 cum-Titanibus autem honorum causa certarunt vi,
 jam tum jubebant regnare atque imperare,
 Terræ ex-consilio, Olympium late-cernentem Jovem
 immortalibus. Hic vero ipsis bene distribuit honores.

Jupiter autem Deorum rex primam uxorem duxit Metidem,
 plurimum ex-Diis edoctam atque mortalibus hominibus.
 Sed cum jam esset Deam splendidis-oculis Minervam
 paritura, tum jam dolose animo decepto
 blandis sermonibus, in suam condidit alvum Jupiter,
 Telluris consiliis et Cæli stellati.
 Sic enim ei suaserunt, ne regium honorem
 alius haberet Jovis loco Deorum sempiternorum.
 Ex hac enim in-fatis-erat prudentes liberos nasci :
 primam quidem virginem splendidis-oculis Tritonidem
 par habentem patri robur et prudens consilium :
 sed deinde sane filium Deorum regem et virorum
 erat paritura, superbum animum habentem :
 sed sane illam Jupiter ante in suum condidit ventrem,
 ut sibi indicaret Dea bonumque malumque.

Postea duxit splendidam Themidem, quæ peperit Horas,

Εὐνομίην τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαυῖαν,
αἷτ' ἔργ' ὠρεούουσι καταθνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοῖρας θ', ἧς πλείστην τιμὴν πόρε μητίετα Ζεὺς,
905 Κλωθὴ τε Λάχεσιν τε καὶ Ἄτροπον, αἷτε διδοῦσι
θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε.

Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμῃ Χάριτας τέκε καλλιπαρῆους,
Ὠκεανοῦ κόρη, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαίην τε καὶ Εὐφροσύνην Θαλίην τ' ἔρατεινῃν·
910 τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴβeto δερκομενάων
λυσιμελῆς· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιδόνται.

Αὐτὰρ ὁ Δῆμητρος πολυφόρῳ ἐς λέχος ἦλθεν,
ἧ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀΐδωνεὺς
ἤρπασεν ἧς παρὰ μητρός· ἔδωκε δὲ μητίετα Ζεὺς.
915 Μνημοσύνης δ' ἐξαυτίς ἐράσσατο καλλιχόμοιο,
ἐξ ἧς οἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
ἐννέα, τῇσι ἄδον θαλῖαι καὶ τέρψις αἰοδιῆς.

Λητώ δ' Ἀπολλῶνα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
ἡμερόντα γόνον περὶ πάντων Οὐρανίωνων,
920 γείνατ' ἄρ' αἰγιόχοιο Διὸς φιλότῃτι μιγείσα.

Λοισθοτάτῃ δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Ἡ δ' Ἥβην καὶ Ἄρην καὶ Εἰλείθυιαν ἔτικτε
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃτι θεῶν βασιλῇ καὶ ἀνδρῶν·
αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
925 δεινὴν, ἐγρεκῦδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
πότνια, ἧ κέλαδοι τε ἄδον πόλεμοι τε μάχαι τε.

Ἥρῃ δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότῃτι μιγείσα
γείνατο, καὶ ζαμένῃσθε καὶ ἤρισεν ᾧ παρακοίτῃ,
ἐκ πάντων τέχῃσι κεκασμένον Οὐρανίωνων.

930 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τρίτων εὐρυβίης γένατο μέγας, ὅς τε θαλάσσης
πυθμὲν ἔχων παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἄνακτι
ναίει χρύσεια δῶ, δεινὸς θεός. Αὐτὰρ Ἄρῃ
βινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτε
935 δεινούς, οἷτ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
ἐν πολέμῳ κρυόνετι σὺν Ἀρῇ πτολιπόρῳ,
Ἀρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.

Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίῃ τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,
κῆρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰκαναβάσσα.

940 Καδμείῃ δ' ἄρα οἱ Σεμέλῃ τέκε φαίδιμον υἱὸν
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃτι Διώνυσον πολυγηθέα,
ἀθάνατον θνητῇ· νῦν δ' ἀμφοτέροι θεοὶ εἰσιν.
Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακλείην
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃτι Διὸς νεφεληγερέταο.

945 Ἀγλαίῃ δ' Ἥφαιστος, ἀγακλυτὸς ἀμφιγυῆεις,
ὀπλοτάτῃ Χαρῖτων θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Χρυσόχομης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
κούρην Μίνωος, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

Τῇ δὲ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω θῆκε Κρονίων.
950 Ἥβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου Ἀλκιμος υἱὸς,
ἱς Ἡρακλῆος, τελέσας στονόνετας ἀέθλους,
παῖδα Διὸς μέγαλοιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδῆλου,
αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν ἐν Οὐλύμπῳ νιφόνετι,
Ὀλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσσειας
955 νείκει ἀπήμαντος καὶ ἀγήραος ἥματα πάντα.

Eunomiamque Dicenque et Irenen florentem,
quæ opera curant mortalium hominum;
Parcasque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupiter,
Clotheque Lachesinque et Atropon, quæ dant
mortalibus hominibus habendum bonumque malumque.

Tres vero ei Eurynome Gratias peperit pulcris-genis,
Oceani filia, peroptabilem formam habens,
Aglajamque et Euphrosynen Thaliamque amabilem:
harum etiam e palpebris amor destillabat spectantium
solvens-membra: jucundum vero sub superciliis spectant.

Ceterum hic Cereris multorum-altriciis ad lectum venit,
quæ peperit Proserpinam candidis-ulnis, quam Pluto
rapuit sua a matre; dedit autem sapiens Jupiter.

Mnemosynen vero deinceps amavit pulchricomam,
ex qua ipsi Musæ aureis-diadematis natæ-sunt
novem, quibus placent convivia, et oblectatio cantus.

Latona autem Apollinem et Dianam sagittia-gaudentem,
suavissimam prolem præ omnibus Cœlitibus,
peperit sane, ægida-tenanti Jovi concubitu mista.

Postremam vero Junonem floridam duxit uxorem.
Hæc autem Heben et Martem et Lucinam peperit,
mista in concubitu Deorum regi et hominum;
ipse vero ex capite splendidis-oculis Tritonidem,
acrem, tumultus-excitantem, ducem-exercitus, indomitam,
venerandam, cui clamoresque placuerunt bellaque pugnae-
que.] Juno autem Vulcanum inclytum, concubitu non mis-
ta,) peperit, (ac succensuit et contendit cum suo marito,)
præ omnibus artibus ornatum Cœlitibus.

Ex Amphitrite autem et valde-resonante Neptuno
Trito late-potens natus-est magnus, qui maris
fundum tenens apud matrem caram et patrem regem
incolit aureas ædes, sævus Deus. Sed Marti
clypeos-dissecanti Cytherea Terrorem et Pavorem peperit
saevos, qui virorum densas turbant phalanges
in bello horrido cum Marte urbes-devastanti,
Harmoniamque, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.

Jovi vero Atlantis Maja peperit gloriosum Mercurium,
præconem Deorum, sacrum lectum conscendens.
Cadmea vero ei Semele peperit clarum filium,
mixta in concubitu, Bacchum multum-hilarantem,
immortalem mortalis: nunc vero ambo Dii sunt.
Alcmene vero peperit vim Herculeam,
mixta in concubitu Jovi nubes-cogenti.

Aglajam vero Vulcanus, percelebris utrimque-claudus,
minimam-natu Gratiarum floridam duxit uxorem.
Aureo-crine autem Bacchus flavam Ariadnen,
filiam Minois, floridam fecit conjugem.
Hanc vero ei immortalem expertemque-senii fecit Saturnius.
Heben autem Alcmene pulcris-talis fortis filius,
vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus,
filiam Jovis magni et Junonis aureis-calceamentis,
pudicam duxit uxorem in Olympo nivoso:
felix, qui magno facinore inter Deos confecto,
habitat illæsus et experts-senii omnibus diebus.

Ἥελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸς Ὀκεανίη
Περσηΐς Κίρκην τε καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φαειμυρότου Ἥελιοιο
κούρην Ὀκεανοῖο τελέεντος ποταμοῖο
980 γῆμε θεῶν βουλῇσιν Ἰδυίαν καλλιπάρηον.
Ἡ δέ νύ οἱ Μήδειαν εὐσφυρον ἐν φιλότῃ
γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
Ἵμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
[νῆσοί τ' ἥπειροί τε καὶ ἄλμυρὸς ἐνδοθὶ πόντος.]
985 Νῦν δὲ θεῶν φύλον αἰεῖσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
ἔσσαι δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγένετο, Δία θεῶν,
990 Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃ
νεῶν ἐνι τριπόλῃ Κρήτης ἐν πίνονι δήμῳ,
ἑσθλὸν, ὃς εἶσ' ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
πᾶσιν τῷ δὲ τυγχόντι καὶ οὐκ ἐξ ἑσθλῆς ἔκῃται
τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὥπασεν ὄλβον.
995 Κάδμῳ δ' Ἀρμονίῃ, θυγάτηρ χρυσῆς Ἀφροδίτης,
Ἰνῷ καὶ Σεμέλῃ καὶ Ἀγαυῇ καλλιπάρηον,
Αὐτονόῃ θ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
γείνατο καὶ Πολύδωρον εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
[Κούρῃ δ' Ὀκεανοῦ, Χρυσαόρι καρτεροθύμῳ
998 μιγείσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Καλλιρῷ τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἀπάντων,
Γηρυονῇ, τὸν κτεῖνε βίῃ Ἡρακλεΐῃ
βοῶν ἕνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιπόδῳ εἰν Ἐρυθείῃ.]
Τιθωνῷ δ' Ἥως τέκε Μέμνονα χαλκοχουρυστήν,
999 Αἰθιοπῶν βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἀνακτα.
Αὐτὰρ τοὶ Κεφάλῳ φητύσατο φαίδιμον υἱόν,
Ἰφθιμὸν Φαίθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τὸν βα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥδης
παῖδ' ἀτάλα φρονέοντα φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
999 ὥρτ' ἀνερειψαμένη, καὶ μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα διόν.

Κούρην δ' Αἰήταο διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης βουλῇσι θεῶν αἰειγενετῶν
ἦγε παρ' Αἰήτῳ, τελέσας στονόνοντας ἀέθλους,
999 τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνων,
Ἑδριστὴς Πελίδης καὶ ἀτάσθαλος, ὁμβριμοεργός.
Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
ὥκειν ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα κούρην
Αἰσονίδης, καὶ μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἀχοῖτιν.
1000 Καὶ ῥ' ἦγε δμηθεῖσ' ὅπ' Ἰήσωνι ποιμένι λαῶν
Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὖρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλυρίδης μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.

Αὐτὰρ Νηρῆος κοῦραι, ἄλσιοιο γέροντος,
ἦτοι μὲν Φῶκον Ψαμάθῃ τέκε Δία θεῶν
1000 Αἰακοῦ ἐν φιλότῃ διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην,
Πηλείδῃ δὲ δμηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
γείνατ' Ἀχιλλεῖα βροτῶν, θυμολέοντα.

Soli autem indefesso peperit inclyta Oceanis
Perseis Circeque et Aëtem regem.

Aëtes autem filius mortales-illuminantis Solis
filiam Oceani, extremi fluvii,
duxit Deorum ex-consiliis, Idyiam pulcris-genis.
Hæc autem ei Medeam pulcris-talis in concubitu
peperit subacta per auream Venerem.

Vos quidem nunc valete, Olympias domos tenentes,
[insulæque continentesque-terræ et salsus intus pontus.]
Nunc autem Dearum genus cantate, blandiloquæ
Musæ Olympiades, filiae Jovis ægida-tenentis,
quæcunque quidem mortales apud viros cubantes
immortales pepererunt Diis similes liberos.

Ceres quidem Plutum peperit, diva Dearum,
Jasio heroi mista jucundo amore
novali in ter-proscisso, Cretæ in pingui tractu,
egregium, qui vadit super terramque et lata dorsa maris
omnibus (ut prosil) : occurrenti vero et cujus ad manus ve-
nerit, illum locupletem reddidit, multasque ei præbuit for-
tunas.] Cadmo autem Harmonia, filia aureæ Veneris,
Ino et Semelen et Agaven pulcris-genis,
Autonoënque, quam duxit Aristæus densa-cæsarie,
peperit et Polydorum pulchre-cinctis (in) Thebis.

[Filia vero Oceani, Chrysaori magnanimo
mixta in concubitu aureæ Veneris,
Calliroë, peperit filium mortalium robustissimum omnium,
Geryonem, quem interfecit vis Herculeæ
boves propter flexipedes circumflua in Erythea.]
Tiithono vero Aurora peperit Memnona ære-armatum,
Æthiopum regem, et Hemathionem regem.
Verum Cephalo sevit inclytum filium,
fortem Phaëthontem, Diis similem virum :
Hunc sane juvenem, tenerum florem habentem gloriæ pu-
bertatis,] puerum juvenilia cogitantem amans-risum Venus
aufugit quum-abripuisset, et ipsum sacris in templis
templi-custodem nocturnum fecit, dæmonem divinum.

Filiam vero Aëte a Jove-nutriti regis
Æsonides, voluntate Deorum æternorum,
abduxit ab Aëta, peractis luctuosis certaminibus,
quæ multa imperabat magnus rex superbus,
injurius Pelias et impius, fortium-facिनorum-patrator.
His peractis ad Jolcum rediit, multa perpessus,
veloci in nave vehens pædis-oculis puellam,
Æsonides, et ipsam floridam fecit uxorem.
Et hæc quidem subacta ab Jasone, pastore popolorum,
Medeum peperit filium, quem in-montibus educabat Chiron
Phillyrides : magni vero Jovis voluntas perficiebatur.

At Nerei filiae, marini senis,
nimirum Phocum quidem Psamathe peperit, diva Dearum,
Æaci in amore per auream Venerem,
Peleo autem subacta Dea Thetis argenteis-pedibus
peperit Achillem prosternentem-viros, animo-leonino.

Αἰνείαν δ' ἄρ' ἔτικτεν εὐστέφανος Κυθήρεια
 Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἔρατῇ φιλότῃτι
 1010 Ἴδης ἐν κορυφῇσι παλυπτύχου, ὕληέσσης.
 Κίρκῃ δ', Ἡελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
 γείνατ' Ὀδυσσεύς ταλασίφρονος ἐν φιλότῃτι
 Ἄγριον ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 Τηλέγονόν τε ἔτικτε διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
 1015 Οἱ δ' ἦτοι μάλα τῆλε μυχῶ νήσων ἱεράων
 πᾶσιν Τυρσηνοῖσιν ἀγακλειτοῖσι ἀνασσόν.
 Ναυσίθοον δ' Ὀδυσῇ Καλυψὼ δια θεάων
 γείνατο Ναυσινόον τε μιγεῖσ' ἔρατῇ φιλότῃτι.
 [Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
 1020 ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
 Νῦν δὲ γυναικῶν φύλον αἰείσατε, ἡδυέπειαι
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.]

Æneam vero peperit pulchre-coronata Cytherea
 Anchisæ heroï mixta jucundo concubitu,
 Idæ in verticibus multicaævæ, silvosæ.
 Circe vero, Solis filia, Hyperionis,
 peperit Ulixia ærumnosi in amore
 Agrium atque Latinum inculpatumque fortemque,
 Telegonumque peperit per auream Venerem.
 Hi vero sane valde procul in-recessu insularum sacrarum
 omnibus Tyrrhenis valde-inclytis imperabant.
 Nausithoum vero Ulixi Calypso, diva Dearum,
 peperit Nausinoumque, mista amabili concubitu.
 [Hæ quidem, mortales apud viros cubantes,
 immortales pepererunt Diis pares liberos.
 Nunc vero feminarum genus cantate, suaviloquæ
 Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-tenentis.]

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἡ οἷα προλιπούσα δόμους καὶ πατρίδα γαίαν
 ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρυῶνα
 Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόου Ἡλεκτρώωνος.
 Ἡ βα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
 5 εἶδει τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὐτις ἔριζε
 τάων, ὃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
 Τῆς καὶ ἀπὸ κρηθὲν βλεφάρων τ' ἀπο κυανέων
 τοῖον ἀηθ' ὁδὸν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ καὶ ὡς κατὰ θυμὸν ἔδν τίσκεν ἀκολήτην,
 10 ὥς οὕτω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων·
 Ἥ μὲν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἱερὶ δαμάσσας,
 χρωσάμενος περὶ βουσί· λιπὼν δ' ὅγε πατρίδα γαίαν
 ἐς Θήβας ἰκέτευσε φερεσσακίας Καδμείους.
 Ἐνθ' ὅγε δώματ' ἔναϊε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι
 15 νόσφιν ἀτερ φιλότῃτος ἐφίμεραι, οὐδέ οἱ ἦεν
 πρὶν λεχέων ἐπιθῆναι εὐσφύρου Ἡλεκτρώωνης,
 πρὶν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
 ἥς ἀλόχου, μαλερῶ δὲ καταφλέξαι πυρὶ κώμας
 ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
 20 Ὡς γάρ οἱ δίκαιτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν·
 τῶν δ' ὅπλῃστο μῆνιν, ἐπείγετο δ' ὅ ττι τάχιστα
 ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
 Τῷ δ' ἅμα ἰέμενοι πολέμιό τε φυλόπιδός τε
 Βοιωτοὶ πληθύνοντο, ὑπὲρ σακίων πνείοντες,
 25 Λακροὶ τ' ἀγχεμέχοι καὶ Φωκῆες μεγάλθυμοι
 ἔσποντ'· ἄρχε δὲ τοῖσιν εὖς παῖς Ἀλκαῖοιο,
 κυδιῶν λαοῖσι. Πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ἄλλην μῆτιν ὑφαίνει μετὰ φρεσίν, ὅφρα θεοῖσιν
 ἀνδράσι τ' ἀλφειοτῇσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσαι.
 30 Ὡρτο δ' ἀπ' Οὐλύμπιοιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
 ἱμείρων φιλότῃτος εὐζώνιοιο γυναικὸς,
 ἐννύχιος· τάχα δ' ἔξε Τυφάονιον, τόθ' δ' αὖτις
 Φάικιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐνθα καθεζόμενος φρεσὶ μῆδετο θέσκελα ἔργα·
 35 αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἡλεκτρώωνης
 εὐνῇ καὶ φιλότῃτι μέγῃ, τέλεισεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ,
 αὐτῇ δ' Ἀμφιτρυῶν λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρωας,
 ἐκτελέσας μέγα ἔργον ἀφίκετο θνδε δόμονδε.
 Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγρουώτας
 40 ὥρτ' ἵνα, πρὶν γ' ἥς ἀλόχου ἐπιβῆμεναι εὐνῇ·
 τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀνήρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγῃ κακότητι
 νόστου ὑπ' ἀργαλέης ἢ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
 ὡς βατότ' Ἀμφιτρυῶν χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας
 45 ἀσπασίως τε φίλος τε ἔδν δόμον εἰσαφίκανε.
 Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ περακοίτι,
 τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ θεῶν δμῆθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ
 Θήσῃ ἐν ἐκταπύλῳ διδυμάουε γείνατο παῖδε,
 50 οὐκ ἐθ' ὁμὰ φρονέοντε· κασιγνήτω γε μὲν ἦσθην·

SCUTUM HERCULIS.

Aut qualis, relicta domo ac patria terra,
 venit Thebas secuta martium Amphitryonem
 Alcmena, filia populorum-incitatoris Electryonis
 Ea sane mulierum genus superabat feminearum
 Forma^{que} proceritate^{que} : prudentia quidem nulla cum ea
 certabat] earum, quas mortales mortalibus peperere concum-
 bentes.] Ejus et a vertice palpebrisque a nigricantibus
 tale quiddam spirabat, quale etiam ab aureæ Veneris.
 Hæc vero etiam sic in animo suum colebat conjugem,
 quomodo numquam ulla coluit mulierum feminearum :
 quamquam ille ei patrem præstantem occiderat, vidomitum,
 iratus propter boves : relicta autem idem patria terra
 Thebas venit-supplicans scutatis Cadmeis.
 Ibi is domum habitabat cum veneranda conjuge,
 seorsim absque concubitu desiderabili ; neque-enim ei lice-
 bat] ante lectum concendere pulchris-talis Electryonidis,
 quam cædem ultus-esset fratrum magnanimorum
 suæ conjugis valido^{que} combussisset igne vicos
 virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.
 Ita enim ipsi constitutum-erat, dii vero testes erant :
 eorum ille verebatur iram, festinabat autem quam celerrime
 exsequi magnum opus, quod ei divinitus fas erat.
 Hunc autem una, cupidi bellicque præliique,
 Boeotii equorum-domitores, super clypeos (robur) spirantes,
 Locrique cominus-pugnantes et Phocenses magnanimi
 sequebantur : ducebat autem eos egregius filius Alcæi,
 glorians populis. At pater hominum^{que} Deorum^{que}
 aliud consilium texebat in animo, ut Diis
 hominibus^{que} inventoribus damni depulso^{rem} generaret.
 Profectus-est autem ab Olympo dolum mente intus-struens,
 desiderans concubitu pulchre-cinctæ mulieris,
 nocturnus : celeriter autem venit in Typhaonium, inde rur-
 sum] Phicium summum accessit prudens Jupiter.
 Ubi sedens mente meditabatur divina opera :
 nam eadem quidem nocte teneris-talis Electryonidi
 lecto et concubitu mistus-est, perfecit^{que} sane desiderium ;
 eadem autem Amphitryo populorum-incitator, splendidus he-
 ros,] perfecto magno opere, rediit suam domum.
 Neque is ad famulos et pastores agrestes
 festinabat ire anteaquam suæ conjugis concendisset lectum.
 Tale enim corde desiderium ceperat pastorem populorum.
 Sicut autem quando vir voluptuose subterfugit malum
 morbo ex gravi aut etiam validis ex vinculis ;
 ita sane tunc Amphitryo difficili labore exantlato,
 voluptuose libenter^{que} suam domum reversus-est.
 Tota-nocte vero concubuit cum veneranda uxore,
 se-oblectans muneribus aureæ Veneris.
 Illa autem a-Deo compressa et viro longe optimo,
 Thebis septem-portis geminos peperit pueros,
 non-amplius consentientes ; fratres quamquam erant :

τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 δεινὸν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακλεῖην·
 τὸν μὲν υποδμηθεῖσα κελαινέφει Κρονίῳνι,
 αὐτὰρ Ἴφικλῇ λαοσσόφῳ Ἀμφιτρύωνι,
 55 κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα,
 τὸν δὲ Διὶ Κρονίῳνι, θεῶν σημάντορι πάντων.

Ὅς καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην μεγάθυμον.
 Εὔρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
 αὐτὸν καὶ πατέρα δν, Ἄρην, ἄτον πολέμοιο,
 60 τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὅς πυρὸς αἰθομένοιο,
 ἑσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκείες ἵπποι,
 ὤσσοντες χηλῇσι, κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδῆει
 κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
 Ἄρματα δ' εὐποίητα καὶ ἀντυγες ἀμφαράβιζον,
 65 ἵππων ἱεμένων· κεχάρητο δὲ Κύκνος ἁμύμων,
 ἐλπίμενος Διὸς υἱὸν ἀρήϊον ἡνίοχόν τε
 χαλκῷ δῶσειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσειν.
 Ἀλλὰ οἱ εὐχολέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 αὐτὸς γὰρ οἱ ἐπώρσε βίην Ἡρακλεῖην.
 70 Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμὸς Ἀπόλλωνος Πάγασαίου
 λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
 πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Τίς κεν ἐκείνῳ
 ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὁρμηθῆναι
 πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
 75 κείνῳ γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἀπτοί
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.
 Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερόν Ἰόλαον·

Ὅρως ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πυλὺ φίλτατε πάντων,
 ἥ τι μέγ' ἀθανάτους μάκαρας τοὶ Ὀλύμπων ἔχουσιν
 80 ἤλιτεν Ἀμφιτρύων, ὅτ' εὐστέφανον ποτὶ Θῆβην
 ἦλθε λιπὼν Τίρυνθον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 κτείνας Ἡλεκτρυόνα βοῶν ἐνεκ' εὐρυμετώπων·
 ἔκετο δ' εἰς Κρεῖοντα καὶ Ἡνίοχην τανύπεπλον,
 οἳ ῥά μιν ἡσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρεῖχον,
 85 ἥ οἴκη ἐσθ' ἱκέτῃσι, τίον δ' ἄρα κηρόδι μάλλον.
 Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἡλεκτρυόνη,
 ἥ ἀλόχῳ· τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
 γεινόμεθ' οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα,
 σός τε πατήρ καὶ ἐγώ. Τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 90 ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας
 ὥχετο, τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθέα,
 σχέτλιος· ἥπου πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω
 ἦν ἄτην ἀχέων· ἥ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων χαλεπὸς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
 95 ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θάσσον ἔχ' ἡνία φοινιχόντα
 ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέξων
 ἰθὺς ἔχειν θοὸν ἄρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
 μηδὲν ὑποδδείσας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνοιο,
 ὃς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
 100 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, ἑκατηβέλεταο ἀναχτος·
 ἥ μὴν καὶ κράτερός περ ἐὼν ἅται πολέμοιο.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος.

alterum quidem deteriorem, alterum autem contra longe
 præstantiorem virum,] Validum ac fortem, vim Herculeam :
 hunc quidem compressa a nubilo Saturnio,
 contra Iphicleum ab hastarum-concussore Amphitryone,
 diversam sobolem : hunc quidem mortali viro mixta,
 illum autem Jovi Saturnio, Deorum imperatori omnium.

Is et Cycnum occidit, Martis-filium magnanimum.
 Invenit enim in luco longe-jaculantis Apollinis
 ipsum et patrem ejus, Martem, insatiabilem bello,
 armis fulgentes, ceu jubar ignis ardentis,
 stantes in curru : terram autem pulsabant veloces equi,
 ferientes unguis ; pulvisque circa ipsos fervebat,
 excitatus compacto sub curru et pedibus equorum.
 Currus autem fabrefactus et rotæ circum-resonabant,
 equis festinantibus : gaudebat vero Cycnus egregius,
 sperans se Jovis filium bellicosum aurigamque
 ferro interemturum-esse, et inclytis armis exuturum .
 Sed ei vota non exaudivit Phoebus Apollo :
 ipse enim illi concitavit vim Herculeam.
 Totus vero lucus et ara Apollinis Pagasæi
 collucebat (a) sævi Dei armisque et ipso ;
 ignis autem instar oculis effulgebat. Quis illi
 sustinisset mortalis (exsistens) obviam ferri,
 præter Herculeum et præclarum Iolaum ?
 illi enim magnaue vis et manus invictæ
 ex humeris crescebant in robustis membris.
 Is igitur tunc aurigam allocutus-est fortem Iolaum :

Heros, o Iolae, mortalium longe carissime omnium,
 utique aliquid magnum in immortales beatos, qui Olympum
 tenent,] deliquit Amphitryo, ubi bene-cinctas (ad) Thebas
 abiit relicta Tiryntho, bene-condita urbe,
 occiso Electryone boum causalatis-frontibus :
 venitque ad Creontem et Heniochen longo-peplo,
 qui eum comiter-exceperunt et grata omnia ei præbuerunt,
 ut æquum est supplicibus, coluerunt autem ex-animo magis.
 Vivebat vero exsultabundus cum formosa Electryonide,
 sua conjuge : mox autem nos inverso anno
 nati-sumus, neque statura similes, neque ingenio,
 paterque tuus et ego. Ejus quidem mentem sustulit Jupiter,
 qui relictis suaue domo suisque parentibus,
 abiit honoraturus nefarium Eurystheum,
 temerarius : certo multum ingemiscebat postea
 suæ culpæ, lugens : ea vero non revocabilis est.
 Sed mihi Deus difficiles imperavit labores.
 O amice, sed tu cito arripe habenas purpureas
 equorum celeripedum : magnamque in mente fiduciam au-
 gens] recta dirige velocem currum et celeripedum robur
 equorum,] nihil veritus strepitum Martis homicidæ,
 qui nunc crepitans furit-circum sacrum nemus
 Phœbi Apollinis, longe-jaculantis Regis :
 enimvero quamvis validus (exsistens) satiatur bello.
 Hunc autem contra allocutus-est egregius Iolaus :

Ἡθεῖ, ἥ μάλα δὴ τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
τιμᾶ σὴν κεφαλὴν καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
105 δὲ Θήβης κρηδεῖνον ἔχει βύεται τε πόληα·
οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
σὰς εἰς χεῖρας ἀγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρῃαι.
Ἄλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, ὅφρα τάχιστα
δίφρους ἐμπελάσαντες Ἀρήος θ' ἡμέτερόν τε
110 μαρνώμεσθ', ἐπεὶ οὗτοι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
οὐδ' Ἴφικλίδην δειδίξεται, ἀλλὰ μιν οἷω
φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
οἳ δὴ σφι σχεδὸν εἰσὶ, λυαίομενοι πολέμοιο
φυλόπιδα στήσιν, τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.
115 Ὡς φάτο· μειδήσεν δὲ βίη Ἡρακλεΐη,
θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν·
καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Ἡρώς ὦ Ἰόλαε, διστρεφές, οὐκέτι τηλοῦ
ὑσμίνῃ τρηχεῖα· σὺ δ' ὥς πάρος ἦσθα δαίφρων,
120 ὥς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
πάντῃ ἀναστρωφᾶν, καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύναι.
Ὡς εἰπὼν κνημίδας ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ,
Ἡραίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμῃσιν ἔθηκε,
δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
125 καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὃν οἱ ἔδωκε
Παλλὰς Ἀθηναίη, κόρυς Διὸς, ὅππότε' ἐμελλε
τοπρῶτον στονόνοντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
δεινὸς ἀνὴρ· κολήν δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
130 καββάλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἔντοσθεν ὄιστοι
ρίγηλοι, θανάτοιο λαθιφθόγοιο δοτῆρες.
Πρόσθεν μὲν θανάτον τ' εἶχον καὶ δάκρυσι μῦρον,
μέσσοι δὲ ξεστοὶ, περιμήκεες, αὐτὰρ ὅπισθεν
μόρφῃο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν.
135 Ἐῴατο δ' ὀμβριμον ἔγχος ἀκαχμένον αἰθοπὶ χαλκῷ·
κρατὶ δ' ἔπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκε,
δαίδαλῃν, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
ἥτ' εἵρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.
Χερσὶ γε μὲν σάκος εἶλε παναίολον, οὐδέ τις αὐτὸ
140 αὐτ' ἐβῆρξε βαλὼν οὐτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.
Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι
ἡλέκτρῳ θ' ὑπολαμπές ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
λαμπόμενον, κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἡλήλαντο.
* Ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἔην φόβος οὔτι φατειδός,
145 ἐμπαλιν ὄσσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς·
τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλήτο στόμα λευκὰ θεόντων,
δεινῶν, ἀπλήτων, ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
δεινὴ ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
σχετλὴν, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας αἶνυτο φωτῶν,
150 οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὲ φέροιεν.
Τῶν καὶ ψυχὰι μὲν χθόνα δύνουσ' Ἀΐδος εἴσω
αὐτῶν, ὅστέα δὲ σφι περὶ ῥινοῖο σαπίσης
Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἶη.
Ἐν δὲ Προῖωξίς τε Παλῖωξίς τε τέτυκτο,

* Ἐν μέσσω δ' ἀδάμαντος ἔην φόβος, οὔτι φατειός,

Carissime, certo valde pater hominumque Deorumque
honorat tuum caput et taurinus Neptunus,
qui Thebarum moenia tenet tueturque civitatem :
sicut jam et hunc mortalem validumque magnumque
tuas in manus adducunt, ut gloriam eximiam auferas.
Sed age, indue arma Mavortia, ut celerrime
currus committentes, Martisque nostrumque,
decertemus, quoniam non-sane intrepidum Jovis filium,
neque Iphiclidem perterrebit : sed ipsum puto
fugituum duos filios inculpati Alcidae,
qui jam ei prope sunt, cupientes belli
prælium conserere : quæ ipsis multo gratiora sunt epulis.

Sic ait : arrisit autem vis Herculeæ,
animo oblectatus : admodum enim ipsi grata dixerat :
et eum excipiens verbis volucris allocutus est :

Heros, o Iolæ, Jovis-alumne, non-jam procul
pugna aspera. Tu vero quomodo antea fuisti bellicosus,
ita et nunc magnum equum Arionem nigris-jubis
quoquoersum converte, et auxiliare, quomodo poteris.

Sic locutus, ocreas orichalci splendidi,
Vulcani inclyta dona, circum tibias posuit ;
deinde etiam thoracem pectori induit
pulchrum, aureum, valde-arteficiosum, quem ipsi dederat
Pallas Minerva, filia Jovis, ubi erat
primum luctuosa aggressurus certamina.

Posuit autem circa humeros exitii depulsorem ferrum
fortis vir : cavam autem circa pectora pharetram
rejecit in-tergum : multæ vero intus erant sagittæ
horrendæ, mortis vocem-eripientis datrices.
Ab-anteriori-parte quidem mortem habebant et lacrymis ma-
debant ;] mediæ autem politæ erant, perlongæ, sed a-tergo
nigræ aquilæ contectæ pennis.

Corripuit autem validam hastam acutam corusco ære :
capiti vero in robusto galeam fabrefactam posuit,
artificiosam, ferream, ad tempora aptatam,
quæ muniebat caput Herculis divini.

Manibus quidem clypeum cepit undique-varium : nec quis-
quam enim] perrupisset jaciendo neque comminuisset, mirum
visu.] Nam totus quidem circum gypso candidoque ebore
et electro lucidus erat, auroque fulgido
splendens ; chalybis vero laminæ erant-ductæ.

*) In medio autem draconis erat terror haudquaquam effabilis,
retro oculis igne lucentibus spectans :
hujus etiam dentibus quidem repletum-erat os candide dis-
positis,] sævis, inaccessis ; supra terribilem autem frontem
sæva contentio volitabat, parans pugnam virorum,
tetra, quæ sane mentemque et præcordia eximebat viris,
quicumque bellum adversus Jovis filium gererent.
Horum et animæ quidem sub terram submerguntur ad-Or-
cum intro] ipsorum ; ossa autem eorum, circum pelle putre-
facta,] Sirio torrido, in nigra putrescunt terra.
In eo autem Propulsatioque Repulsioque factæ-erant ;

* In medio autem e chalybe (factus) erat Timor, haudquaquam
effabilis, [Vid. præfat.]

155 ἐν δ' Ὀμαδός τε Φόνος τ' Ἀνδρακτασίη τε διδῆει.
 Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὅλῃ Κῆρ
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄντον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλαε ποδοῖν.
 Εἴμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὤμοισι δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν,
 160 δεινὸν δερκομένη καναχῇσι τε βεβρυχυῖα.
 Ἐν δ' ὀφίων κεφαλῇ δεινῶν ἔσαν, οὔτε φατειῶν,
 δώδεκα, ταί φοβέεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
 οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὶ φέροιεν
 τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν εὖτε μάχοιτο
 165 Ἀμφιτρωνιάδης, τὰ δὲ δαίετο θαυματὰ ἔργα·
 στίγματα δ' ὥς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκονσι,
 κυάνεοι κατὰ νῦτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
 Ἐν δὲ συὼν ἀγέλαι χλοῦνων ἔσαν ἡδὲ λεόντων
 ἐς σφέας δερκομένων, κοτέοντων θ' ἱεμένων τε.
 170 Τῶν καὶ ὀμιληδὸν στίχες ἦϊσαν· οὐδὲ νυ τοῖς
 οὐδέτεροι τρεῖτην· φρίσσον γὰρ μὲν αὐχένας ἄμφω.
 Ἦδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς, ἄμφι δὲ κάπροι
 δοιοί, ἀπουράμενοι ψυχᾶς, κατὰ δὲ σφί κελαινὸν
 αἶμα· ἀπελείβετ' ἔραξ'· οἱ δ', αὐχένας ἐξεριπόντες,
 175 κείατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσι·
 Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
 ἀμφοτέροι, χλοῦναί τε σύες χαρσποὶ τε λέοντες.
 Ἐν δ' ἦν ὁμίλη Λαπιθαίων αἰχμητῶν
 Καϊνέα τ' ἄμφι ἄνακτα Δρύαντά τε Πειρίθοόν τε
 180 Ὀπλέα τ' Ἐξάδιόν τε Φάληρόν τε Πρόλοχόν τε
 Μόφον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὅζον Ἄρης,
 Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
 ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ χροῖ τεύχε' ἔχοντες.
 Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἡγερέοντο
 185 ἄμφι μέγαν Πετραῖον ἰδ' Ἀσβόλον οἰωνιστὴν
 Ἄρκτον τ' Οὐρεῖον τε μελαγχαιτὴν τε Μίμαντα
 καὶ δύο Πευκίδας, Περιμήδεά τε Δρύαλόν τε,
 ἀργύρεοι, χρυσῆς ἑλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τε συναίγδην ὥσπερ ζωοὶ περ ἰόντες
 190 ἔγχεσιν ἡδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
 Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἕστασαν ἵπποι
 χρύσειοι, ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἐναρφόρος οὐλῖος Ἄρης
 αἰχμὴν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
 αἵματι φοινικέει, ὥσπερ ζωοὺς ἐναρίζων,
 195 δίφρῳ ἐπεμβεβαῶς παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
 ἕστασαν ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
 τῇ ἱκέλη ὥσπερ τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
 ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶν ἰδὲ χρυσήν τρυφάλειαν,
 200 αἰγίδα τ' ἄμφ' ὤμοις· ἐπὶ δ' ὥχετο φύλοπιν αἰνῆν.
 Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς· ἐν δ' ἄρα μέσσω
 ἱμερόεν κιθάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
 χρυσεὴ φόρμιγγι· θεῶν δ' ἔδος ἄγνός Ὀλυμπος
 [ἐν δ' ἀγορῇ, περὶ δ' ὁδὸς ἀπείριτος ἕσταφάνωτο]
 205 ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεαὶ δ' ἐξῆρχον αἰοδῆς
 Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελομένης εἰκυῖαι.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὖορμος ἀμαιομαχέτοιο θαλάσσης
 κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέριοι,

in eo Tumultusque Nexque Homicidiumque ardebant.
 In eo Contentio Turbaque furebant, in eo perniciose Mors,
 alium virum tenens recens-vulneratum, alium illaesum,
 alium mortuum per pugnam trahebat pedibus.
 Vestem autem habebat circum humeros cruentam sanguine
 virorum,] saevum intuens clamoribusque vociferans.
 In eo autem serpentum capita saevorum erant, haudquaquam
 effabilem,] duodecim, quae perterrefaciebant super terram ge-
 nera hominum,] quicumque bellum contra Jovis filium gere-
 rent;] eorum et dentium quidem crepitus erat, quoties pugna-
 bat] Amphitryoniades: haec autem fulgurabant miranda ope-
 ra:] punctorum vero instar apparebant conspicuae saevis dra-
 conibus,] (qui erant) caerulei per terga, quorum vero nigrica-
 bant maxillae.] In eo autem suum greges agrestium erant at-
 que leonum] sese adspicientium, irascentiumque cupien-
 tiumque.] Quorum etiam turmatim ordines incedebant; ne-
 que sane hi] neutri tremebant; horrebant tamen colla utri-
 que.] Jam enim ipsis jacebat magnus leo, circum autem apri
 duo, spoliati anima, deorsumque iis niger
 cruor destillabat in terram: ipsi autem, cervicibus dejectis,
 jacebant mortui sub terribilibus leonibus.
 Hi vero etiam magis excitabantur, incensi ad-pugnandum,
 utrique, agrestesque sues trucesque leones.
 In eo autem erat pugna Lapitharum bellatorum
 Caneumque circa regem Dryantemque Pirithoumque
 Hoplemque Exadiumque Phalarumque Prolochumque
 Mopsumque Ampyciden, Titaresium, prolem Martis,
 Theseumque Egiden, similem immortalibus:
 (qui erant) argentei, aurea circum corpus arma habentes.
 Centauri autem ex altera parte adversi congregabantur
 circum magnum Petraeum atque Asbolum augurem
 Arctumque Huriumque, nigrisque-pilis Mimantem
 et duos Peucidas, Perimedeum Dryalumque,
 argentei, aureas abietes in manibus habentes.
 Atque simul-impetu-facto tanquam (exsistentes) vivi
 lanceis atque abietibus cominus contendebant.
 In eo autem Martis terribilis celeripedes stabant equi
 aurei, in eo vero etiam ipse spoliator perniciosus Mars,
 hastam in manibus habens, milites exhortans,
 sanguine cruentus, quasi vivos spolians,
 currui insistsens: juxta autem Pavorque Terrorque
 stabant cupientes bellum subire virorum.
 In eo autem Jovis filia praedatrix Tritogenia,
 ei similis quasque pugnam volens parare,
 hastam habens in manibus atque auream galeam,
 aegidemque circum humeros: ingrediebatur autem praedium
 saevum.] In eo autem erat immortalium sacer chorus; in me-
 dio vero] dulce citharizabat Jovis et Latonae filius
 aurea lyra: Deorum autem sedes, sanctus Olympus
 [in eo autem forum, circum vero opes immensae fusae erant]
 immortalium in certamine: Deae autem incipiebant cantum
 Musae Pierides, acute canentibus similes.
 In eo autem portus appulsu-facilis immensi maris
 rotundus factus erat purissimo e stanno,

κλυζομένην ἱκελος πολλοὶ γε μὴν ἄμ' μέσον αὐτοῦ
 210 δελφίνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνον ἰχθυόοντες,
 νηχομένοις ἱκελοὶ δοιοὶ δ' ἀναφυσιδύοντες
 ἀργύρεοι δελφίνες ἐφοίων Ἰλλοπας ἰχθύς.
 Τῶν δ' ὑπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
 ἦστο ἀνὴρ ἀλιεὺς δεδοκημένος· εἶχε δὲ χερσὶν
 215 ἰχθύσιν ἀμφίβλητρον, ἀπορρίποντι εἰκώς.
 Ἐν δ' ἦν ἡῦκόμου Δαναῆς τέκος, ἱππότηα Περσεύς,
 οὗτ' ἄρ' ἐπιφάυων σάκεος ποσὶν οὐθ' ἐκάς αὐτοῦ,
 θαῦμα μέγα φράσσασθαι, ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο.
 Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυθῆεις
 220 χρύσειον ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
 Ὁμοιοῖσιν δ' ὁ μὲν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
 χάλκεον ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐποῖατο.
 Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου,
 Γοργοῦς ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
 225 ἀργυρῇ· θύσανοι δὲ κατηρωρεύοντο φαεινοὶ
 χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἀνακτος
 καῖτ' Ἀΐδος κυνέη νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
 Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι εἰκώς
 Περσεύς Δαναΐδης ἐπιταίνεται. Ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
 230 Γοργόνες ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φαταὶ ἐβρώοντο,
 ἰέμεναι μαπέειν. Ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
 βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
 δέξα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες
 δοῶν ἀπηωρεῦντ' ἐπικυρτώνοντες κάρηνα.
 235 Λίχμαζον δ' ἄρα τῶγε· μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας
 ἄγρια δερκομένῳ. Ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοισι
 Γοργείοις ἰδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 ἄνδρες ἐμαρνάσθησαν πολεμικήα τεύχε' ἔχοντες,
 τοὶ μὲν ὑπὲρ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκῆων
 240 λοιγὸν ἀμύνοντες, τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες.
 Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἔτι δῆριν ἔχοντες
 μάρνανθ'· αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων,
 χαλκῶν, ὄξυ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
 ζωῆσιν ἱκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἥφαίστοιο.
 245 Ἄνδρες δ', οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τ' ἐμέμαρπεν,
 ἄθροοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
 χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέχεσσι
 δειδιώτες· τοὶ δ' αὖτε μάχην ἔχον· αἱ δὲ μετ' αὐτοῦς
 Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
 250 δεινωποὶ βλοσυροὶ τε, δαφονοὶ τ' ἀπλητοὶ τε
 δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. Πᾶσαι δ' ἄρ' ἔντο
 αἷμα μέλαν πῖε· ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
 κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
 255 βαλλ' ὄνυχας μεγάλους, ψυχὴ δ' Ἀϊδόςδε κατεῖεν
 Τάρταρον ἐς κρυόνειον. Αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο
 αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω,
 ἅψ δ' ὀμαδὸν καὶ μῶλον ἐθύνον αὐτίς ἰοῦσαι.
 Κλωθὴ καὶ Λάχεσις σφιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφῆσσαν
 Ἀτροπος οὔτι πέλεν μαγὰν θεός, ἀλλ' ἄρα ἦγε
 260 τῶν γε μὲν ἀλλάων προφερέας τ' ἦν πρεσβυτάτη τε.
 Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην δριμύειαν ἔθεντο.
 Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὀμμασι θυμήνασαι,

undanti similis : multi vero per medium ipsius
 delphines hac et illac ferebantur piscantes ,
 natantibus similes : duo autem flando-excitantes
 argentei delphines natabant mutos pisces.
 Sub his vero aerei trepidabant pisces : at in ripis
 sedebat vir piscator observans ; habebat autem manibus
 piscium rete , projecturo similis.
 In eo autem erat pulchricomæ Danaë filius , eques Perseus ,
 neque sane contingens clypeum pedibus , neque procul ab eo ,
 miraculum magnum dictu , quoniam nusquam nitebatur .
 Ita enim hunc manibus fecerat inclitus Vulcanus
 aureum ; circum autem pedes habebat alata talaria .
 Et humeros quidem circum nigre-munitum ensem suspensum
 habebat] aereum e loro : ipse autem velut cogitatio volabat .
 Totum vero tergum ejus tenebat caput sævi monstri
 Gorgonis : circum autem ipsum pera complectebatur , mirum
 visu ,] argentea , fimbriæque dependebant lucidæ
 aureæ : terribilis autem circum tempora regis
 posita-erat Orci galea , noctis caliginem gravem habens .
 Ipse vero fugienti et formidanti similis
 Perseus Danaides protendebatur . At post eum
 Gorgones inaccessæ neque effabiles ruebant ,
 cupientes apprehendere . In pallido autem chalybe
 euntium resonabat clypeus magno strepitu
 acutum et tinnulum : in zonis autem dracones
 duo dependebant incurvantes capita .
 Lambebant vero illi , iraque acuebant dentes ,
 sævum tuentes . Supra sæva autem capita
 Gorgonum agitabatur magnus terror : sed supra ipsas
 viri pugnabant , bellica arma habentes ,
 hi quidem a sua civitate suisque parentibus
 pestem depellentes , illi autem devastare studentes .
 Multi quidem jacebant , plures autem sustinentes pugnam
 dimicabant : mulieres autem bene-constructis in turribus ,
 aereis , acute clamabant , lacerabantque genas ,
 vivis similes , opera inclyti Vulcani .
 Viri autem , qui seniores erant , et quos senectus arripuerat ,
 conferti extra portas erant , sursumque Diis
 manus tendebant beatis , pro suis liberis
 metuentes : illi vero contra pugnam sustinebant : at post ipsos
 Fatales-Dæe nigrae candidis crepantes dentibus ,
 torvæ terribilesque , cruentæque inaccessæque
 pugnam sustinebant de cadentibus . Omnes enim cupiebant
 cruorem nigrum bibere : quem vero primum forte-ceperant
 jacentem vel cadentem recens-saucium , ei quidem
 injiciebat una ungues magnos : anima vero ad Orcum de-
 scendebat ,] Tartarum in frigidum . Illæ autem animum quum
 satiassent] sanguine humano , hunc hominem quidem abjicie-
 bant post-tergum ,] retro autem in tumultum et stragem
 festinabant iterum euntes .] Clotho et Lachesis iis adsta-
 bant ; debilior quidem] Atropos nequaquam erat , magna Dea :
 sed sane hæc] aliis quidem præstantiorque erat maxima-
 que-natu .] Omnes circa unum virum pugnam acerbam com-
 mittebant :] truculente vero se-mutuo adspiciebant oculis

ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
 Πάρ δ' Ἀχλὺς εἰσθήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή,
 285 χλωρῇ, αὔσταλῇ, λιμῷ καταπεπτηυῖα,
 γουνοπαγῆς, μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖραςσιν ὑπῆσαν.
 Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον, ἐκ δὲ παρεῶν
 αἷμ' ἀπελείβει· ἔραζ'· ἡ δ' ἀπληστον σασσαρυῖα
 εἰσθήκει, πολλῇ δὲ κόνις κατενένοθεν ὤμους,
 270 δάκρυσι μυδαλέῃ. Παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν·
 χρύσειαι δὲ μιν εἶχον ὑπερθυρίοις ἀραρυῖαι
 ἑπτὰ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαταῖς τε χοροῖς τε
 τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ εὐσώτρου ἐπ' ἀπήνης
 ἦγον· ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει·
 275 τῇλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε
 χερσὶν ἐνὶ δμῶν. Ταὶ δ' ἀγλατῇ τεθαλυῖαι
 πρόσθ' ἔκινον· τοῖσιν δὲ ροὶ πρῶαζοντες ἔποντο.
 Ταὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν
 ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, περὶ δὲ σφισιν ἀγνυτο ἡχώ.
 280 Οἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων ἀναγον χορὸν ἱμερόεντα.
 Ἔνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
 τοὶ γὰρ μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ αἰοιδῇ,
 τοὶ γὰρ μὲν αὖ γελῶντες ὑπ' αὐλητῇρι δ' ἕκαστος
 πρόσθ' ἔκινον· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλαῖαι τε χοροὶ τε
 285 ἀγλαταὶ τ' εἶχον. Τοὶ δ' αὖ προπάραιθε πολλῆς
 νῶθ' ἱππων ἐπιβάντες ἐθύνεον. Οἱ δ' ἀροτῆρες
 ἤρεικον χθόνα διαν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
 ἑστάλατ'. Αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἷγε μὲν ἡμῶν
 αἰχμῆς δξειήσει κορυνιόεντα πέτῃλα
 290 βριθόμενα σταχῶν, ὥσει Δημήτερος ἀκτῆν.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐν Ἰλλεδανοῖσι δέον καὶ ἐπιτνον ἀλῶν,
 οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητῆρων
 λευκοῦς καὶ μελανὰς βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὀρχων,
 295 βριθομένων φύλλοισι καὶ ἀργυρῆς ἐλίκεσσιν·
 οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν. Παρὰ δὲ σφισιν ὄρχος
 χρύσεος ἦν, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο,
 σείόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρῇσι κάμαξι,
 [τοὶ γὰρ μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' αὐλητῇρι ἕκαστος]
 300 βριθόμενος σταφυλῇσι· μελάνθησάν γε μὲν αἶδε.
 Οἷγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἥρουν· οἱ δ' ἐμάχοντο
 πύξ τε καὶ ἐλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἦρευν
 ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχαρόδοντε κύνε πρό,
 ἰέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἰέμενοι ὑπαλύξαι·
 305 πὰρ δ' αὐτοῖς ἱππῆες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' ἀέθλοισι
 δῆριν ἔχον καὶ μόθον. Ἐὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
 ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκείας ἱπποῦς
 ῥυτὰ χαλαίνοντες, τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο
 ἄρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' αὐτευν.
 310 Οἱ μὲν ἄρ' αἰδίων εἶχον πόνον, οὐδέ ποτέ σφιν
 νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἀχρὶτον εἶχον ἀέθλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ προύκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
 χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἵτυν ῥέον Ὀκεανὸς πλῆθοντι εἰοικώς·
 315 πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. Οἱ δὲ κατ' αὐτὸν

succensentes,] unguis vero manusque audaces conserebant.
 Juxta autem Tristitia stabat foedaque et misera,
 pallida, arida, fame oppressa,
 rigidis-genibus: longi vero unguis manibus insidebant.
 Hujus quidem ex naribus mucus manabat, ex genis autem
 cruor destillabat in-terram: hæc vero immense dentes-strin-
 gens,] stabat, multus autem pulvis inspersus-erat humeris,
 lacrymis madens. Juxta vero turrita urbs hominum:
 aureæ autem eam tenebant superliminaribus adaptatæ
 septem portæ: homines vero in voluptatibusque choreisque
 oblectationem capiebant: nam alii quidem bene-rotati in
 rheda] ducebant viro uxorem, multusque hymenæus excita-
 batur:] procul autem ab ardentibus facibus fulgor resplende-
 bat] in manibus famularum. Hæc vero venustate florentes
 præbant: illos autem chori saltantes sequebantur.
 Hæc quidem ad canoras fistulas emittebant cantum
 ex teneris oribus, circumque eas frangebatur echo.
 Illi vero ad citharas ducebant chororum amabilem.
 Inde rursum ex-alia-parte juvenes comissabantur ad tibiam,
 alii quidem etiam ludentes inter saltationem et cantum,
 alii vero etiam ridentes: sub tibicine autem singuli
 procedebant: totam vero urbem voluptatesque choreæque
 festivitatesque tenebant. Alii autem rursus extra oppidum
 tergis equorum conscensis currebant. Aratores vero
 proscindebant terram divam, succinctisque tunicis
 cincti-erant: sed erat profunda seges: alii quidem metebant
 mucronibus acutis cauliculata folia,
 gravidas spicis, tamquam Cereris donum.
 Alii autem (in) restibus ligabant et sternebant aream:
 alii vero vindemiabant vinum, falces in manibus habentes:
 alii vero etiam in qualos ferebant a vindemiatoribus
 albos et nigros racemos magnis ex vineis,
 gravidis foliis et argenteis capreolis:
 alii vero etiam in qualos ferebant. Juxtaque illos vinea
 aurea erat, incluta opera prudentis Vulcani,
 agitata foliis et argenteis perticis,
 [alii quidem etiam ludentes sub tibicine singuli]
 onerata uvis; nigrabant tamen ipsæ.
 Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant; alii autem di-
 micabant] pugilandoque et luctando: alii vero celeripedes
 lepores venabantur] viri venatores, et asperis-dentibus can-
 nes-duo ante ens,] cupientes capere, illi vero cupientes ef-
 fugere:] juxta ipsos autem equites habebant laborem, pro-
 que præmiis] certamen habebant et pugnam: bene-contextis
 vero in curribus] aurigæ stantes immittebant veloces equos,
 habenas laxantes, illi autem crepitantes volabant
 currus compacti, et modiolii valde resonabant.
 Illi quidem igitur perpetuum habebant laborem, neque un-
 quam iis] victoria expedita-erat, sed anceps habebant cer-
 tamen.] Illis autem etiam propositus-erat magnus tripus in
 stadio,] aureus, incluta opera prudentis Vulcani.
 Circa vero marginem manabat Oceanus, turgenti similis;
 totum autem amplectebatur clypeum artificiosissimum. At per

κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπουν, οἳ βρά τε πολλοὶ
 νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ, πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο.
 Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλάς
 Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 320 ἀρσάμενος παλάμῃσι. Τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
 κάλλεν ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἵππευ τοῖον θόρον δίφρου,
 εἰκελὸς ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 κοῦφα βιδάς τῇ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἴολαος
 δίφρου ἐπεμβεδῶς ἰθύνετο καμπύλον ἄρμα.
 325 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 καὶ σφραγίσσασα θορύνουσα· ἔπειτα πτερύοντα προστῦδα·
 Χαίρετε, Λυγκηῶν γενεῇ τηλεκλειτοῖο·
 νῦν δὴ Ζεὺς κράτος ὑμῖν διδοῖ μακάρεσσιν ἀνάσσειν,
 Κύκνον τ' ἐξαναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 330 Ἄλλο δέ τοι τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
 εὖτ' ἂν δὴ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρῃς,
 τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοιοῦτα,
 αὐτὸς δὲ βροτολογιὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
 ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο
 335 ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἐνθ' οὐτάμεν ὀξείῃ χαλκῷ·
 ἂψ δ' ἀναχάσσασθαι· ἔπειτα οὐ νύ τοι αἰσιμὸν ἔστιν
 οὐθ' ἵππους ἑλέειν οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοιοῦτα.
 Ὡς εἰποῦσα ἐς δίφρον ἐβήσατο διὰ θεῶν,
 νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
 340 ἑσσυμένως. Τότε δὴ βρά διόγνητος Ἴολαος
 σμερδαλέον ἵπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλήρῃ
 ῥίμῃ· ἔφερον θοὴν ἄρμα κονίοντες πεδίοιο.
 Ἐν γάρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 αἰγῖδ' ἀνασσεύσασα· περιστοναίχισε δὲ γαῖα.
 345 Τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἱκελοὶ πυρὶ τῇ θυέλλῃ,
 Κύκνος δ' ἵπποδάμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος αὐτῆς.
 Τῶν ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὀξεῖα χρέμισαν, περὶ δὲ / ἄγνυτο ἡχώ.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βλήν Ἡρακλεΐτῃ·
 350 Κύκνε πέπον, τί νυν νῶϊν ἐπίσχετον ὠκείας ἵππους,
 ἀνδράσιν οἳ τε πόνου καὶ οἰζύος ἰδριέες εἰμεν;
 ἀλλὰ παρέξ ἔχε δίφρον εὖζοον ἡδὲ κελεύθου
 εἴκε παρὲξ ἵεναι. Τρηχίνα δέ τοι παραλαύνω
 ἐς Κήρυκα ἀνακτα· ὃ γάρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
 355 Τρηχίνος προβέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός·
 τοῦ γάρ ὑπυκτεῖς παῖδα Θεμιστοκλῆν κυανῶπιν.
 Ὡς πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν
 ἀρκέσει, εἰ δὴ νῶϊ συνοισόμεθα πολεμίζειν.
 Ἦδὴ μὲν τί εἴ φημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 360 ἔγχεος ἡμετέρου, δὴ ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος
 ἀντίως ἔστη ἑμεῖο, μάχης ἀμοτον μενεαίνων.
 Τρὶς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἤρεισατο γαίῃ,
 οὐταμένου σάκεος, τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρόν,
 παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἀραξῶ
 365 πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὀρμῇ.
 Ἐνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
 χερσὶν ὅφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κύκνος εὐμμελὴς ἐμενοίνα

ipsum] cygni altivolantes magnum clangebant, qui sane multi
 natabant in summa aqua, juxta autem pisces lasciviebant.
 Mirum visu etiam Jovi gravitonanti, cujus per consilia
 Vulcanus fecit clypeum magnum validumque
 aptans manibus. Hunc quidem Jovis fortis filius
 vibrabat violenter : in equinum autem insiliit currum,
 similis fulguri patris Jovis ægida-tenentis,
 leviter ingrediens : huic autem auriga, fortis Iolaus,
 bigis insistens regebat curvum curvum.

Prope autem his advenit Dea splendidis-oculis Minerva,
 atque ipsos confirmans verbis volucris allocuta-est :

Salvete, Lyncei progenies longe inclyti :
 nunc itaque Jupiter robur vobis dat beatas (deis) imperans,
 Cycnumque interficiendi et inclyta arma despoliandi.
 Aliud autem tibi verbum dicam, multo fortissime hominum :
 postquam enim Cycnum dulci vita spoliaveris,
 illum quidem tum ibidem relinque et arma ejus :
 ipse autem homicidam Martem accedentem observans,
 ubi nudatum clypeo (ab) artificioso
 oculis videris, ibi vulnera acuto ferro :
 retro autem te-recipe, quoniam non sane tibi in-fatis est
 neque equos capere, neque inclyta arma illius.

Sic locuta in currum adscendit diva Dearum,
 victoriam immortalibus manibus et gloriam tenens,
 celeriter. Tunc jam igitur Jove-natus Iolaus
 horrendum equos increpuit : hi autem ex adhortatione
 raptim ferebant celerem currum pulverem-cientes per-cam-
 pum.] Nam iis animum addiderat Dea splendidis-oculis Mi-
 nerva,] ægide concussa : circum-ingemiscebat autem tellus.
 Illi autem simul procedebant, similes igni sive procellæ,
 Cycnusque equum-domitor et Mars insatiabilis belli.
 Horum equi quidem deinde obvii sibi-mutuo
 acutum hinnivere, circaque eos resonabat echo. / 87511
 Hunc prior alloquebatur vis Herculeæ :

Cycne ignave, cur jam nobis immittitis veloces equos,
 viris, qui laboris et ærumnæ experti sumus ?
 agedum præterage currum bene-politum, atque e-via
 cede prætergrediendo. Trachinem enim tendo
 ad Ceycem regem : is enim potentiaque et reverentia
 Trachini præest : tu vero satis bene scis etiam ipse :
 ejus enim uxorem-habes filiam Themistonoën nigris-oculis.
 O ignave, non quidem enim tibi neque Mars mortis exitium
 prohibebit, si jam nos congressi-fuerimus ad-pugnandum.
 Jam quidem ipsum aio etiam alias periculum-fecisse
 hastæ nostræ, quando pro Pylo arenosa
 adversus stetit mihi, pugnam insatiabiliter cupiens.
 Ter quidem mea ab hasta percussus nixus-est terra,
 vulnerato clypeo : quarto autem transadegi femur
 omnibus viribus incumbens, magnumque clypeum perforavi·
 pronus autem in pulveribus humi cecidit hastæ impetu.
 Ibi jam infamis inter immortales fuit,
 manibus sub nostris relictis spoliis cruentis.

Sic dixit : neque tamen Cycnus bene-hastatus volebat,

τῷ ἐπιπειθόμενος ἔχμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
 370 Δὴ τότε ἅπ' εὐπλεκέων δόφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν
 παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνυαλίοιο ἀνακτος.
 Ἡνίοχοι δ' ἐμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους·
 τῶν δ' ὑπο σευομένων κανάχιζε πῶς εὐρεία χθών.
 Ὡς δ' ὅτ' ἅφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο
 375 πέτραι ἀποθρώσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,
 πολλαὶ δὲ δρυὲς ὑψίκομοι, πολλαὶ δὲ τε πεῦκαι
 αἰγειροὶ τε τανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
 ῥίμφα κυλινδομένων, εἰως πεδίονδ' ἀφίκωνται,
 ὧς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
 380 Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτὴ τ' Ἰαυλὸς,
 Ἄρνη τ' ἡδ' Ἑλίκη Ἀνθειά τε ποιήσασα
 φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἰαχὼν· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 θεσπεσίῳ σύνισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 καὶ δ' ἄρ' ἅπ' οὐρανὸθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας,
 385 σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἐπ' μεγαθαρσεί παιδί.
 Οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προϊδέσθαι
 κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 ἀνδράσι θηρευτῆς, θῆγει δὲ τε λευκὸν ὀδόντα
 δογμαθθεὶς, ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχῶντι
 390 λείβεται, ὅσπερ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἔκτλην,
 ὀρθὰς δ' ἐν λοφίῃ φρίσσει τρίχας ἀμφὶ τε δειρήν·
 τῷ ἱκελὸς Διὸς υἱὸς ἅπ' ἱππέλου θόρε δόφρου.
 Ἥμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἡχέτα τέττιξ
 ὅκω ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν αἰδεῖν
 395 ἀρχεται, ὥτε πόσις καὶ βρώσις θῆλυς ἔερση,
 καὶ τε πανημέριός τε καὶ ἡῶς χέει αὐδὴν
 ἰδεῖ ἐν αἰνοτάτῳ, ὅπότε χροῖα Σείριος ἄξει·
 (τῆμος δὲ κέγχροισι πέρι γλῶχες τελέθουσι,
 τούτῃ θερεὶ σπείρουσιν, ὅτ' ὀμφακες αἰδολλονται,
 400 οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάριμα καὶ ἄχθος,)·
 τὴν ὥρην μάρναντο, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 [Ὡς δὲ λέοντες δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
 ἀλλήλοισι κοτέοντες ἐπὶ σφέας ὀρμήσωσι,
 δεινὴ δὲ σφ' ἰαχὴ ἀραβὸς θ' ἅμα γίγνεται ὀδόντων·]
 405 οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμφώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μέγα κλάζοντε μάχησθον
 αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο,
 πίονος, ἦντ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήϊος ἀνὴρ
 ἰὼ ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ,
 410 χώρου αἰδῖρος ἔων, οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
 ἐσσυμένως δὲ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο,
 ὧς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ἐνθ' ἦτοι Κύνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
 κτεινόμεναι μεμαῶς σάκει ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος,
 415 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκὸν ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
 Ἀμφιτρωνιάδης δὲ, βίη Ἡρακλεΐη,
 μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἐγχεῖ μακρῷ
 αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γενείου
 ἤλασ' ἐπικρατέως ἀπὸ δ' ἀμφω κέρσε τένοντε
 420 ἀνδροφόνος μελή· μέγα γὰρ σθένος ἐμπεσε φωτός.
 Ἦριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὲς ἦριπεν, ἢ ὅτε πέτρῃ

huic obtemperans, retinere trahentes-currum equos.
 Jam tunc a bene-compacto curru desilierunt celeriter in ter-
 ram,] filiusque Jovis magni et Enyalii regis.
 Aurigæ autem propius egerunt pulchricomos equos :
 illis autem sub irruentibus sonabat pedibus lata terra.
 Ut autem quando ab alto vertice montis magni
 rupes desiliunt, super alias-aliz vero cadunt,
 multæque quercus alticomæ, multæque et picæ,
 populique radicibus-altis franguntur ab ipsis
 raptim volventibus, donec in-campum perveniant :
 ita illi in se-mutuo ruebant, magnum crepantes.
 Tota autem Myrmidonumque civitas celebrisque Iolcus,
 Arneque atque Helice Anthæaque herbosa
 (sub) voce utriusque valde resonabant : ii autem cum clamore
 mirando congressi-sunt : valde autem intonuit prudens Jopi-
 ter,] deorsumque sane a cœlo guttas jecit sanguinolentas,
 signum ponens belli suo magnanimo filio.
 Qualis autem in saltibus montis sævus aspectu
 aper dentibus-exsertis meditatur animo pugnare
 cum-viris venatoribus, acuitque candidum dentem
 incurvatus, spuma autem circa os mandenti
 destillat, oculique ejus igni splendenti similes-sunt,
 erectis autem in dorso horret setis circaque collum :
 huic similis Jovis filius ab equino desiliit curru.
 Quando autem viridi nigris-alis sonora cicada
 ramo insidens æstatem hominibus canere
 incipit, cui potus et cibus fecundus ros est,
 atque per-totum-diem et matutina fundit vocem
 æstu in gravissimo, quando cutem Sirius exsiccat :
 (tum jam milio circum aristæ nascuntur,
 quod æstate seminant, cum uvæ-acerbæ variegantur,
 qualia Bacchus dedit hominibus lætitiā et laborem :)
 ea tempestate pugnabant, magnus autem tumultus excitaba-
 tur. [Ut vero leones duo pro occiso cervo
 sibi-mutuo irati in se-ipsos irruunt,
 sævusque ipsis rugitis strepitusque exoritur dentium :]
 hi autem, sicut vultures incurvis-ungulibus, repandis-rostris,
 rupe in excelsa magnum clangentes dimicaverint
 capræ montivagæ gratia aut feræ cervæ,
 pinguis, quam interfecit jaculans juvenis vir
 sagitta e nervo, ipse autem aberravit alibi
 loci ignarus (exsistens) : at illi celeriter animadvertant,
 rapideque pro ea pugnam acrem instituunt :
 sic hi clamantes contra se-mutuo irruerunt.
 Ibi sane Cyncus quidem potentis Jovis filium
 occidere cupiens, clypeo adegit æream hastam,
 neque perrupit æs : defendebant enim dona Dei.
 Amphitryoniades autem, vis Herculeæ,
 inter galeamque et scutum hasta longa
 cervicem nudatam celeriter infra mentum
 percussit violenter : at ambos abscidit nervos
 homicida fraxinus : magnum enim robur inciderat viri.
 Cecidit autem, veluti quum aliqua quercus, aut quum rupes

ἡλίδατος, πληγεῖσα Διὸς φλόγεσσι κεραυνῶ·
 ὣς ἔριπ'· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῶ.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶπας Διὸς ταλακάρδιος υἱός,
 425 αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
 δεινὸν ὄρων ὄσσοισι, λείων ὥς σώματι κύρσας,
 δευτε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς ὀνύχεσσι
 σχίσσας δ' ἐτι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
 ἐμὲ μένος δ' ἄρα τοῦγε καλαινὸν πίμπλαται ἦτορ·
 430 γλαυκιῶν δ' ὄσσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὤμους
 οὐρῇ μαστιῶν ποσσὶ γλάφει, οὐδέ τις αὐτὸν
 ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἔλθειν οὐδὲ μάχεσθαι·
 τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρωνιάδης, ἀχόρητος αὐτῆς,
 ἀντίος ἔσθ' Ἄρης, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέζων,
 435 ἐσσυμένως· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ,
 ἀμφοτέρω δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ὡς δ' ἐπὶ ἀπὸ μεγάλου πέτρῃ πρηγῶνος ὀρούσῃ,
 μακρὰ δ' ἐπιθρώσκουσα κυλινδεται, ἥ δέ τε ἡχῇ
 ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δὲ οἱ ἀντεβόλησεν
 440 ὑψηλὸς τῷ δὴ συνενέικεται· ἐνθα μιν ἰσχει·
 κόσση δὲ μὲν ἰαχῇ, βρισάριματος οὐλίας Ἄρης,
 κεκληγῶς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμεμαυῖος ὑπέδεκτο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Λιδὸς αἰγιόχοιο,
 ἀντίῃ ἤλυθεν Ἄρης ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα·
 445 δεινὰ δ' ἐπόδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρες, ἐπίσχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
 Ἡρακλέα κτείναντα, Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
 Ἄλλ' ἄγε παῦε μάχης, μὴδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμεῖο.
 450 Ὡς ἔφατ'· ἄλλ' οὐ πείθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυμὸν,
 ἀλλὰ μέγα ἰάχων φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων
 καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακλεΐῃ,
 κακτάμεναι μεμαῶς καὶ ῥ' ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος
 σπερχνόν, εἰς παιδὸς κοτέων πέρι τεθνηῶτος,
 455 ἐν σάκει μεγάλῳ. Ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἔγχος ὀρμήν ἔτραπ' ὀρεξαμένη ἀπὸ δίφρου.
 Δριμύ δ' Ἄρην ἄχος εἶλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ δ' ἐξ
 ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλέα κρατερόφρονα· τὸν δ' ἐπιόντα
 Ἀμφιτρωνιάδης, δεινῆς ἀχόρητος αὐτῆς,
 460 μὴρὸν γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο
 οὔτας· ἐπικρατέως· διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξε
 δούρατι κωμήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάεβαλε μέσση.
 Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος ἐύτροχον ἄρμα καὶ ἵππους
 ἤλασαν αἰψ' ἐγγύς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 465 ἐς δίφρον θῆκαν πολυδαίδαλον· αἶψα δ' ἔπειτα
 ἵππους μαστιέτην· ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὀλύμπον.
 Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλμιος Ἴολαος
 Κύκνον συλῆσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
 νίσσοντ'· αἶψα δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχίνος ἵκοντο
 470 ἵπποις ὠκυπόδεσιν. Ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἔειπεν· Οὐλύμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
 Κύκνον δ' αὖ Κήρυξ θάπτεν καὶ λαὸς ἀπείρων,
 ὃς ῥ' ἐγγύς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος
 Ἀθήνη Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτήν τ' Ἰαωλκὼν

Excelsa, lecta Jovis fumantī fulmine :

sic cecidit : circum ipsum autem resonabant arma variata
 aere.] Hunc quidem dein reliquit Jovis ærumnosus filius :
 ipse autem homicidam Martem accedentem observans ,
 sævum videns oculis , ut leo corpus *aliquod* forte-nactus ,
 qui admodum avide pelle validis unguibus
 dissecta quam celerrime dulcem animam abstulit :
 ferocia autem sane hujus nigrum intumuit cor :
 splendidis-spectans vero oculis sævum costasque et humeros
 cauda flagellans pedibus fodit , neque quisquam ipsum
 sustinuit ex-adverso adspiciens prope ire , neque pugnare :
 talis igitur Amphitryoniades insatiabilis belli
 adversus stetit Marti in præcordiis audaciam augens ,
 celeriter : is autem ipsi prope accessit mæsto corde ;
 utrique autem clamantes se-invicem invaserunt .
 Ut autem , quando a magno rupes cacumine præcipitarit ,
 longe vero insillendo volvitur , atque cum fragore
 venit irruens , collis autem huic obviis-fuit
 altus : huic iam concucurrit ; ibi is eam retinet :
 tanto ille quidem fremitu , gravans-currum perniciosus Mars ,
 vociferans irrui ; ille autem prompte *eum* excepit .

Ast Minerva , filia Jovis ægida-tenentis ,
 obviam venit Marti , tenebrosam ægidem habens :
 sæva autem torve intuens verbis volucris allocuta-est :

Mars , inhihe animos fortes et manus invictas .

Neque enim tibi fas est inclytis armis spoliare
 Herculem occisum , Jovis magnanimum filium .
 Sed age , desine pugna , neve adversus sta mihi .

Sic ait : sed non persuasit Martis magnanimi animo ;
 sed magnum crepans flammæ similia arma vibrans ,
 celeriter invasit vim Herculeam ,
 occidere cupiens : et igitur conjecit æratam hastam
 vehementer , sui filii irascens gratia mortui ,
 in clypeum magnum : at splendidis-oculis Minerva
 hastæ impetum avertit , protendens-se a curru .
 Acerbus autem Martem dolor cepit : extracto vero gladio
 acuto] irrui contra Herculem magnanimum : at hunc acce-
 dentem] Amphitryoniades , sævi insatiabilis belli ,
 femore nudatum clypeo sub artificioso
 vulneravit violenter : at valde carnem perscudit
 hastâ jaculans , inque terram *eum* prostravit mediam .
 Huic autem Terror et Pavor bene-rotalem currum et equos
 adegerunt celeriter propius , et a terra spatiosa
 in currum posuerunt artificiosissimum : celeriter autem
 deinde] equos flagellabant : venerunt vero in magnum
 Olympum.] Filius autem Alcmenæ et gloriosus Iolaus ,
 Cycno detractis ab humeris armis pulcris
 revertabantur : mox autem exinde *ad urbem* Trachinis vene-
 runt] equis celeripedibus . At splendidis-oculis Minerva
 pervenit in Olympumque magnum et domos patris .
 Cycnum autem contra Ceyx sepelivit et populus innumerus ,
 qui prope urbem habitabant inclyti regis
 Anthen Myrmidonumque urbem celeberrimamque Iolcum ,

476 Ἄρνην τ' ἤδ' Ἑλίκην· πολλὸς δ' ἠγείρετο λαὸς,
 τιμῶντες Κήρυκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
 Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
 δμβρῷ χειμερίῳ πλήθων. Τὼς γάρ μιν Ἀπόλλων
 Λητοΐδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἐκατόμβας
 480 ὅστις ἄγοι Πυθώδε βίη σύλασκε δοκεύων.

Armenque atque Helicen : multus autem congregabatur po-
 pulus,] honorantes Ceycera, carum beatis Diis.
 Illius vero sepulcrum et monumentum invisibile reddidit
 Anaurus,] imbre hyemali inundans. Ita enim eum Apollo
 Latonæ-filius jussit, quoniam (*Cycnus*), inclytas hecatombas
 quicumque ageret Delphos, *eum* vi spoliabat insidiatus.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῇσι κλείουσai,
δεῦτε, Δ' ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὕμνειουσai·
ὄντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἀφατοὶ τε φατοὶ τε
ρητοὶ τ' ἀβήρητοί τε, Διὸς μέγαλοιο ἔκχρη.
5 Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῤέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,
ῤεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ ἀδηλον ἀέξει,
ῤεῖα δέ τ' ἰθύνει σχολιδὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιδρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναλεῖ.
Κλυθεὶ ἰδὼν αἰῶν τε, δίκην δ' ἰθὺνε θέμιστας.
10 Τύνη, ἐγὼ δέ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην Ἑρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
εἰσὶ δύναι τὴν μὲν κεν ἐπαινῆσαι νοήσας,
ἥ δ' ἐπιμωμητὴ διὰ δ' ἀνδριχα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πόλεμόν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
15 σχετλή· οὐτις τὴν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὕπ' ἀνάγκης
ἀθανάτων βουλῇσιν Ἑριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἑτέραν προτέραν μὲν ἐγενέσθαι Νὺξ ἔρεβεννή,
θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνω·
20 ἦτε καὶ ἀπάλαμόν περ ὁμῶς ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
κλούσιον, ὃ σπεύδει μὲν ἀρόμεναι ἡδὲ φυτεύειν,
οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοὶ δέ τε γείτονα γείτων
εἰς ἀφρονὸν σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' Ἑρίς ἦδε βροτοῖσι.
25 Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων,
καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονεῖ καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.

Ὁ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτθεις θυμῷ,
μηδέ σ' Ἑρίς κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
ναίκε' ὀπιπτεούντ' ἀγορῆς ἐπακούδων ὄντα.
30 Ὡρὴ γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε
ῥῆτιν μὴ βλὸς ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
ῥαῖος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν.

Τοῦ κε χορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
κτῆμασ' ἐπ' ἄλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεύτερον ἔσται.
35 Ὡδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὐθι διακρινώμεθα νεῖκος
ἰθείησι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἀρισται.
Ἥδη μὲν γὰρ κλῆρον ἔδασσάμεθ', ἀλλὰ τε πολλὰ
ἀρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.

40 Νήπιοι, οὐδὲ ἴσασιν ὅσῳ πλεόν ἤμισυ παντός,
οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ.

Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσσαιο,
ὥς τε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ὄντα·
45 αἰψὰ κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
ἔργα βοῶν δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἦσιν,
ὅτι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.

HERIODI.

OPERA ET DIES.

Musæ, ex-Pieria carminibus celebrantes,
adeste, Jovem dicite, vestrum patrem canentes,
per quem mortales homines pariter obscurique clarique sunt,
nobilesque ignobilesque, Jovis magni voluntate.
Nam facile quidem extollit, facile vero elatum deprimat,
facileque præclarum minuit et obscurum auget,
facileque corrigit pravum et superbum attenuat
Jupiter altitonans, qui suprimas ædes incolit.
Audi intuens auscultansque, juste autem rege judicia.
Agedum, ego vero, Persa, vera dixerim.

Non igitur unum erat Contentionum genus, sed super terram
sunt duo: alteram quidem probaverit prudens,
altera vero vituperanda; diversam autem mentem habent.
Nam hæc quidem bellumque malum et discordiam fovet,
noxia: nemo hanc sane amat mortalis, sed necessario
immortalium consiliis Contentionem colunt molestam.
Alteram vero priorem quidem genuit nox obscura,
posuit vero eam Saturnius altithronus, in-æthere habitans,
terræque in radicibus et inter homines, longe meliorem.
Hæc quamvis inertem tamen ad opus excitat.
In alium enim quispiam intuens opere vacans
divitem, ipse festinat quidem arare atque plantare,
domumque bene instituire: æmulator enim vicinum vicinus,
ad divitias contendens: bona autem Contentio hæc homi-
nibus.] Et figulus figulo succenset et fabro faber,
et mendicus mendico invidet et cantor cantori.

O Persa, tu vero hæc tuo repones in animo:
neve tibi Contentio malis-gaudens ab opere animum abdu-
cat,] lites spectanti fori auditori (exsistenti).
Tempus enim raro litiumque est forique,
cuicumque non victus domi in-annum repositus est,
tampestivus, quem terra fert, Cereris munus.

Hoc satius lites ac rixam moveas
de facultatibus alienis: tibi vero non-amplius secunda-vice
licebit] sic facere: sed extemplo dirimamus litem
rectis judiciis, quæ ex Jove sunt optima.
Nam jam quidem patrimonium divisimus, aliaque multa
rapiens auferebas, valde adulans reges
donivoros, qui hoc jus volunt judicasse.

Stulti, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto,
neque quam in malvaque et asphodelo magna utilitas.

Absconditum enim habent Dii victum hominibus.
Facile enim vel uno die acquisivisses,
ut tu in annum haberes, etiam otiosus (exsistens):
statim gubernaculum quidem super fumo poneress,
opera boum vero cessarent et mulorum laboris-patientium.
Sed Jupiter abscondit iratus animo suo,
quod ipsum deceptit Prometheus versutus.

Τούνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
 60 Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖτις ἔϋς παῖς Ἰαπετιοῖο
 ἔκλειψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
 Τὸν δὲ χολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μῆδεα εἰδὼς,
 65 χαίρεις πῦρ κλέψας καὶ ἐμὰς φρένας ἡπεροπεύσας,
 σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἔσσομένοισι·
 τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν ὃ κεν ἅπαντες
 τέρπωνται κατὰ θυμὸν ἐὼν κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 70 Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὃ τι τάχιστα
 γαῖαν ὕδρι φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
 καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὤπα εἴσκειν
 παρθενικῆς καλὸν εἶδος, ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθῆνην
 ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
 75 καὶ χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσέην Ἀφροδίτην,
 καὶ πόθον ἀργαλέον καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
 ἐν δὲ θέμεν κύνέον τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἑρμείαν ἦνευε διάκτορον Ἀργειφόντην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι.
 76 Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυήεις
 παρθένω αἰδοίῃ Ἰκελον, Κρονίδεω διὰ βουλᾶς·
 ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφὶ δέ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθῶ
 δρμους χρυσεῖους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τήνγῃ
 77 ὦραι καλλίκομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι·
 [πάντα δέ οἱ χροῖ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθῆνη.]
 Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 ψεύδεά θ' αἰμυλίου τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 τεύξε Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνήν
 80 θῆκε θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα
 Πανδώραν, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 δῶρον ἐδώρησαν, πῆμα ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμύχανον ἐξετέλεσσαν,
 εἰς Ἐπιμηθεά πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
 85 δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
 ἐφράσαθ', ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
 δέξασθαι παρ Ζητὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
 ἐξοπίσω, μή πού τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
 90 Πρὶν μὲν γὰρ ζώσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο,
 νούσων τ' ἀργαλέων, αἵ τ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
 [Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγρηράσκουσι.]
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεςσι πίθου μέγα πῶμα ἀφελούσα
 95 ἐσχέδατο· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
 Μούνη δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀβρῆχοις δόμοισιν
 ἐνδον ἔμιμνε πίθου ὑπὸ χειλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 ἐξέπτη· πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
 αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 100 Ἄλλα δὲ μυρία λυγρὰ κατ' ἀνθρώπους ἀλάλτῃται.
 Πλεῖν μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλεῖν δὲ θάλασσα·
 νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρῃ ἢ δ' ἐπὶ νυκτὶ

Idcirco igitur hominibus machinatus est molestias tristes.
 Abscondit vero ignem : hunc quidem rursus egregius filius
 Japeti] furatus est hominibus *dandum* Jove a prudenti
 in cava ferula, fallens Jovem fulmine-gaudentem.
 Hunc autem indignatus affatus est nubicogus Jupiter :
 Japetionide, prae omnibus consilia sciens,
 gaudes ignem furatus et meam mentem quod-deceperis,
 tibi que ipsi magnum exitium et posteris.
 Ipsi vero pro igne dabo malum, quo omnes
 Oblectentur (in) animo, suum malum amore-amplēctentes.
 Sic ait : risitque pater hominumque Deorumque.
 Vulcanum vero jussit inclytum quam celerrime
 terram aqua miscere, et hominis indere vocem
 et robur, immortalibus vero Deabus facie assimilare
 virginis pulcrum speciem, peramabilem : at Minervam
 opera docere, artificiose telam texere :
 et gratiam circumspicere capiti auream Venerem,
 et desiderium grave, et membra-rodentes curas :
 indere vero impudentem mentem et fallaces mores
 Mercurium jussit nuntium Argicidam.
 Sic dixit : illi autem obtemperarunt Jovi Saturnio regi.
 Statim vero ex terra fluxit inclytus Vulcanus
 virgini verecundae similem, Saturnii ex consiliis :
 cinxit vero et ornavit Dea splendidis-oculis Minerva :
 circum autem (huic) Charitesque Deae et veneranda Suada
 monilia aurea posuerunt corpori : circumque eam
 Horae pulchricomae coronarunt floribus vernis :
 [omnem vero ejus corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva.]
 At ipsi in pectore nuntius Argicida
 mendaciaque blandosque sermones et dolosos mores
 condidit Jovis consilio graviter-tonantis ; ac nomen
 imposuit Deorum praeco ; appellavit autem hanc mulierem
 Pandoram, quia omnes Olympias domos habentes
 donum donarunt, detrimentum hominibus inventoribus.
 At postquam dolum perniciosum inevitabilem absolvit,
 ad Epimetheum misit pater inclytus Argicidam
 munus ferentem, Deorum celerem nuntium : neque Epime-
 theus] cogitavit, quod ipsi dixisset Prometheus, ne quando
 munus] acciperet a Jove Olympio, sed remitteret
 retro, ne forte quidquam mali mortalibus eveniret.
 Verum ille recepto-eo, cum jam malum haberet, sensit.
 Prius enim quidem vivebant in terra genera hominum
 procul absque malis et sine difficili labore,
 morbisque molestis, qui hominibus mortem dederunt.
 [Mox enim in miseria mortales consenescent.]
 Sed mulier manibus amphorae magnum operculum cum-di-
 movisset,] dispersit ; hominibus autem paravit curas tristes.
 Sola vero illic Spes in illuso domicilio
 intus mansit dolii sub labris, neque foras
 evolavit : prius enim injecit operculum dolii,
 aegida-tenentis consiliis Jovis nubes-cogentis.
 Alia vero innumera mala inter homines vagantur.
 Plena enim quidem terra est malis, plenum vero mare :
 morbi autem hominibus interdum atque noctu

αὐτόματοι φοιτῶσι κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεὺς.
108 [Οὕτως οὐτι πη ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.]

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
εὔ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
[ὥς δμῶθεν γεγάασι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι.]

Χρῦσεν μὲν πρῶτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
110 ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, ὅτ' οὐρανῷ ἐμβασίλευεν·
ὥς τε θεοὶ δ' ἔζων ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος· οὐδέ τι δειλὸν
γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
115 τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
θῆσκον δ' ὥς ὑπνῷ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
τοῖσιν ἦν· καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδωρος ἄρουρα
αὐτομάτῃ, πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐβελήμοι
ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν,
120 [ἀφνειοὶ μῆλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.]

(120) Αὐτὰρ ἐπεὶ δὲ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς
ἐσθλοὶ, ἐπιγθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
οἳ ἅα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
125 ἡέρα ἐσάμενοι πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
(125) πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.

Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
ἄργυρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
χρυσέῳ οὔτε φυτὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.

130 Ἄλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρῃ κεδνῇ
(130) ἐτρέφετ' ἀτάλῳ, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
ἀλλ' ὅτ' ἂν ἡβήσειε καὶ ἥβης μέτρον ἴκοιτο,
παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἀλγέ' ἔχοντες
ἄφραδῆς ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύνατο
135 ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
(135) ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
ἧ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. Τοὺς μὲν ἔπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολοῦμενος, οὐνεκα τιμᾶς
οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὀλύμπῳ ἔχουσιν.

140 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
(140) τοὶ μὲν ὑπογθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται,
δεύτεροι, ἀλλ' ἐμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ. [πῶν

Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώ-
χάλκειον ποίησ', οὐκ ἄργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον,
145 ἐκ μελιᾶν, δεινὸν τε καὶ δμβριμον· οἷσιν Ἄρης
(145) ἔργ' ἐμελε στονόνετα καὶ ὕβριες· οὐδέ τι σῖτον
ἥσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
ἄπλητοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἀπτοι
ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.

150 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δὲ τε οἴκοι,
(150) χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσχε σιδηρός.
Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεσσιν ὑπο σφετέρῃσι δαμέντες
βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον χρυεοῦ Ἀΐδαο,
νίνυμνοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἑόντας
155 εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φᾶος ἡελίοιο.

spontanei ventitant, mala mortalibus ferentes
tacite; nam vocem exemit prudens Jupiter.
[Sic non usquam licet Jovis voluntatem evitare.]

Si autem volueris, alium tibi ego sermonem summatim-fa-
ciam] belle ac scienter : tu vero menti infige tuæ :
[quomodo ex-eadem-origine nati-sunt Dii mortalesque homi-
nes.] Aureum quidem primo genus loquentium hominum
immortales fecerunt Olympias domos habentes.
Ii quidem sub Saturno erant, cum in cælo regnaret :
sicut Dii autem vivebant securum animum habentes,
procul absque et laboribus et ærumna : neque misera
senectus aderat, semper vero pedibus ac manibus sibi similes
oblectabantur in conviviis mala extra omnia ;
moriebantur autem tamquam somno obruti : bona vero omnia
illis erant ; fructumque ferebat fertile arvom
sponte-sua multumque et copiosum : ii vero lubentes
quieti operibus fruebantur cum bonis multis.
[abundantes pomis, cari beatis Diis.]

Verum postquam hoc genus terra abscondit,
ii quidem dæmones sunt, Jovis magni ex consiliis,
boni, in-terra-versantes, custodes mortalium hominum :
qui sane custodiunt et justitiam et prava opera,
aëre induti ubique oberrantes per terram,
opum-datores : et hoc munus regum obtinebant.

Secundum inde genus multo deterius postea
argenteum fecerunt Olympias domos habentes,
aureo neque forma simile, neque ingenio.
Sed centum quidem puer annis apud matrem sedulam
educabatur crescens valde rudis sua in domo :
sed quum pubuisset et pubertatis metam advenisset,
pauillum vivebant ad tempus, dolores habentes
ob-stultitias : injuriam enim temerariam non poterant
a-se-mutuo abstinere, neque immortales colere
volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
uti fas est hominibus ex-more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abscondit iratus, quia honores
non dabant beatis Diis, qui Olympum habitant.
At postquam et hoc genus terra occultavit,
hi quidem subterranei beati mortales vocantur,
secundi ; sed tamen honor etiam hos comitatur.

Jupiter vero pater tertium aliud genus loquentium homi-
num] æneum fecit, omnino argenteo nihil simile,
e fraxinis, violensque et robustum : quibus Martis
opera curæ-erant luctuosa et injuriæ : neque ullum frumen-
tum] edebant, sed adamantis habebant durum animum,
inaccessi : magna autem vis et manus invictæ
ex humeris nascebantur in validis membris.
His autem erant ænea quidem arma, æneæ vero etiam domus ;
æreque operabantur : nigrum enim non erat ferrum.
Et hi quidem manibus sub suis domiti
abierunt in putridam domum horribilis Plutonis,
ignobiles : mors autem eos, terribiles quamvis (exsistentes),
cepit atra, splendidumque liquerunt lumen solis.

- (155) Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
 αὖτις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ κουλυβοτείρῃ
 Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιοτέρον καὶ ἄρειον,
 ἀνδρῶν ἥρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται
 160 ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
 (160) Καὶ τοὺς μὲν πόλεμος τε κακὸς καὶ φύλοπις αἶνῃ
 τοὺς μὲν ἐφ' ἐπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
 ὤλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο,
 τοὺς δὲ καὶ ἐν νήσῃσιν ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης
 165 ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἡυκόμοιο.
 (165) Ἐνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφεκάλυψε
 τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον καὶ ἦθε' ὀπάσας
 Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης,
 τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τοῖσιν Κρόνος ἐμβασιλεύει.
 170 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
 ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,
 (170) ὄλβιοι ἥρωες, τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
 τρὶς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

- Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
 175 ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
 Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον οὐδέ ποτ' ἤμαρ
 (175) παύσονται καμάτου καὶ διζύος, οὐδέ τι νύκτωρ
 φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας·
 ἀλλ' ἐμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
 180 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
 εὔτ' ἂν γεινόμενοι πολιορκήσονται τελέθωσιν.
 (180) Οὐδέ πατὴρ παῖδεςσιν ὁμοίος οὐδέ τι παῖδες,
 οὐδέ ξείνος ξεινοδόκῳ καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
 οὐδέ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ.
 185 Αἰψά δὲ γηράσκοντας ἀτιμῆσουσι τοκῆας·
 μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποὺς βάζοντες ἔπεισι,
 (185) σχέτλια, οὐδέ θεῶν ὅπιν εἰδότες οὐδέ κεν οἷγε
 γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θραπτήρια δοῖεν,
 χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἑτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
 190 Οὐδέ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται οὔτε δικαίου
 οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν βεκτηῖρα καὶ ὕβριν
 (190) ἀνέρα τιμῆσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδώς
 οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρεῖονα φῶτα
 μῦθοισι σκολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμείται.
 195 Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν διζυροῖσιν ἅπασιν
 δυσκέλαδος, κακόχαρτος ἡμαρτήσῃ, στυγερῶπης.
 (195) Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 λευκοῖσιν φαρέεσσι καλυψαμένῳ χροῖα καλὸν
 ἀθανάτων μετὰ φῦλον Ἰτὴν προλιπόντ' ἀνθρώπους
 200 Αἰδώς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείφεται ἄλγεα λυγρὰ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

- (200) Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσιν ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
 Ὡδ' ἱρῆς προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
 ἔψι μάλ' ἐν νεφέεσσι φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπώς·
 205 ἢ δ' ἐλὸν γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι
 μύρετο· τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
 (205) Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νῦν σε πολλὸν ἀρεῖων·

Sed postquam et hoc genus terra operuit,
 rursum etiam aliud quartum super terram multorum-altricem
 Jupiter Saturnius fecit, justius et melius,
 virorum heroum divinum genus, qui vocantur
 semidei priore ætate per immensam terram.
 Et hos quidem bellumque malum et pugna gravis,
 alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmea in terra,
 perdidit pugnantes propter oves Œdipodæ;
 alios vero etiam in navibus trans magnam latitudinem maris
 ad Trojam ducens Helenæ gratia pulchricomæ.
 Ibi sane eos quidem mortis exitium occultavit:
 iis autem seorsum ab-hominibus vitam et sedem tribuens
 Jupiter Saturnius constituit pater ad fines terræ
 procul ab immortalibus: horum Saturnus rex-est.
 Et ii quidem habitant securum animum habentes
 in beatorum insulis juxta Oceanum vorticosum,
 felices heroes, quibus mellitum fructum
 ter quotannis florentem fert fecundus ager.

Utinam non jam debuisssem ego quintis interesse
 hominibus, sed aut prius mori, aut postea nasci!
 Nunc enim jam genus est ferreum: neque unquam interdiu
 cessabunt a-labore et miseria, neque noctu,
 corrupti: graves vero Dii dabunt curas.
 Sed tamen et hisce admiscebuntur bona malis.
 Jupiter autem perdet etiam hoc genus loquentium hominum,
 postquam nati cani-circum-tempora facti-fuerint.
 Neque pater liberis concordans, neque liberi patri,
 neque hospes hospiti, neque amicus amico,
 neque frater carus erit, ut antehac certe.
 Celeriter vero senescentes dehonestabunt parentes;
 incusabunt autem sane hos molestis alloquentes verbis,
 impli, neque Deorum vindictam scientes: neque hi
 senibus parentibus educationis-præmia reddent,
 violenti: alter autem alterius civitatem diripiet.
 Neque ulla pii gratia erit, neque justii,
 neque boni; magis vero maleficum et injurium
 virum honorabunt: justitia autem in manibus, et pudor
 non erit: lædetque malus meliorem virum,
 verbis pravis alloquens, perjurium vero jurabit.
 Livor autem homines miseros omnes
 maledicus, malis-gaudens comitabitur in viso-vultu.
 Et tum jam ad cælum a terra spatiosa,
 candidis vestibibus tectæ corpus pulcrum,
 immortalium ad genus iverunt relictis hominibus
 Pietas et Nemesis: at relinquentur dolores graves
 mortalibus hominibus; contra-malum vero non erit defensio.

Nunc vero fabulam regibus narrabo, sapientibus quamvis
 Sic accipiter affatus-est lusciniæ varii-gutturis, [ipais.
 admodum alte in nubibus ferens unguibus correptam:
 hæc vero misere, curvos fixa circum ungues,
 lugebat: eam autem ille imperioso sermone allocutus-est:
 Infelix, quid strepis? habet sane te multo fortior:

τῇ δ' εἰς ἣ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ δοιδὼν ἐοῦσαν·
 δεῖπνον δ', αἶ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἥ μεθ' ἧσω.
 210 Ἀφρων δ' ὅς κ' ἐθέλη πρὸς χρεῖσσοντας ἀντιφερίζειν,
 νίκης τε στέρεται πρὸς τ' αἰσχεσιν ἄλγεα πάσχει.
 (210) Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης Ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις.
 Ὡ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μὴ δ' ὕβριν ὀφελλε·
 ὕβρις γάρ τε κακῇ δειλῷ βροτῷ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς
 215 ῥηιδίως φερέμεν δύνатаι, βαρὺθι δέ θ' ὕπ' αὐτῆς,
 ἐγκύρσας ἀτῆσιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν
 (215) χρεῖσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει
 ἐς τέλος ἐξελοῦσα· παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνων.
 Αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὀρκος ἅμα σχολιῇσι δίκῃσιν.
 220 [Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἐλκομένης ἣ κ' ἄνδρες ἄγωσι]
 δωροφάγοι, σχολῆς δὲ δίκης κρίνωσι θέμιστας.
 (220) Ἡ δ' ἔπεται κλαίονσα πόλιν καὶ ἤθεα λαῶν,
 ἡέρα ἐσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
 οἷτε μιν ἐξελάσσωσι καὶ οὐκ ἰθείαν ἐνειμαν.
 225 Οἱ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν
 ἰθείας καὶ μὴ τι παρεκβαίνουσι δικαίως,
 (225) τοῖσι τέθλη πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
 εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
 ἀργαλέον πόλεμον τεκμείρεται εὐρύοπα Ζεὺς·
 230 οὐδέ ποτ' ἰθυδίῃσι μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
 οὐδ' ἀτῆ, θαλῆς δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.
 (230) Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρυὶς
 ἄκρῃ μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
 εἰροπόκοι δ' οἶες μαλλοῖς καταβεβρίθασιν·
 235 τίχτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσιν·
 θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν
 (235) νίσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζεῖδωρος ἀρουρα.
 Οἷς δ' ὕβρις τε μέμηλε κακῇ καὶ σχέτλια ἔργα,
 τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεὺς.
 240 Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπη-
 δςτις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται. [ῥα,
 (240) Τοῖσιν δ' οὐρανὸθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
 λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμὸν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
 Οὐδὲ γυναῖκες τίχτουσιν· μινύθουσι δὲ οἴκοι,
 245 Ζηνὸς φραδοσμύνησιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 ἢ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν ἢ ὄγε τείχος,
 (245) ἢ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.
 Ὡ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
 τήνδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες
 250 ἀθάνατοι φράζονται ὅσοι σχολιῇσι δίκῃσι
 ἀλλήλους τρίβουσι θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες.
 (250) Τρίς γὰρ μύριοι εἰσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
 ἀθάνατοι Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
 οἳ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
 255 ἡέρα ἐσσάμενοι πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.
 Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,
 (255) κυδρὴ τ' αἰδοῖ τε θεοῖς οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
 Καὶ ῥ' ὁπότ' ἂν τίς μιν βλάπτῃ σχολίῳς ὀνοτάζων,
 αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι
 260 γηρύετ' ἀνθρώπων ἀδίκον νοον, ὅφρ' ἀποτίσῃ
 [ῥῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες

hac ibis, qua te equidem ducam, licet cantatricem (existentem):] cœnam vero, si voluero, faciam, aut dimittam.

Imprudens autem, quicumque voluerit cum potentioribus contendere;] victoriaque privatur, præterque contumelias dolores patitur.] Sic ait velociter-volans accipiter, latis-alis avis.] O Persa, tu vero audi justitiam, neque injuriam fove: injuria enim etiam mala misero est homini; nec quidem dives facile ferre potest, gravaturque ab ea, illapsus damnis: via vero aliter perveniendi melior ad justa: justitia autem injuriam superat ad finem progressa: passus vero *damna* stultus cognovit.

Cito enim currit jusjurandum una-cum injustis judiciis. At Justitiæ tumultus est tractæ, quo viri duxerint donivori, pravis autem sententiis deciderint jura. Hæc vero sequitur deplorans urbemque et sedes populorum, aërem induta, malum hominibus adferens, qui ipsam expellunt, neque justam *partem* distribuunt.

Qui vero jura peregrinis et civibus dant recta, neque quidquam prætergrediuntur justum, his floret urbs, populique florent in ipsa: pax vero per terram juvenum-altrix, neque umquam illis molestum bellum decernit late-cernens Jupiter, neque umquam justos inter homines fames versatur, neque damnum: in-convivilis autem cura-partis operibus fruuntur.] His quidem fert terra multum victum, in-montibus vero quercus] summa quidem fert glandes, media vero apes:] lanigeræ autem oves velleribus onustæ sunt: pariunt vero mulieres similes liberos parentibus: florent autem bonis perpetuo: neque in navibus iter-faciunt; fructum vero fert secundus ager.

Quibus autem injuriaque curæ est mala pravaque opera, his vindictam Saturnius decernit late-cernens Jupiter.

Sæpe etiam universa urbs malo viro detrimentum-cepit, quicumque peccat et iniqua machinatur.

Illis autem coelitus magnum importavit malum Saturnius, famem simul et pestem: intereunt vero populi; neque mulieres pariunt; minuuntur autem familiæ, Jovis consillis Olympii: interdum vero etiam aut eorum exercitum ingentem perdidit aut idem murum, aut naves in ponto Saturnius punit ipsorum.

O reges, vos autem considerate etiam ipsi hanc vindictam > prope enim inter homines versantes immortales observant, quotquot pravis judiciis se-mutuo atterunt, Deorum vindictam non curantes. Ter enim decies-mille sunt in terra multorum-altrice immortales Jovis custodes mortalium hominum: hi igitur custodiunt et justitiam et prava opera, aëre induti, ubique oberrantes per terram.

Illa autem virgo est, Justitia, ex Jove, procreata augustaque venerandaque Diis qui Olympum habent. Et igitur, cum quis eam lædat impie spernens, statim apud Jovem patrem considens Saturnium, refert hominum injustam mentem, ut luat populus peccata regum, qui perniciose meditates

- (280) ἄλλη παρκλίνωσι δίκας σχολιῶς ἐνέποντες.]
 Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλεῖς, ἰθύνετε μύθους,
 δωροφάγοι, σχολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
 285 Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλω κακὰ τεύχων,
 ἡ δὲ κακὴ βουλή τῷ βουλευσάντι κακίστη.
 (286) Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμὸς καὶ πάντα νοήσας
 καὶ νυ τὰδ', αἶ κ' ἐθέλησ', ἐπιδέρεται, οὐδέ ἐ λήθει
 οἴην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἔργει.
 270 Νῦν δὲ ἐγὼ μὴτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
 εἶην μὴτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
 (270) ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικιώτερος ἔξει·
 [ἀλλὰ τάγ' οὐπω ἔλοπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.]
 ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῆσι,
 275 καὶ νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
 Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων·
 (275) ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνοῖς,
 ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς·
 ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἣ πολλὸν ἀρίστη
 280 γίγνεται. Εἰ γάρ τις κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
 γινώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύσπα Ζεὺς·
 (280) ὃς δὲ κε μαρτυρήσιν ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσσας
 ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάβας νήκεστον ἀασθῇ,
 τοῦ δὲ τ' ἀμαυροτέρῃ γενεῇ μετόπισθε λέλειπται·
 285 ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
 (285) Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι
 ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 Ἰῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν
 290 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐς αὐτήν
 καὶ τρηγὺς τοπρῶτον· ἐπὶν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 (290) ῥηϊδίῃ δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπῇ περ ἐοῦσα.
 Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ,
 φρασσάμενος τὰ κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾗσιν ἀμείνω·
 295 ἐσθλὸς δ' αὖ κακείνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
 ὃς δὲ κε μὴτ' αὐτὸς νοήῃ μὴτ' ἄλλου ἀκούων
 (295) ἐν θυμῷ βάλληται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήσιος ἀνὴρ.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
 ἐργάζεο, Πέρση, δῖον γένος, ὅφρα σε Λιμὸς
 300 ἐχθαίρῃ, φιλήῃ δέ σ' εὐστέφανος Δημήτηρ,
 αἰδοίῃ, βίотου δὲ τετὴν πιμπλῇσι καλιῇν.
 (300) Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ.
 Τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἄνδρες, ὃς κεν ἀεργὸς
 ζῶῃ, κηφήνεσσι κοθούροις εἰκελὸς ὄργῃν,
 305 οἵτε μελισσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
 ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
 (305) ὥς κέ τοι ὠραίου βίотου πλήθωσι καλιαί.
 Ἐξ ἔργων δ' ἄνδρες πολύμηλοι τ' ἀφνειοὶ τε·
 καὶ τ' ἐργαζόμενος πολὺ φιλτερος ἀθανάτοισιν
 310 ἔσσεια ἢ δὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
 Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίῃ δέ τ' ὄνειδος.
 (310) Εἰ δὲ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
 πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ χῦδος ὀπηδεῖ.
 Δαίμονι δ' οἷος ἐσθλὰ, τὸ ἐργάζεσθαι ἀμείνων,
 315 εἴ κεν ἀπ' ἀλλοτριῶν κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν

alio inflectunt jura prave dicentes.

Hæc observantes reges, corrigite sententias, donivori, pravorum vero judiciorum prorsus obliviscamini.

Sibi ipsi mala struit vir alii mala struens, malumque consilium consulenti pessimum.

Omnia videns Jovis oculus et omnia animadvertens etiam hæc, siquidem vult, inspicit : neque eum latet, quale jam hoc quoque judicium urbs intus exerceat.

Nunc jam ego neque ipse inter homines justus sim, nec meus filius : quoniam malum est virum justum esse, siquidem majus jus injustior habebit.

[Sed hæc nondum spero perfecturum Jovem fulmine-gaudentem.] O Persa, tu vero hæc in animo reponere tuo, et quidem justitiæ obtempera, violentiæ autem obliviscere omnino.] Hanc enim hominibus legem imposuit Saturnius : piscibus quidem et feris et avibus volucribus, ut devorent se-mutuo, quoniam non justitia est inter eos : hominibus autem dedit justitiam, quæ multo optima est. Si enim quis velit justa profiteri cognoscens, ei opes dat late-videns Jupiter : qui vero testimoniis volens perjurium jurans mentietur, justitiamque impediens immedicabiliter læsus est, ejus certe obscurior progenies posthac relicta est : viri autem juste-jurantis progenies posthac præstantior.

Tibi vero bona intelligens dicam, valde stulte Persa. Vitium quidem sane etiam cumulatim est capere facile : plana quidem via est, valde autem procul habitat. Virtuti vero sudorem Dii anteposuerunt. Immortales : longa vero et ardua via est ad eam, et aspera primum : ubi vero ad summum aliquis venerit, facilis jam deinceps est, quamvis difficilis (exsistens).

Ille quidem optimus est, qui per-se omnia intellexerit, cogitans quæcumque dein et ad finem sint meliora. Bonus vero etiam ille, qui bene monenti paruerit. Qui vero neque ipse sapit, neque alium audiens in animo reposuerit, ille contra inutilis vir est.

At tu quidem nostri memor semper præcepti operare, Persa, diva proles, ut te Fames oderit, amet autem pulcre-coronata Ceres veneranda, victuque tuum impleat horreum. Fames enim semper ignavo comes est viro.

Huic vero Dii indignantur et homines, quicumque otiosus Vivit, fucis aculeo-carentibus similis indole, qui apum laborem absumunt otiosi, vorantes : tibi vero opera gratum esto decentia obire, ut tibi tempestivo victu impleantur horrea.

Ex laboribus autem viri evadunt pecorosique opulentique : etiam laborans multo carior immortalibus

eris atque hominibus : valde enim oderunt otiosos.

Labor autem minime dedecus, ignavia autem dedecus est.

Quod si laboraveris, mox te æmulabitur otiosus Ditescentem : divitias vero virtus et gloria comitatur.

Fortuna autem qualis sis, laborare est melius, si quidem ab alienis facultatibus stolidum animum

- εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίου, ὥς σε κελεύω.
 (315) Αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
 αἰδώς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἢ δ' ὀνίνησιν.
 Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβίῃ, θάρσος δὲ πρὸς δλβῷ.
 320 Χρήματα δ' οὐχ ἄρπακτά· θεόςδοτα πολλὸν ἀμείνω.
 Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίῃ μέγαν δλβον ἐλθται,
 (320) ἢ δγ' ἀπὸ γλώσσης λήσσεται, οἷά τε πολλὰ
 γίγνεται, εὐτ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
 ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείῃ κατοπάζῃ·
 325 ρεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοὶ, μινύθουσι δὲ οἴκοι
 ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον δλβος ὀπηδεῖ.
 (325) Ἴσον δ' ἔς θ' ἰκέτην ἔς τε ξείνον κακὸν ἔρῃ,
 ἔς τε κασιγνήτοιο ἐοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνει
 κρυπταδὴς εὐνῆς ἀλόχου, παρακαίρια βέζων,
 (330) ἔς τέ τευ ἀρραδὴς ἀλιταίνεται ὄρφανὰ τέκνα,
 ἔς τε γονῆα γέροντα κακῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 (330) νεικεῖ χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.
 Τῷ δ' ἦτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαιέται, ἔς δὲ τελευτὴν
 ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.
 335 Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πᾶμπαν ἔργ' ἀεσίφρονα θυμόν.
 Κὰδ δύναμιν δ' ἔρδειν ἰέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 (335) ἀγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
 ἄλλοτε δὲ σπονδῆς θυέεσσι τε ἱλάσσεσθαι,
 ἡμὲν δτ' εὐνάξῃ καὶ δτ' ἂν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·
 340 ὥς κέ τοι Ἰλαον κραδίην καὶ θυμόν ἔχωσιν·
 [δφρ' ἄλλων ὦνῃ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.]
 (340) Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαίτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρόν ἑᾶσαι·
 τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν δστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.
 εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο,
 345 γείτονες δῖωστοι ἔκιοι, ζώσαντο δὲ πηοί.
 Πῆμα κακὸς γείτων ὄσσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.
 (345) Ἐμμορέ τοι τιμῆς δστ' ἐμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.
 Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπολοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴῃ.
 Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,
 350 αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λυῖον, αἰ κε δύνηαι,
 ὥς ἂν χρητίζων καὶ ἐς ὕστερον ἄρκιον εὕρῃ.
 (350) Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄτῃσιν.
 Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι·
 καὶ δόμεν ἔς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ἔς κεν μὴ δῶ.
 355 Δώτῃ μὲν τις ἔδωκεν, ἀδῶτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.
 Δῶς ἀγαθὴ, ἄρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότεира.
 (355) Ὃς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅτε καὶ μέγα δῶῃ,
 χαίρει τῷ δῶρῳ καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν·
 ἔς δὲ κεν αὐτὸς ἐλθται ἀναιδείῃφι πιθήσας,
 360 καὶ τε σμικρὸν ἔδν, τὸ δ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.
 Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,
 (360) καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.
 Ὃς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὃ δ' ἀλύζεται αἴθοπα λιμόν·
 Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενος ἀνέρα κήδει.
 365 Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θύρηφιν.
 Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἐλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ
 (365) χρητίζειν ἀπεόντος, ἃ σε φράζεσθαι ἄνωγα.
 Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,
 μεσσοῦθι φρίδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φριδύ.

ad opus convertens curam-habeas victus, sicut te jubeo.

Pudor autem non bonus egenum hominem tenet,
 pudor, qui homines valde laedit atque juvat.

Pudor sane cum inopia, audacia vero cum opibus.

Opes autem non rapiendæ: divinitus-datæ multo meliores.
 Si quis enim et manibus per-vim magnas opes ceperit,
 aut is lingua prædatus-fuerit, qualia multa
 fiunt, quæ primum lucrum mentem deceperit
 hominum, pudorem vero impudentia expulerit:
 facile autem illum obscurant Dii, minuuntur vero familiæ
 viro tali; exiguumque ad tempus divitiæ comitantur.

Pariter vero, et qui supplicem et qui hospitem male tra-
 ctaverit;] quique fratris sui lectum adscenderit
 secreti concubitus uxoris, scelerata patrans;
 quique cujuspian imprudentia fraudat orphanos liberos;
 quique parentem senem misero in senectutis limite
 increpuerit gravibus incessens verbis:

huic autem certo Jupiter ipse irascitur, ad extremum vero
 operibus pro iniquis gravem exhibet talionem.

Verum tu ab-his quidem omnino cohibe stultum animum.

Pro facultate autem facito sacra immortalibus Diis
 caste et pure, nitida vero femora adoletō:
 alias autem libationibus thuribusque placato,
 et quando cubitum-is, et quum lux sacra venerit:
 ut tibi benevolum cor et animum habeant;
 [ut aliorum emas agrum, non tuum alius.]

Amicum ad convivium vocato, inimicum vero relinque:
 eum autem potissimum vocato, quicumque te prope habitat.
 Quotiescumque enim tibi etiam domesticum aliud quid acci-
 vicini non-cincti accurrunt, cinguntur autem cognati. [dat,

Damnum malus vicinus, quantum bonus magnum com-
 modum.] Nactus-est sane pretium, quicumque nactus est vi-
 cinum bonum.] Neque bos interierit, nisi vicinus malus sit.

Recte quidem metiari*s mutuans* a vicinō, recte vero redde,
 eadem mensura, et amplius, si quidem possis:
 ut indigens etiam in posterum æquum eum invenias.

Ne mala lucra-captēs: mala lucra æqualia damnis.

Amantem ama, et succurrenti succurre:

et da ei-qui dederit, neve da ei-qui non dederit.

Datori quidem aliquis dedit, non-danti vero nemo dedit.

Donatio bona, rapina vero mala, mortis datrix.

Quicumque enim quidem vir libens *dat*, etiamsi multum de-
 derit,] gaudet dono et delectatur suo in animo.

Qui vero ipse ceperit impudentiæ obsecutus
 quamvis exiguum (exsistens), id tamen rigidat ejus animum.

Siquidem enim et parvum ad parvum posueris,
 et frequenter istud feceris, mox magnum et hoc evaserit.

Qui vero ad id-quod-adeat adjicit, is vitabit atram famem.

Neque vero quod domi repositum est hominem cruciat.

Domi melius est esse, quoniam damnosum, quod foris est.

Bonum quidem de-præsenti capere, miseria vero animo,
 egere absente: quæ te meditari jubeo.

Incipiente autem dolio et desinente saturare;
 in-medio parce: sera vero in fundo parsimonia.

- 370 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρχιος ἔστω.
Καὶ τε κασιγνήτῳ γελάσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι·
[370] πίστεις δ' ἄρ τοι δμῶς καὶ ἀπιστῖαι ὤλεσαν ἀνδρας.
Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω
αἰμύλα κωτίλλουσα, τεὴν διφῶσα καλήν.
375 Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φιλήτησι.
Μουνογενὴς δὲ πάϊς εἴη πατρώϊον οἶκον
(375) φερβέμεν· ὥς γὰρ πλοῦτος ἀέξεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.
Ῥεῖα δέ κε πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἀσπετον ὀλβον.
380 Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήκη.
[Σοὶ δ' εἰ πλούτου θεμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἥσιν,
(380) ὧδ' ἔρδειν, καὶ ἔργον ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.]

- Πληιάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἄρχεσθ' ἀμητοῦ· ἀρότοιό δὲ δυσομενάων.
385 Αἱ δ' ἤτοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα
κεκρύφαται, αὐτὶς δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
(385) φαίνονται ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἱ τε θαλάσσης
ἐγγυθὶ ναιετάουσ', οἱ τ' ἄγχεα βησσήντα,
390 πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πτόνα χῶρον
ναίουσιν· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βουτείην,
(390) γυμνὸν δ' ἀμάαν, εἴ χ' ὥρια πάντ' ἐθέλησθα
ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
ὦρι ἀέξεται, μὴ πως τὰ μέταξε χατίζων
395 πτώσσης ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσης.
Ὡς καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἤλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
(395) οὐδ' ἐπιμετρήσω· ἐργάζεο, νῆπιε Πέρση,
ἔργα, τὰτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο,
μήποτε σὺν παῖδεσσι γυναικὶ τε θυμὸν ἀχέων
400 ζητεύης βίοντον κατὰ γείτονας, οἱ δ' ἀμελῶσιν.
Δὺς μὲν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τεύξαι· ἦν δ' ἔτι λυτῆς,
(400) χρῆμα μὲν οὐ κρήνεις, σὺ δ' ἐτώσια πόλλ' ἀγορεύσεις·
ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπὶ νόμος. Ἀλλὰ σ' ἀνωγα
φράζεσθαι χρεῖων τε λύσιν λιμοῦ τ' ἀλεωρῆν.
405 Οἶκον μὲν πρῶτιστα, γυναικᾶ τε, βοῦν τ' ἀροτῆρα,
[κτητῆν, οὐ γαμετῆν, ἥτις καὶ βουσίην ἐποιτο,]
(405) χρήματα δ' εἰν αἰκῶ πάντ' ἄρμενα παιήσασθαι,
μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλαν, δ' ἄρνῃται, σὺ δὲ τητᾷ,
ἢ δ' ὥρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τε ἔργον.
410 Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὐρίον ἐς τ' ἐννηφιν·
οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πίμπλησι καλήν,
(410) οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τε ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει.
Ἦμος δὲ λήγει μένος ὀξέος ἡελίοιο
415 καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρῶς
(415) πολλὸν ἑλαφρότερος· δὴ γὰρ τότε Σεῖριος ἀστὴρ
βαῖδον ὑπὲρ κεφαλῆς κηριτρεφῶν ἀνθρώπων
ἔρχεται ἡμάτιος, πλείων δὲ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ·
420 τῆμος ἀδηκτοτάτῃ πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρβοιό τε λήγει·
(420) τῆμος δρ' ὕλοτομῆν μεμνημένος ὥρια ἔργα.

Merces autem viro amico constituta æqua esto.
Etiam cum-fratre ludens testem adhibeto :
credulitas autem sane pariter ac diffidentia perdidderunt ho-
mines.] Ne vero mulier tibi animum nates-exornans decipiat,
blanda garriens, tuum inquirens domicilium.
Qui enim mulieri confidit, confidit is furibus.
Unicus vero filius sit, paternam domum
qui-servet : ita enim opulentia crescit in ædibus.
Senex autem moriaris, alterum filium relinquens.
Facile vero et pluribus præbuerit Jupiter ingentes opes.
Major quidem plurium cura, major autem accessio.
[Tibi vero si opes mens appetit in animo tuo,
sic facito, et operi super opus operare.]

Pleiadibus Atlante-natis exorientibus,
incipi messem ; arationem vero, occidentibus.
Hæ autem sane noctesque et dies quadraginta
latent : rursus vero inverso anno
apparent primum ubi-acuitur ferrum.
Hæc utique camporum est lex, itaque, qui mare
prope habitant, itaque, qui valles flexuosas,
a-mari fluctuante procul, pinguem regionem
incolunt : nudus serito, nudusque arato,
nudusque metito, si quidem tempestiva omnia voles
opera tibi-parare Cereris : ut tibi singula
tempestiva crescant, ne quando interim egens
mendices ad alienas domos, et nihil efficias.
Sicut et nunc ad me venisti : ego vero tibi non amplius-dabo,
neque admetiar : operare, stolidè Persa,
operibus, quæ hominibus Dii destinarunt :
ne-quando cum liberis uxoreque animo dolens
quaeras victum per vicinos, hi vero negligent.
Bis quidem enim et ter forsitan consequeris : si vero am-
plius molestus-tueris,] rem quidem non facies, tu vero ina-
nia multa dices :] inutilis autem erit verborum copia. Sed te
jubeo] cogitare debitorumque solutionem famisque evitatio-
nem.] Domum quidem primum,] fœminamque bovemque
aratorem,] [servam non nuptam, quæ et boves sequatur :]
utensilia vero domi omnia apta parato :
ne tu quidem petas ab alio, is vero recuset, tuque careas,
tempus autem prætereat, minuatque etiam opus.

Neve differas in crastinum inque perendinum :
non enim frustra-laborans vir implet horreum,
neque differens : studium vero opus auget.
Semper autem dilator-operum vir cum-damnis luctatur.

Quum jam desinit vis acuti solis
æstum sudoriferum, per-autumnnum pluyente
Jove præpotente, mutatur vero humana cutis
multo agilior : jam enim tunc Sirius stella
paulisper supra caput mortalium hominum
venit interdiu, magis autem nocte fruitur :
tum minime-rosa (vermibus) est cæsa ferro
silva, folia autem humi fundit, germinationeque desinit :
tunc igitur lignari memento tempestiva opera.

Ὀλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
 ἀξονά θ' ἑπταπόδην· μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτως·
 425 εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦράν κε τάμοιο.
 Τρισπίθαμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδύρῳ ἀμάξῃ.
 (425) Πολλ' ἐπικαμπύλα κἄλα· φέρειν δὲ γῆν, ὅτ' ἂν εὐ-
 εἰς οἶκον, κατ' ὄρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν, [ρης,
 πρίνινον· ὅς γάρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν,
 430 εὖτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος, ἐν ἐλύματι πῆξας,
 γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῇ.
 (430) Δοῖά δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
 αὐτόγυον καὶ πηκτὸν, ἐπεὶ πολὺ λῶϊον οὕτω·
 εἰ χ' ἑτερόν γ' ἀξαις, ἑτερόν κ' ἐπὶ βουσί βάλαιο.
 435 Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκνώτατος ἱστοβοῆς,
 δρυὸς ἑλυμα, γῆς πρίνου. Βόε δ' ἐνναετήρῳ
 (435) ἄρσενε κεκτῆσθαι, τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
 ἥθης μέτρον ἔχοντα· τῷ ἐργάζεσθαι ἀρίστῳ.
 Οὐκ ἂν τῷ γ' ἐρίσαντ' ἐν αὐλακὶ καμ μὲν ἄροτρον
 440 ἀξίαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὐτῷ λίποιεν.

Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἰζήδος ἔποιτο
 (440) ἄρτον δειπνήσας, τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον,
 ὅς κ' ἔργου μελετῶν ἰθιαν αὐλακ' ἐλαύνει,
 ρηκέτι παπαίνων μεθ' ὁμηλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ
 445 θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων
 σπέρματα δάσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.
 (445) Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμηλικας ἐπτοίηται.

Φράζεσθαι δ', εὖτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσης
 ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυῖης·
 450 ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χεῖματος ὥρην
 δεικνύει ὁμωρητοῦ· κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω·
 (450) δὴ τότε χορτάζειν ἑλικας βοῦς ἐνδον ἐόντας·
 [ρηίδιον γὰρ ἔπος εἰπεῖν Βόε δὸς καὶ ἁμαξαν·
 ρηίδιον δ' ἀπανήνασθαι Πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.
 455 Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πῆξασθαι ἁμαξαν,
 νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδ'· ἑκατὸν δὲ τε δούραθ' ἀμάξης,
 (455) τῶν πρόσθεν μελέτην ἔχέμεν οἰκίᾳ θέσθαι.]

Εὖτ' ἂν δὲ πρῶτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,
 δὴ τότε ἔφορμηθῆναι ὁμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς
 460 αὐτὴν καὶ διερὴν ἀρόων ἀρότοιό καθ' ὥρην,
 πρῶτ' ἁμὰ σπεύδων, ἵνα τοι πληθῶσιν ἄρουραι.
 (460) (Ἐαρὶ κολεῖν· θέρεος δὲ νωμένην οὐ σ' ἀπατήσει.)
 Νειὼν δὲ σπεῖρειν ἔτι κουφίζουσιν ἄρουραν.
 (Νειὼς ἀλεξιάρη παιδῶν εὐκηλήτειρα.)

Εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερι θ' ἀγνῇ,
 ἐκτελέα βρῖθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν,
 (465) ἀρχόμενος ταπρῶτ' ἀρότου, ὅτ' ἂν ἄκρον ἐχέτης
 χειρὶ λαδὼν ὀρηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι
 ἐνδρουν ἐκόντων μεσάβῃ. Ὅ δὲ τυτθὸς ὀπισθεν
 470 δμῶος ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθεῖν,
 σπέρμα κατακρύπτων· εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη
 (470) θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.
 Ὡδὲ κεν ἀδροσύνη στάχυν νεύοιεν ἔραζε,
 εἰ τέλος αὐτὸς ὀπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάξοι,
 475 ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καὶ σε ἔολπα
 γηθήσειν, βίωτος αἰρέμενον ἐνδον ἐόντος.

Mortarium quidem tripedale seca, pistillum vero tricubitale,
 axemque septempedalem : valde enim certe conveniens sic :
 si vero octopedalem, inde et malleum secueris.

Trium-palmarum vero rotam secato decem-palmarum plau-
 stro.] Multa curva ligna : ferto autem buram, cum inveneris
 domum, in monte quærens vel in campo,
 ilignam : hæc enim bobus ad-arandum firmissima est,
 si Minervæ famulus, dentali infigans,
 clavis conjungens adaptaverit temoni.

Bina vero facito aratra, fabricans domi,
 alterum nativa-bura et alterum compactile : quoniam multo
 melius sic :] si alterum quidem freris, alterum bobus inje-
 ceris.] E-lauro autem vel ulmo minimo-vermiculati temones,
 e-quercu dentale, bura ex-ilice. Boves vero duos novennes
 mares comparato (horum enim robur non imbecillum est)
 juventutis mensuram habentes : hi ad-laborandum optimi.
 Non hi utique dimicantes in sulco quidem aratrum
 frerint, opus vero inutile ibi reliquerint.

Hos autem simul quadragenarius juvenis sequatur,
 panem postquam-prandit quadrifidum, octo-quadrarum,
 qui opus curans rectum sulcum ducat,
 non-amplius circumspiciens æquales, sed in opere
 animum habens : hoc vero neque junior alius melior
 ad-spargendum semina et iteratam-sationem ad-evitandam.
 Junior enim vir ad æquales desiderio-trahitur.

Observe vero, cum gruis vocem audieris
 alte in nubibus quotannis clangentis :
 hæc arationisque signum affert, et hyemis tempus
 indicat imbriferæ : cor autem rodit viri bobus-carentis.
 Tunc sane pasce camuros boves domi manentes.
 [Facile enim est verbum dicere : Par-boum da et planstrum ;
 facile autem recusare : Sunt vero opera bobus. [strum,
 Putat autem vir mente nempe dives se fabricaturum plan-
 stultus, neque hocce scit : centum enim sunt ligna plaustri,
 quorum ante curam habere oportet domum ferendorum.]

Cum vero primum arationis-tempus mortalibus apparerit,
 Jam tunc aggredere, simul servique et ipse,
 siccum et humidum arans arationis per tempus,
 mane valde festinans, ut tibi impleantur arva.
 [Vere vertito ; æstate vero iteratum arvum non te fallit.]
 Novalem autem serito adhuc levem agrum.
 [Novalis exsecrationum-expultrix, liberorum placatrix.]

Supplica vero Jovi infero, Cererique castæ,
 perfecte ut-onerent Cereris sacrum munus,
 incipiens primum arationem, cum extremum stivæ
 manu capiens stimulum, boum ad terga adtigeris
 temonis-cuneum trahentium subjugiis : puer autem a-tergo
 sequens] servus tenens ligonem negotium avibus facessat,
 semina abscondens. Diligentia enim optima
 mortalibus hominibus, negligentia vero pessima.
 Sic ubertate spicæ nutaverint ad-terram,
 si finem ipse postea Olympius præbuiasset,
 e vasis autem ejeceris araneas ; et te spero
 gavisurum, de-victu sumentem intus reposito.

(476) Εὐοχθέων δ' ἔξει πολὺν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
αὐγάσσαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.

Εἰ δέ κεν ἡελίοιο τροπῆς ἀρόσης χθόνα διαν,
480 ἤμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἔέργων,
ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων·
(480) οἷσεις δ' ἐν φορμῷ· παῦροι δὲ σε θήσονται.

[Ἄλλοτε δ' ἄλλοιός Ζηνὸς νόος αἰγιόχοιο,]
ἀργαλέος δ' ἀνδρεσσι κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
485 Εἰ δέ κεν ὅψ' ἀρόσης, τότε κέν τοι φάρμακον εἴη·
ἦμος κόκκυς κόκκυζι δρυὸς ἐν πετάλοισι
(485) τοπρῶτον, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
τῆμος Ζεὺς ὕοι τρίτῃ ἡματι, μὴδ' ἀπολήγοι,
μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλων βοὸς ὄπλῃν μήτ' ἀπολείπων·
490 οὕτω κ' ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει.

[Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσει· μὴδὲ σε λήθοι
(490) μήτ' ἔαρ γιγνόμενον πολὺν μήθ' ὥριος ὄμβρος.]

Πάρ δ' ἴθι χάλκειον θῶικον καὶ ἐπαλέα λέσχην
ὥρῃ χειμερίῃ, ὅποτε κρύος ἀνέρα ἔργων
495 ἰσχάνει, ἐνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφέλλοι,
μὴ σε κακοῦ χειμῶνος ἀμυχανίῃ καταμάρψῃ
(495) σὺν πενήνῃ, λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζῃς.
Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων,
χρητίζων βίοτοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.

500 [Ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἀνδρα κομίζει,
ἤμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρκιος εἴη.

(500) Δείκνυς δὲ δμῶεσσι, θέρευσ ἔτι μέσσου ἐόντος,
Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιείσθε καλιάς.]

[Μῆνα δὲ Ἀθηναῖονα, καὶ ἡματα, βουδόρα πάντα,
505 τοῦτον ἀλεύσασθαι, καὶ πηγάδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν
πνεύσαντος Βορέου δυσηλεγεές τελέθουσιν,

(505) ὅτε διὰ Θρήκης ἵπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
ἐμπνεύσας ὥρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
πολλὰς δὲ δρῦς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχέας
510 οὔρεος ἐν βήσσης πλινθ' ἔχοντι πολυβοτείρῃ
ἐμπέπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.

(510) Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο,
τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατὰσχιον· ἀλλά νυ καὶ τῶν
ψυχρὸς ἔων διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων.

515 Καί τε διὰ ῥινόυ βοὸς ἐρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει·
καὶ τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πῶεα δ' οὔτι,

(515) οὐνεκ' ἐπηταναι τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
ἰς ἀνέμου Βορέου· τροχάλον δὲ γέροντα τίθησι.

Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν,
520 ἥτε δόμων ἐντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνη,
οὕτω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·

(520) εὕτε λοεσσαμένη τέρενα χροά καὶ λίπ' ἐλαίῳ
χρῖσαμένη μυχίῃ καταλέξεται ἐνδοθι οἴκου,
ἡματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος δν πόδα τένδει,

525 ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἤθεσι λευγαλείοισιν,
οὐδέ οἱ ἥλιος δαίκνυ νομὸν ὀρμηθῆναι·

(525) ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε
στρωφᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαίνει.

Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὕληκοῖται
530 λυγρὸν μυλιώντες ἀνὰ δρῖα βησσήεντα

Bene-onustus autem pervenies *ad* album ver, neque ad alios
respicias : tui vero alius vir indigus erit.

Si vero sole vertente (*bruma*) divam araveris terram,
sedens metes, pauxillum manu comprehendens,
alternatim ligans puluerulentus, non valde gaudens.
Feres autem in sporta : pauci vero te suspicient.

Alias autem alia Jovis mens ægida-habentis,
difficilis vero hominibus mortalibus intellectu.
Sin autem sero araveris, id tibi remedium fuerit.

Quando cuculus canit quercus in foliis,
primum, delectatque mortales super immensam terram;
tunc Jupiter pluatur tertio die, neve desinat,
neque sane excedens bovis ungulam neque deficiens :
ita serus-arator priorem æquarit.

[Animo autem bene omnia serva : neve te lateat
neque ver evadens album, neque tempestivus imber.]

Præteri autem ærariam officinam et calidam tabernam,
tempore hiberno, quando frigus virum ab-operibus
arcet, ubi impiger vir valde domum augeat;
ne te malæ hyemis difficultas deprehendat
cum paupertate, macra vero crassum pedem manu premas.
Multa autem ignavus vir, vanam ob spem exspectans,
egens victus, mala locutus est ad-animum suum.

[Spes vero non bona indigentem virum fovet,
sedentem in taberna, cui non victus sufficiens sit.
Demonstra autem servis, æstate adhuc media (existente) :
Non semper æstas erit, exstruite casas.]

Mensem vero Lenæonem, malos dies, boves-cruciantes
omnes,] hunc vitate, et glacies, quæ super terram
flante Borea molestæ existunt,

qui per Thraciam equorum-altricem lato mari
inspirans *id* concutit : remugit autem terra et silva :
multas vero quercus alticomas abietesque densas
montis in saltibus dejicit terræ multos-pascenti
irruens, et omnis reboat tunc innumera silva.

Feræ autem horrent, caudasque sub pudenda ponunt,
quarum etiam villis cutis oblecta *est* : sed sane et has
frigidus cum-sit perflatur, villosis-pectoribus licet existentes.
Et per pellem bovis penetrat, neque hæc eum arcet;
et etiam per capram flat longis-piliis : sed ovium-greges om-
nino,] quia valde-densi villi ipsarum, non perflatur
vis venti Boreæ : incurvum vero senem facit.

Etiam per virginem tenelli-corporis non perflatur,
quæcumque intra ædes caram apud matrem manet,
nondum opera sciens aureæ Veneris;
quando lota tenerum corpus et pingui oleo
uncta in-recessu cubat intra domum
die hiberno, quando exossis (*polypos*) suum pedem arrodit,
inque domo sine-igne et in latibulis tristibus,
neque ei sol ostendit pabulum invadendum :
sed super nigrorum hominum populumque urbemque
vertitur, tardius autem Græcis lucet.

Et tunc jam cornuti et non-cornuti silvicolæ
misere manducantes per nemora saltuosa

φεύγουσιν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμνηεν,
 (530) οἳ σκέπα μαϊόμενοι πυκινούς κευθμῶνας ἔχουσι,
 καὶ γλάφυ πετρῆεν· τοὶ δὲ τρίποδι βροτοὶ ἴσοι,
 οὗτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὐδας δρᾶται,
 535 τῶ ἱκελοὶ φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκὴν.]
 Καὶ τότε ἔσασσθαι ἔρυμα χροῶς, ὥς σε κελεύω,
 (536) χλαϊνὰν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
 στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι·
 τὴν περιέσασσθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
 540 μὴδ' ὄρθαι φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
 Ἄμφι δὲ ποσσὶ πέδιλα βοῶς ἴφι κταμένοιο
 (540) ἄρμενα δῆσασθαι, πῖλοις ἐντοσθε πυκᾶσας.
 Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὅπότε' ἂν χρῶς ὄριον ἔλθῃ,
 δέρματα συρῶσθαι νέρῳ βοῶς, ὅφρ' ἐπὶ νῶτω
 545 ὑετοῦ ἀμφιδάλῃ ἀλέην· κεφαλῇφι δ' ὑπερθεν
 πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὐατα μὴ καταδεύῃ·
 (545) ψυχρὴ γάρ τ' ἡὼς πέλεται Βορέας πεσόντος,
 ἡῶς δ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἀήρ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργας,
 550 ὅς τε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ ἀενάοντων,
 ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θύελλῃ,
 (550) ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἔθισιν,
 πυκνὰ Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος.
 Τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἰκόνδε νέεσθαι,
 555 μὴ ποτὲ σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
 χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, κατὰ θ' εἴματα δεύσῃ.
 (555) Ἄλλ' ὑπαλεύσασθαι· μείς γάρ χαλεπώτατος οὗτος
 χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοις, χαλεπὸς δ' ἀνθρώ-
 τῆμος θάμισυ βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλέον εἴη [ποις.
 560 ἀρμαλῆς· μακραι γὰρ ἐπὶ ῥόθοι εὐφρόναι εἰσὶ.
 [Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
 (560) ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰσέκειν αὐτῇ
 γῇ, πάντων μῆτηρ, καρπὸν σύμμικτον ἐνέειχῃ.]
 Εὖτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπᾶς ἡελίοιο
 565 χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, δὴ ῥα τότε' ἀστήρ
 Ἄρκτουρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὀκεανοῖο
 (565) πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀροκνέφατος.
 Τὸν δὲ μέτ' ὀρθρογῇ Πανδιονίς ὦρτο χελιδὼν
 ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο.
 570 Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμένμεν· ὥς γὰρ ἄμεινον.
 Ἄλλ' ὅπότε' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἀμ φυτὰ βαίῃ,
 (570) Πληιάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
 ἄλλ' ἄρπας τε χαρασσέμεναι καὶ δμῶας ἐγείρειν.
 Φεύγειν δὲ σκιερούς θύκους καὶ ἐπ' ἡῶ κοῖτον
 ὦρῃ ἐν ἀμῆτι, ὅτε τ' ἡέλιος χροᾶ κάρφει.
 Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἰκαδε καρπὸν ἀγίνειν,
 (575) ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴῃ.
 Ἡὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.
 Ἡὼς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
 580 ἡὼς, ἥτε φανείσα πολέας ἐπέβησε κελεύθου
 ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βουσί τίθησιν.
 (580) Ἡμός δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡχέτα τέττιξ
 δεινδρῶν ἐφεζόμενος λιγυρὴν καταχεύει· αἰοδὴν
 πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρους καματώδεος ὦρῃ,

fugiunt, (et omnibus in animo id curae est,) ubi tecta quærentes densas latebras habent, et antrum petrosum : illi vero tripodi (*seni*) homines similes, cujus dorsum fractum est, caputque ad terram spectat, huic similes incedunt, vitantes nivem albam.]

Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo, lænamque mollem et talarem tunicam : stamine vero in pauco multum subtegmen intexē. Hanc circuminduito, ne tibi pili tremant, neve erecti horreant surgentes per corpus. Circum vero pedes calceos bovis vi occisi aptos ligato, pilis intus condensatos.

Primogenitorum vero hœdorum, cum frigus tempestivum venerit,] pelles consulo nervo bovis, ut super dorsum pluviae circum-injicias munimentum : in capite vero superne pileum habeto elaboratum, ne aureas humefas : frigida enim et aurora est Borea cessante : matutina vero super terram a coelo stellato nebula frugifera extenditur fortunatorum super operibus : quæ hauriens fluminibus e perennibus, alte supra terram sublata venti procella, interdum quidem etiam pluit ad vesp̄eram, interdum vero descendit] densas Thracio Borea nubes excitante.

Hunc antevertens, opere perfecto, domum redi, ne-quando te cœlitus tenebrosa nubes circumteget corpusque madidum reddat, vestesque humectet. Sed evitato : mensis enim gravissimus hic hibernus, gravis pecudibus, gravisque hominibus.

Tunc dimidium bobus, homini vero plus adsit cibarium : longæ enim adjutrices noctes sunt. [Hæc observans totum in annum æquato noctesque et dies, donec rursum terra, omnium mater, fructum omnigenum ferat.]

Quum autem sexaginta, post conversionem Solis (*brumam*), hibernos exegerit Jupiter dies, jam sane tunc stella Arcturus relinquens sacrum fluctum Oceani primum totus-apparens exoritur vespertinus.

Post hunc autem mane-querna Pandionis surgit hirundo in lucem hominibus, vere recens-ineunte. Hanc prævertens vites amputato : sic enim melius.

At cum domiporta (*cochlea*) e terra plantas adscenderit, Pleiades fugiens, tunc jam circumfossura non-amplius vltium :] sed falcesque acuito et servos excitato.

Fugito vero umbrosas sedes et matutinum somnum, tempore messis, quando et Sol cutem exsiccat.

Tunc festiva et domum fruges congere, mane surgens, ut tibi victus sufficiens sit.

Aurora enim etiam operis tertiam sortitur partem.

Aurora sane promovet quidem viam, vero etiam promovet opus :] Aurora, quæ apparens multos ingredi-fecit viam homines, multis autem juga bobus imponit.

Quum vero scolymosque floret, et canora cicada arbori insidens stridulum defundit cantum frequenter sub alis, æstatis laborioso tempore,

585 τῆμος πιόταται τ' αἶγες καὶ ὄνος ἀριστος,
 586 μαχλόταται δὲ γυναικες, ἀφαιρότατοι δέ τε ἄνδρες
 (586) εἰσὶν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
 αὐαλέος δὲ τε χρῶς ὑπὸ καύματος. Ἀλλὰ τότε ἦδη
 εἴη πετραίη τε σκιή, καὶ βίβλινος οἶνος,
 590 μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων,
 καὶ βοδὸς ὑλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυῖης,
 (590) πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἶθοπα πινέμεν οἶνον,
 ἐν σκιῇ ἐξόμενον, καλορημένον ἦτορ ἐδωδῆς,
 ἀντίον ἀκραέος Ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον,
 595 κρήνης τ' ἀνείου καὶ ἀπορρύτου, ἥ τ' ἀθόλωτος,
 τρεῖς ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν οἶνου.
 (595) Δμῶσι δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένης Ὠρίωνος,
 χώρῳ ἐν εὐαεὶ καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ·
 600 μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ
 πάντα βίον κατὰθαι ἐπάρμενον ἐνδοθι οἴκου,
 (600) [θῆτά τ' αἰκὸν ποιῆσθαι, καὶ ἄτεκνον ἐρίθον
 δίζεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἐρίθος·]
 καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομῆν· μὴ φείδες σίτου·
 605 μὴ ποτὲ σ' ἡμερόκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ χρήμαθ' ἔλθῃται.
 Χόρτον δ' ἐκομίσαι καὶ συρφετὸν, ὅφρα τοι εἴη
 (605) βοῦσι καὶ ἡμιόνουσιν ἐπητανόν. Αὐτὰρ ἔπειτα
 δμῶας ἀναψῆσαι φίλα γούνατα καὶ βόε λῦσαι.
 Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
 610 οὐρανόν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐξίδη βοδοδάκτυλος Ἥως,
 ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπέδρεπε οἴκαδε βότρυς.
 (610) δεῖξαι δ' ἡελίῳ δέκα τ' ἡμέρας καὶ δέκα νύκτας·
 πέντε δὲ συστιάσαι, ἕκτῳ δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
 δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ
 615 Πληιάδες θ' Ὑάδες τε τό τε σθένης Ὠρίωνος
 δύνωσιν, τότε ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
 (615) ὥραιον· πλεῖων δὲ κατὰ χθονὸς ἀρμενος εἴη.

Εἰ δέ σε ναυτιλίας δυσπεμφέλου ἡμερος αἰρεῖ,
 εὖτ' ἂν Πληιάδες σθένης ὀμβριμον Ὠρίωνος
 620 φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἡεροιδέα πόντον,
 δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν αἴηται·
 (620) καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
 γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
 Νῆα δ' ἐπ' ἡπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι
 625 πάντοθεν, ὅφρ' Ἰσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 χεῖμαρον ἐξέρυσας, ἵνα μὴ πύθη Διὸς ὄμβρος.
 (625) Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῶν ἐνικάθεο οἴκῳ,
 εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο·
 πηδάλιον δ' εὐεργές ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
 630 Αὐτὸς δ' ὥραιον μίμνειν πλόον, εἰσέκειν ἔλθῃ·
 καὶ τότε νῆα θοὴν ἔλαδ' ἐλκόμεν, ἐν δὲ τε φόρτον
 (630) ἀρμενον ἐντύνασθαι, ἵν' οἴκαδε κέρδος ἄρῃαι,
 ὥς περ ἐμὸς τε πατήρ καὶ σὺ, μέγα νήπιε Πέρση,
 πλωῖξες· ἐν νηυσὶ, βίου κεκρημένος ἐσθλοῦ·
 635 ὥς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολλὴν διὰ πόντον ἀνύσσας,
 Κύμην Αἰολίδα προλιπὼν, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
 (635) οὐκ ἀφενος φεύγων οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλβον,

tunc pinguiSSimæque capræ et vinum optimum,
 lascivissimæ autem mulieres, imbecillissimi vero etiam viri
 sunt, quoniam caput et genua Sirius siccet,
 siccum vero etiam corpus ob æstum. Sed tunc jam
 sit petraeque umbra, et Biblinum vinum,
 panisque bene-coctus, lacque caprarum non-amplius-lactan-
 tium,] et vaccae in-silva-pascentis caro nondum enixæ,
 primogenitorumque hœdorum : insuper vero nigrum bibito
 vinum,] in umbra sedens, saturatus cor cibo,
 contra acute-spirantem Zephyrum vertens vultum,
 fontisq; perennis ac defluentis, quique illimis sit,
 tres partes aquæ infunde, quartam vero immitte vini.

Famulis autem impera Cereris sacrum munus
 triturare, quando primum apparuerit robur Orionis,
 loco in ventoso et bene-orbiculata in area :
 mensura vero diligenter recondito in vasis. Sed postquam
 jam] omnem victum deposueris paratum intra domum,
 [servumque domo-carentem conducere, et sine-liberis servam
 quærere te jubeo : molesta autem liberos-habens serva.]
 Et canem asperis-dentibus nutrito, nec parcas cibo,
 ne quando tibi interdiu-dormiens vir res auferat.

Fœnum autem importato et paleas, ut tibi sit
 bobus ac mulis annum pabulum. Sed postea
 servorum refocilla cara genua et boves solve.

Quum vero Orion et Sirius in medium venerit
 cœlum, Arcturum autem inspexerit roseis-digitis Aurora,
 o Persa, tunc omnes decerpas-fer domum uvas :
 monstrato vero soli decemque dies et decem noctes,
 quinque autem in-umbra-ponere, sexto autem in vasa haurito
 dona Bacchi oblectatoris. Sed postquam jam
 Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis
 occiderint, tunc deinde arationis memor esto
 tempestivæ : annus autem per terram prosper sit.

Sin autem te navigationis periculosa desiderium capit :
 quando Pleiades robur validum Orionis
 fugientes ceciderint in obscurum pontum,
 jam tunc omnigenorum ventorum furunt flamina :
 et tunc ne-amplius naves habeto in nigro ponto :
 terram autem exercere memento : uti te jubeo.
 Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
 undique, ut arceant ventorum vim humide flantium,
 paxillo extracto, ne putrefaciat Jovis imber.
 Armamenta vero disposita omnia tuæ repone domi,
 diligenter componens navis alas (vela) marivagæ :
 clavum vero sabrefactum super fumum suspendito.
 Ipse autem tempestivam expectato navigationem, dum ve-
 niat :] et tum navem celerem in-mare trahito, intus vero etiam
 onus] aptum imposito, ut domum lucrum reportes,
 quemadmodum meusque pater et tuus, valde stolidæ Persa,
 navigabat in navibus, victus indigens honesti :
 qui olim et huc venit, multum pontum emensus,
 Cuma Æolide relicta, in navi nigra :
 non abundantiam fugiens neque divitiasque et fortunam,

ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρεσσι δίδωσι.
 Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος διζυρῇ ἐνὶ κώμῃ, [λῆ.
 640 Ἀσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ ποτ' ἐστὶν
 Τύνη δ', ὧ Πέρσῃ, ἔργων μεμνημένος εἶναι
 (640) ὠραίων πάντων, περὶ ναυτιλίας δὲ μάλιστα.
 [Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτίᾳ θέσθαι,
 μεῖζων μὲν φόρτος, μεῖζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
 645 ἔσσεται, εἰ κ' ἀνεμοὶ γε κακὰς ἀπέχουσιν ἀήτας.]
 Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψῃς ἀεσίφρονα θυμὸν,
 (645) βούλῃαι δὲ χρέα προφυγεῖν καὶ ἀτερπέα λιμὸν,
 δεῖξω δὴ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 οὔτε τι ναυτιλίας σεσοφίμενος οὔτε τι νηῶν.
 650 Οὐ γὰρ πώποτε νηὶ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
 εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αὐλίδος, ἥ ποτ' Ἀχαιοὶ
 (650) μεΐναντες χειμῶνα πολλὸν σὺν λαὸν ἄγειραν
 Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
 Ἔνθα δ' ἐγὼν ἐπ' ἀέθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
 655 Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα· τὰ δὲ προπεπραδμένα πολλὰ
 ἄθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθα μέ φημι
 (655) ὕμῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠ-ῶντα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσαις Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
 ἔνθα με τοπρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς.
 660 Τόσσον τοι νηῶν γε πεπεῖρημαι πολυγόμφων
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο·
 (660) Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατο ὕμνον αἰδεῖν.
 Ἦματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἡελίοιο,
 ἐς τέλος ἑλθόντος θέρεος, καματώδεος ὥρης,
 665 ὠραῖος πέλεται θνητοῖς πλόος· οὔτε κε νῆα
 καυάξαις οὔτ' ἀνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
 (665) εἰ δὴ μὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοστήθων
 ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι·
 ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε·
 670 τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὔραι καὶ πόντος ἀπτήμων·
 εὐκῆλος τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
 (670) ἐλαμένον ἐς πόντον, φόρτον τ' εὖ πάντα τίθεσθαι·
 σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι·
 μὴδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
 675 καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, Νότοί τε δεινὰς ἀήτας,
 δεῖτ' ὥρῃνε θάλασσαν ὁμαρτήσας Διὸς ὄμβρον
 (675) πολλῶν, ὀπωρινῶν, χαλεπὸν δὲ τε πόντον ἔθηκεν.
 Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.
 Ἦμος δὲ τοπρῶτον, ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
 680 ἶχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανείη
 ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ, τότε δ' ἀμβατός ἐστι θάλασσα.
 (680) Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. Οὐ μιν ἐγωγε
 αἶνημ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν·
 ἄρπακτὸν χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλὰ νῦν καὶ τὰ
 685 ἀνθρώποι βέζουσιν αἰδρεῖσθαι νόοιο·
 χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 (685) Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλὰ σ' ἄνωγα
 φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσὶν, ὡς ἀγορεύω.
 Μὴ δ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κολῇσι τίθεσθαι·
 690 ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μέλινα φορτίζεσθαι.
 Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πῆματι κῦρσαι·

sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
 Habitavit autem prope Heliconem misero in vico,
 Ascre, hyeme malo, æstate molesto, neque umquam bono.
 Tu vero, o Persa, operum memor esto
 tempestivorum omnium, de navigatione vero maxime.
 Navem parvam laudato, magnæ vero onera imponito;
 majus quidem onus, majus vero ad lucrum lucrum
 erit, si venti quidem malos contineant flatus.

Quando ad mercaturam verteris imprudentem animum,
 volueris autem debita effugere et injuncundam famem,
 ostendam jam tibi rationes multisoni maris,
 neque omnino navigandi peritus, neque omnino navium.
 Neque enim umquam navi tranavi latum mare;
 nisi in Eubœam ex Aulide, ubi quondam Argivi,
 exspectantes tempestatem (*desinentem*), multum populum
 collegerunt] Græcia e sacra in Trojam pulcris-fæminis.
 Ibi vero ego ad certamina strenui Amphidamantis
 Chalcidemque trajeci: indicta (*per præcones*) vero multa
 præmia posuerunt filii magnanimi: ubi me glorior
 carmine victorem tulisse tripodem auritum.
 Quem quidem ego Musis Heliconiadibus dicavi,
 ubi me primum dulci adduxerunt cantui.

Tantum igitur naves quidem expertus-sum multos-clavos-habentes.] Sed etiam sic dicam Jovis voluntatem ægida-habentis:] Musæ enim me docuerunt divinum carmen canere.

Dies quinquaginta post conversionem solis,
 ad finem progressa æstate, laborioso tempore,
 tempestiva est mortalibus navigatio: neque navem
 fregeris, neque homines perdiderit mare,
 nisi forte data-opera Neptunus terræ-concussor
 aut Jupiter, immortalium rex, velit perdere.
 Penes hos enim exitus est pariter bonorumque malorumque.
 Tunc vero dispositæque auræ et mare innocuum:
 securus tunc navem celerem, ventis fretus,
 deducito in pontum, onus vero bene omne colloca.
 Propera autem quam celerrime rursus domum redire:
 neque exspectato vinumque novum et autumnalem imbrem,
 et hyemem accedentem, Notique sævos flatus,
 qui concitat mare, comitans Jovis imbrem
 multum, autumnalem, difficilemque pontum reddit.

Alia vero verna est navigatio hominibus.
 Cum enim primum, quantum incedens cornix
 vestigium facit, tantum folia homini apparuerint
 in ficu summa; tum etiam pervium est mare.

Verna autem hæc est navigatio: non ipsam equidem
 probo: neque enim meo animo grata est;
 arreptum ægre effageris malum. Sed tamen et hæc
 homines faciunt, stultitia mentis:
 opes enim anima sunt miseris mortalibus.
 Dirum vero est mori in fluctibus: at te jubeo
 considerare hæc omnia in animo, uti dico.

Ne vero in navibus omnem fortunam cavis pone:
 sed plura relinquito, pauciora vero imponito.
 Dirum enim ponti in fluctibus exitio occurrere.

- (690) [Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐφ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος· αἶρας
ἄξονα καυάζαις, τὰ δὲ φορτί' ἀμαυρωθεῖη.]
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος.

- 695 Ὠραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πῶλλ' ἀπολείπων
(695) μήτ' ἐπιθείς· μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος,
ἥ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώοι, πέμπτω δὲ γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δὲ γαμεῖν, ἵνα ἡθεα κεδνὰ διδάξῃς.
700 Τὴν δὲ μάλιστα γαμεῖν ἥ τις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν μὴ γείτοσι χάσματα γήμης.
(700) Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λήϊζεν· ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο,
δειπνολόχης· ἥτ' ἀνδρα καὶ ἱφθιμόν περ ἐόντα
705 εὖει ἄτερ δαλοῦ καὶ ὠμῶ γήραϊ δῶκεν. [ναί.
Εὖ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένους εἴ-
(705) Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον ποιῆσθαι ἐταῖρον·
εἰ δέ κε ποιήσῃς, μὴ μιν πρότερος κακὸν ἐρξῃς.
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κέ σ' ἄρχῃ
710 ἥ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον ἦε καὶ ἐρξας,
εἰς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖτις
(710) ἡγήτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
δέξασθαι· δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
ποιεῖται. Σὲ δὲ μὴ τι νόον κατελεγχέτω εἶδος.
715 Μηδὲ πολυξείνων μὴδ' ἄξεινον καλέεσθαι,
μηδὲ κακῶν ἔταρον μὴδ' ἐσθλῶν νεικεστήρα.
(715) Μηδὲ ποτ' οὐλομένην πενήνην θυμοφθόρον ἀνδρὶ
τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
720 φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
Εἰ δέ κακὸν εἴπῃς, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσῃς.
(720) Μηδὲ πολυξείνου δαιτὸς δυσπéμφελος εἶναι
ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις δαπάνῃ τ' ὀλιγίστη.
Μηδὲ ποτ' ἐξ ἡοῦς Διὶ λείβειν αἵθωπα οἶνον
725 χερσὶν ἀνίπτοις μὴδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἄρας.
(725) Μηδ' ἀντ' ἡελίου τετραμμένος ὀρθὸς ὁμιχεῖν·
αὐτὰρ ἐπεὶ κε δύῃ, μεμνημένος, εἰς ἀνιόντα
μήτ' ἐν δόφῳ μήτ' ἐκτὸς δόφῳ προβάδην οὐρήσης,
730 μὴδ' ἀπογυμνωθῆς· μακάρων τοι νύκτες ἔασιν·
ἐζόμενος δ' ὄνθειος, ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς,
(730) ἥ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἐνδοθι οἴκου
ἐστὶν ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
735 Μηδ' ἀπὸ δυσφήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτὸς.
(735) Μηδὲ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλίρροον ὕδωρ
ποσσὶ περᾶν, πρίν γ' εὖξῃ ἰδὼν ἐς καλὰ ῥέεθρα,
χεῖρας νιψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῶ.
740 Ὅς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἀνίπτος,
τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
(740) Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλεῖν
αὖτον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἰθωνι σιδήρῳ.
Μηδὲ ποτ' οἶνοχόην τιθέμεν κρητῆρος ὑπερθεῖν

[Dirumque, si in plaustrum prægrande onere imposito
axem frgeris, onera vero corrumpantur.] [mum.
Modum servato : opportunum-tempus vero in omnibus opti-

Mature autem uxorem tuam ad domum ducito,
neque triginta annis valde multum deficiens
neque adjiciens valde multum : nuptiæ vero tibi tempestivæ
hæ,] mulier autem quatuor annos pubescat, quinto vero (*pu-*
bertatis) nubat.] Virginem vero ducito, ut mores castos do-
ceas.] Eam vero potissimum ducito, quæ te prope habitat :
omnia bene circumspiciens, ne vicinis ludibria ducas.
Neque enim quicquam muliere vir sortitur melius
bona, verum contra mala non gravius aliud,
comissatrice : quæ virum, etiamsi robustum (exsistentem),
torret sine face et crudæ senectæ tradit.

Bene vero vindictam immortalium beatorum observato.
Neque fratri æqualem facito amicum :
sin autem feceris, ne ipsum prior malo afficias.
Ne vero mentiaris dicis gratia : sin autem tibi cœperit
aut aliquod verbum dicere infestum, aut facere,
bis tantum puniri memento : si vero rursus
redeat ad amicitiam, poenam autem velit dare,
recipe : miser sane vir amicum alias alium
facit. Tuum vero ne quid animum coarguat vultus.
Ne vero multorum-hospes, neve nullius-hospes dicaris,
neve malorum socius, neve bonorum conviciator.
Neque umquam perniciosam pauperiem animum-comeden-
tem homini] patiaris exprobrare, beatorum munus sempiter-
norum.] Linguae certo thesaurus inter homines optimus
parcæ, plurima vero gratia modum servantis :
Sin autem malum dixeris, forsán ipse majus audies.
Neve in communi convivio morosus sis
de symbolis : plurima vero gratia sumtusque minimus.
Neve umquam ex aurora Jovi libato nigrum vinum
manibus illotis, neve aliis immortalibus :
neque enim hi exaudiunt, respuunt vero etiam preces.
Neu contra solem versus stans meito,
sed-etiam postquam occidit, memento, adversus orientem
neque in via, neque extra viam inter-eundum meiere.
Neve denuderis : Deorum quippe noctes sunt :
sedens vero in-sumeto vir prudentia doctus,
aut idem ad parietem accedens bene-septæ caulæ.
Neu pudenda semine pollutus intra domum
locum juxta revelato, sed caveto.
Neve a mali-ominis funebribus reversus
seminato progeniem, sed immortalium a convivio.
Neve umquam perennium fluviorum pulcre-fluentem aquam
pedibus transito, priusquam precatus-fueris adspiciens pulcra
fluenta,] manus lotus amœna aqua limpida,
Qui fluvium transierit, malitia vero manus illotis,
huic Dii succensent et dolores dant in-posterum.
Ne vero a manu, Deorum in convivio splendido,
siccum a viridi reseca nigro ferro.
Neve umquam cyathum pone super craterem

- Τετράδ' ἀλεύασθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε
 ἀλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
 800 Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθ' εἰς οἶκον ἄκοιτιν,
 οἰωνοὺς κρίνας οἳ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.
 (800) Πέμπτας δ' ἐξαλέασθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί·
 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἑρινύας ἀμφιπολεύειν
 Ὀρκον γεινόμενον τὸν Ἑρὶς τέκε πῆμ' ἐπιόρκους.
 805 Μέσση δ' ἐβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντα εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ
 (805) βάλλειν· ὑλοτόμον τε ταμεῖν θαλαμῆϊα δοῦρα,
 νηῖά τε ξύλα πολλὰ, τὰτ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
 Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πῆγνυσθαι ἀραιάς.
 810 Εἰνάς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δεῖλα λώϊον ἦμαρ.
 Πρωτίστῃ δ' εἰνάς παναπήμων ἀνθρώποισιν·
 (810) ἐσθλὴ μὲν γάρ θ' ἦδε φυτευόμεν ἡδὲ γενέσθαι
 ἀνέρι τ' ἡδὲ γυναικί· καὶ οὐποτε πάγκακον ἦμαρ.
 Παῦροι δ' αὖτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
 815 [ἄρξασθαι τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι θεῖναι
 βουσί καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι,]
 (815) νῆα πολυκλήϊδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
 εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κυκλήσκουσι
 [τετράδι δ' οἶγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ]
 820 μέσσην· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην
 ἡοῦς γεινομένης ἐπὶ δεῖλα δ' ἐστὶ χερεῖων.
 (820) Ἀῖδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
 Αἱ δ' ἄλλαι μετάδουποι, ἀκήριοι, οὐ τι φέρουσαι.
 Ἄλλος δ' ἄλλοιην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
 825 Ἄλλοτε μητρυιὴ πέλει ἡμέρη ἄλλοτε μήτηρ·
 τάων εὐδαίμων τε καὶ ὀλβίος θεὸς τάδε πάντα
 (825) εἰδὼς ἐργάζεται ἀνάϊτιος ἀθανάτοισιν,
 ὄρνιθας κρίνων καὶ ὑπερδασίας ἀλεείνων.

Quarto caveto finientis inchoantisque mensis
 doloribus animum conficias : valde sane perfectus dies est.
 Quarto autem mensis in domum uxorem ducito
 auguriis observatis, quæ ad rem hanc optima.
 Quintos vero evita, quia difficilesque sunt et graves :
 (in) quinto enim aiunt Furias servire
 Horco eo die nato, quem Eris peperit pestem perjuriis.
 Medio vero septimo Cereris sacrum munus
 bene valde inspiciens bene-orbiculata in area
 ventilato : lignicidaque secato cubicularia ligna,
 navaliaque ligna multa, quæ apta navibus sunt.
 Quarto vero incipito naves compingere fragiles.
 Nonus autem medius ad vesperam melior dies.
 Primus vero nonus prorsus-innoxius hominibus :
 bonus quidem enim et hic ad plantandum atque generandum,
 viroque et mulieri : neque umquam prorsus-malus dies.
 Pauci vero etiam sciunt tertium-nonum mensis optimum
 ad-relinendum dolium et jugum collo imponendum
 bobus et mulis et equis celeripedibus,]
 navem multis-transtis celerem in nigrum pontum
 ad-trahendam : pauci autem veracem dicunt
 [quarto vero aperi dolium : præ omnibus sacer dies :]
 medium : pauci vero etiam post vicesimum mensis optimum
 aurora oriente : ad vesperam autem est deterior.
 Hi quidem dies sunt hominibus magno commodo.
 Cæteri autem intercidentes innoxii, nihil ferentes.
 Alius vero alium laudat, pauci autem norunt.
 Interdum noverca est dies, interdum mater :
 horum dixerum, beatusque et fortunatus est is, qui hæc omnia
 sciens operatus-fuerit, inculpatus immortalibus,
 auguria observans et delicta evitans.

HESIODI FRAGMENTA.

ΑΙΓΙΜΙΟΣ.

I. 1.

Schol. Apollon. III, 587. Ἀγγελόν φησιν Ἑρμῆν ὑπὸ Διδὸς παρεῖναι καλεῖσθαι τὸν Φρίξον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γῆμῃ. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ τὸ δέρας αὐτὸν αἰθαυρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. Λέγει δὲ, ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν ἀγνίσας τὸ δέρας οὕτως ἔστειχεν εἰς τοὺς Αἰήτου δόμους τὸ κῶας ἔχων.

II. 2.

Schol. Apollon. IV, 816. ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας (ἐν δευτέρῳ) φησὶν, ὅτι ἡ Θέτις εἰς λήθητα ὕδατος ζέοντα ἐνέβαλε τοὺς ἐκ Πηλέως γενομένους αὐτῇ παῖδας, βουλομένη εἰδέναι, εἰ θνητοὶ εἰσιν· ἐτέρους δὲ εἰς πῦρ, ὥς Ἀπολλώνιος φησι. Καὶ δὴ πολλῶν διασφαρέντων, ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λήθητα [καὶ διὰ τοῦτο καταλιπεῖν τὴν Θέτιν αὐτόν.]

III. 3. (D. 47.)

Stephanus Byz. Ἀβαντὶς ἡ Εὐβοία, ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγίμιῳ δευτέρῳ περὶ Ἰούς.

νήσῳ ἐν Ἀβαντίδι δῖῃ,
τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κίχλησκον θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
τὴν τότ' ἐπώνυμον Εὐβοίαν βοῶς ὠνόμασεν Ζεὺς.

IV. 4. (D. 47.)

Schol. Eur. Phœn. 1123. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας φησὶ· καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἔει κρατερὸν τε μέγαν τε

τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν δρώμενον ἐνθα καὶ ἐνθα,
ἀθάνατον δέ οἱ ὤρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν.
Conf. Tzetz. Exeg. II. p. 153, 21.

V. 5 et 142. (D. 5. 83. 91.)

Apollod. II, 3. Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρήνους αὐτὴν (τὴν Ἰῶ) φασὶν εἶναι· ταύτην ἱερωσύνην τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρε. Φωραθεὶς δὲ ὑφ' Ἥρας, τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκὴν, αὐτῇ δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. Διό φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινομένους ὄρκους ὑπὲρ ἔρωτος.

Herodian : περὶ μονήρους λέξεως p. 17. — Καθ' Ἡσίοδον Πειρήν, πατὴρ Ἰούς.

Schol. ad Platon. sympos. p. 45. (374, Bekk.):

ἐκ τοῦ δ' ὄρκον ἔθηκεν ἀπήμονα ἀνθρώποισιν
νοσφιδίων ἔργων πέρι Κύπριδος.

Hesych. in Ἀφροδίσιος ὄρκος : πρῶτος δὲ Ἡσίοδος ἔκλασε τοὺς περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰῶ ὁμᾶσαι.

VI. 6. (D. 47.)

Athenæus XI. p. 503. D. καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἰδ' Ἡσιόδος ἐστὶν ἡ Κέρκυρα ὁ Μιλήσιος·

ἐνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν φυκτῆριον, ὄρχαμα λαῶν.

VII. 7. (D. 68. L. 20.)

Etymol. M. p. 768. 25. Τριχάϊκες οἱ συνεχῶς κινουῦντες ἐν

ÆGIMIUS.

I.

Nuntium dicit a Jove Mercurium missum esse qui juberet Phrixum excipi, ut Æetæ filiam in matrimonium duceret. Sed Ægimii auctor illum propter pellem de industria moratum esse tradit et, quum sacrificio facto pellem sacrasset, tum deum in Æetæ sedes intrasse vellus portantem.

II.

Ægimii auctor in secundo libro Thetidem ait filios e Peleo sibi natos in lebetem aqua ferventi plenum coniecisse, scire cupientem, an mortales essent; alios vero in ignem esse coniectos Apollonius refert. Et multis jam interemtis, Peleum prohibuisse, quominus Achillem lebeti inficeret et propterea hunc a Thetide esse relictum.

III.

Abantis Eubœa est, ut Hesiodus in altero Ægimii libro de Io:

insula in Abantide diva,
quam prius Abantida vocabant dii sempiterni,
quam tunc cognominem Eubœam bovis nominavit Jupiter.

IV.

Ægimii auctor ait:

Et ipsi custodem Argum misit fortemque magnumque,

HESIODI.

quaternis oculis videntem hic et illic;
immortale vero huic injecit dea robur, neque ei somnus [eum].
cadebat super palpebras, vigilantia autem habebat perpetuo

V.

Hesiodus et Acusilaus Pirenis eam (Io) esse filiam dicant. Quam sacerdotium Junonis habentem Jupiter vitiauit. Superveniente autem Junone puellam tactu in vaccam transformavit candidam ipsique se non coitutum juravit. Quocirca sacramentis de amore juratis deorum iram excitari Hesiodus negat.

Hesiodo auctore Piren Ius pater.

Hinc autem jusjurandum statuit innoxium hominibus furtivis de operibus Cypresæ.

Primus Hesiodus Jovem et Io jurasse fecit.

VI.

Et qui Ægimium fecit, sive is Hesiodus sit, sive Cecrops Milesius:

Ibi aliquando erit meum umbraculum, princeps populorum.

VII.

Trichalces, qui in bello cristæ pilos perpetuo movent: quo

τοῖς πολεμοῖς τὰς κατὰ λόφον τρίχας· τοιοῦτο καὶ ὁ κορυθαῖολος
Ἔκτωρ. Ἡσίοδος δὲ διὰ τὸ τριχὴ αὐτοὺς οἰκῆσαι, οἶον,

πάντες δὲ τριχάϊκες καλέονται,
οὔνεκα τρισσὴν γαῖαν ἐκὰς πάτρης ἐδάσαντο.

Τρία γὰρ Ἑλληνικά ἐθνη τῇ Κρήτῃ ἐπέκκησαν, Πηλαγοί,
Ἀχαιοί, Δωριεῖς.

VIII. 8. (L. 88.)

Schol. Pind. Ol. XI, 79. (p. 252. Bæckh.) τὴν δὲ πάλην
ἐνίκησεν Ἐχέμος Ἀρκὰς τὸ γένος. Ὑπὸ δὲ τούτου Ἐχέμου τὸν
Ἴλλον φασὶ τελευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον. Ἐγάμησε
δὲ τὴν Τιμάνδραν. Ἡσίοδος

Τιμάνδρην, φησὶν, Ἐχέμος θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

IX. 9. (D. 23. L. 118.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 824. Θέσθαι τὸ αἰτῆσαι, καὶ
ἱκετεύσαι. Καὶ Ἡσίοδος·

θεσσάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλίμιο.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

X. 10. (D. 44.)

Athenæus XI. p. 491. C. καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομέ-
νην ποιήσας Ἀστρονομίαν ἀεὶ πελειάδας αὐτὰς λέγει.

τὰς δὲ βροτοὶ καλέουσι Πελειάδας.

καὶ πάλιν·

χειμέριαι δύνουσι Πελειάδες.

καὶ πάλιν·

τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες.

XI. 11.

Hygin. poet. Astr. XXV. Virgo. Hanc Hesiodus Jovis et
Themidis filiam dicit. Cf. Oper. 256.

ΕΡΓΑ.

XII. 12. (D. 86.)

Fulgentius Myth. III, I. Prætos Pamphyla lingua sordidus
dicitur, sicut Hesiodus in bucolico carmine scribit dicens

sensu etiam κορυθαῖολος Hector. Hesiodus tamen, quia tri-
partito habitabant. Dicit enim :

omnes autem Trichaices vocantur,
quia triplicem terram procul a patria partiti sunt.

Tres enim Græcæ gentes Cretam incolebant Pelasgi, Achæi,
Dorienses.

VIII.

Luctam Echemus, Arcas genere, vicit. Ah hoc Echemo Hyl-
lum in Peloponnesum se conferentem occisum esse tradunt. Is
Timandram in matrimonium duxit. Hesiodus

Timandram, ait, Echemus floridam fecit uxorem.

IX.

Θέσθαι rogare et supplicare. Hesiodus etiam :
Supplicans sobolὶ Cleadæi illustris.

PEPRIGROSIS TAFULVE ULACTIS MENES EMORUM
i. e. sordidus uvarum bene calcatarum rore.

Versum græcum Jacobsius Fulgentii codice Goth. adju-
tus ita restituit :

πρῶτος σταφυλῶν καλῶς λακτιστῶν αἱμάτιος δρόσος.

XIII. 13.

Plinius H. N. XV, 1. Hesiodus quoque in primis cultum
agrorum docendam arbitratus vitam negavit oleæ satorem
fructum ex ea percepisse quemquam : tam tarda tunc res erat.

XIV. 14.

Plin. H. N. XXI, 17. Asphodelus manditur et semine tosto
et bulbo, sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito :
præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur
Hesiodo.

XV. 15.

Plin. H. N. XXI, 20. Polio Musæus et Hesiodus perungi
jubent dignationis gloriæque avidos : polium tractari, coli,
polium contra serpentes substerni, uri vel portari : in vino
decoqui recens vel aridum illinique. Cf. XXV, 2.

XVI. 16.

Plin. H. N. XXV, 2. Musæus et Hesiodus polion herbam
in quantum mirati sunt diximus. Orpheus et Hesiodus suf-
fitiones commendavere.

XVII. 17.

Servius ad Virg. Georg. III, 283. Scit lectum esse apud
Hesiodum herbam esse quandam, quæ hippomanes vocatur,
quasi ἵππου μανία. Si enim eam comederint equi, furorem
patiuntur.

XVIII. 18. (L. 72.)

Schol. Ambr. Odys. VII, 104. καὶ Ἡσίοδος γάρ φησι τὸ

ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μῆλοπα καρπὸν

ἐπὶ τῆς ἡλακάτης τῆς στρεφομένης δίχην μύλης· μῆλοπα γὰρ
τὸν τῶν προβάτων καρπὸν, ἦτοι τὸν μαλλόν.

ASTRONOMIA.

X.

Astronomiæ etiam, quæ Hesiodo attribuitur, auctor Peleïades
semper eas appellat :

eas vero mortales vocant Peleïades ;

et rursus :

hibernæ occidunt Peleïades ;

et rursus :

tunc occultantur Peleïades.

OPERA.

XVIII.

Etenim Hesiodus ait illud :

molunt in mola flavum fructum ,

in colo molæ instar rotanti : flavum enim ovium fructum , i. e.
lanam , intelligit.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ Η ΗΟΙΑΙ.

XIX. 19.

Servius ad Virg. *Æn.* VII. p. 426. Hesiodus etiam περί τῶν γυναικῶν inducit multas heroidas optasse nuptias viro- rum fortium.

XX. 20. (L. 17.)

Laur. Lyd. de mens. cap. 4. Ἐν καταλόγοις·
κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγαυοῦ Δευκαλίωνος
Πανδώρα Διὶ πατρὶ, θεῶν σημάτωντι πάντων,
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ τέκε Γραῖκον μενεχάρμην.

XXI. 21. (L. 14.)

Schol. Apollon. III, 1086. ὅτι Προμηθεὺς καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίωνος Ἡσίοδος πρῶτον καταλόγων φησί, καὶ ὅτι Προ- μηθεὺς καὶ Πύρρος Ἑλλήν.

XXII. 22.

Schol. Ambr. Hom. Od. X, 2. Δευκαλίων Προμηθεὺς μὲν υἱὸς, μητὴρ δὲ, ὡς οἱ πλείστοι λέγουσι, Κλυμένης, ὡς δὲ Ἡσίοδος, Πρυμνίης.

XXIII. 23. (D. 28. L. 16.)

Ἑλλήνος δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Δωρὸς τε Ξοῦθός τε καὶ Αἰολὸς ἵπποχάρμης.
Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Κρηθεὺς ἡδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰολομήτης
Σαλμωνεύς τ' ἄδικος καὶ ὑπέρθυμος Περιήρης.

Tzetzes ad Lycophr. 284. cum Schol. Pind. Pyth. IV, 252, Conf. Schol. Thucyd. I, 3. Plutarch. t. II, p. 747, F. Herod- ian. περί μονήρους λέξεως, p. 42. Tzetz. — Exeg. p. 63, 5. 13. Adde Schol. min. ad Od. X, 2. Ἑλλήν, ὃς ἦν Διὸς, οὗ καὶ Ἡσίοδος μέμνηται. (Hellen, Jovis filius, cujus etiam Hesiodus mentionem facit.) Vid. Frag. XXI.

XXIV. 24.

Schol. Apollon. IV, 286. Οἱ ἀπὸ Δευκαλίωνος τὸ γένος

ἔχοντες ἐδασίλευον Θεσσαλίας, ὡς φησὶν Ἑκαταῖος καὶ Ἡσίο- δος.

XXV. 25. (D. 11. L. 32.)

Strabo VII. p. 322. Gemist. Pletho epit. Strab.

ἦτοι γὰρ Λοκρὸς Λελέγων ἡγήσατο λαῶν,
τοὺς ῥά ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἀφθιτα μήδεα εἰδὼς
λεκτοὺς ἐκ γαίης ἀλέους (?) πόρε Δευκαλίωνι.

XXVI. 26. (D. 88. L. 18. 19.)

Constantinus Porphyrogen. de Them. p. 22. ed. Paris. Μακεδονία ἡ χώρα ὠνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνος τοῦ Διὸς καὶ Θυίας τῆς Δευκαλίωνος, ὡς φησὶν Ἡσίοδος ὁ ποιητής·

ἡ δ' ὑποχυσμένη Διὶ γείνατο τερπικεραύνῃ
υἱὲ δῶα, Μάγνητα Μαχηδόνα θ' ἵπποχάρμην,
οἱ περὶ Πιερίην καὶ Ὀλύμπου δώματ' ἔναιον.

Herodian. de solocismo (Boisson. Anecd. Gr. t. III. n°. 9. ap. Valcken. post Ammon. p. 196. coll. Apollod. I, 9, 6.)

Μάγνης δ' αὖ Δίκτυν τε καὶ ἀντίθεον Πολυδευκέα.

XXVII. 27. (D. 5. L. 110.)

Eustath. ad Odys. p. 1746. κνύος δὲ τὴν φορὰν κατὰ γέ- νος οὐδέτερον. Ἡρωδιανὸς φέρει καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσίοδου καταλόγου περὶ τῶν Προϊτίδων·

καὶ γὰρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν·
ἄλφος γὰρ χροῖα πάντα κατέσχευεν, ἐν δὲ νυ χαίται
ἔρρεον ἐκ κεφαλῶν, ψιλῶτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Conf. Etym. M. p. 523, 8.

XXVIII. 28. (D. 5. L. 109.)

Suidas v. μαχλοσύνη, κατωφέρεια, γυναικομανία. Ἡσίο- δος ἡ λέξις. Λέγει γὰρ περὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων·

εἵνεκα μαχλοσύνης στυγαρῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος.

Conf. Eustath. p. 1337, 34.

CATALOGI S. EOÆÆ.

XX.

Virgo autem in ædibus augusti Deucalionis
Pandora Jovi patri, deorum imperatori omnium,
mixta in amore peperit Græcum bellipotentem.

XXI.

Promethæi et Pandoræ filium Deucalionem fuisse Hesiodus in
catalogorum primo tradit, et Promethæi Pyrrhæque Hellenem.

XXII.

Deucalio Promethæi filius matrisque, uti plurimi dicunt, Cly-
menæ, ut vero Hesiodus, Prymæ.

XXIII.

Ab Hellene autem geniti sunt jus-dicentes reges
Dorusque Xuthusque et Æolus equis-gaudens.
Æolidae autem fuerunt jus-dicentes reges
Cretheus atque Athamas et Sisyphus versutus
Salmonæusque injustus et superbus Perieres.

XXIV.

Qui a Deucalione originem ducebant, in Thessalia regnabant,
ut Hecateus et Hesiodus tradunt.

XXV.

Certe enim Locrus Lelegeis præerat populis,
quos olim Saturnius Jupiter æterna consilia sciens,
electos e terra vecordes (?) dederat Deucalioni.

XXVI.

Macedonia nominata est e Macedone Jovis fillo et Thyia
Deucalionis filia, ut ait Hesiodus poeta:

ea autem gravida-facta Jovi peperit gaudenti-fulmine
filios duos, Magnetem Macedonemque equis-gaudentem,
qui circa Pieriam et Olympum domos incolebant.

Magnes autem rursus Dictynque et Deo-similem Pollucem.

XXVII.

Κνύος (scabies) neutrius generis perniciem significat. Hero-
dianus etiam ex Hesiodi catalogo vocis usum de Proctidibus
factum laudat:

etenim his super capita scabiem gravem effudit:
vitiligo enim cutem omnem obtinuit, in-ea autem capilli
defuebant ex capitibus, decalvabantur vero pulcra capita.

XXVIII.

Μαχλοσύνη, lascivia, nymphomania. Vox Hesiodæa, Dicti
enim de Procti fillabus:

propter lasciviam odiosam tenerum amiserunt florem.

XXIX. 29. (D. 83.)

Apollodorus II, 2. αὐται δὲ (αἱ Προϊτίδες) ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς μὲν Ἡσίοδος φησι, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο.

XXX. 30. (D. 22. L. 33.)

Schol. Apollon. ad I, 156. Ἡσίοδος δὲ (Periclymenum) μεταβληθέντα εἰς τινὰ τῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὁμφαλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἵππων, βουλόμενον εἰς μάχην καταστῆναι τῷ ἥρωϊ· τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν κατατοξεύσαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδείξασκ. Φησὶ δὲ οὕτως·

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον,
ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
παντοί· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν
αἰετὸς, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φύλα,
ἄλλοτε δεινὸς ὄφις καὶ ἀμείλιχος. Εἶχε δὲ δῶρα
παντοί, οὐκ ὀνομαστά, τὰ μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
βουλῇ Ἀθηναίης.

Schol. iustas minor ad II. Π. 336. ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως ἔζη, δυσάλωτος ἦν ἡ πόλις. Ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο ἐκεῖνος, καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μελίσσαν, καὶ στάντα ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἄρματος, Ἀθηνᾶ δείξασα Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι. Τότε Νέστωρ ἐν Γερήνῳ τρεφόμενος, πορθηθείσης τῆς Πύλου, καὶ τῶν ἑνδεκά ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιεβόη· διὸ καὶ Γερήνιος ὠνομάσθη· ἱστορεῖ Ἡσίοδος ἐν Καταλόγῳ. Cf. Schol. Ambr. Od. XI, 285. Eustath. p. 1685, 61. Schol. min. ad Od. III, 68 et XI, 285. Eudoc. p. 333.

XXXI. 31. (D. 22. L. 35.)

Stephan. Byz. v. Γερηνία et Eustath. ad II. B. p. 231.

κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς
ἑνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ

ζεῖνος ἐὼν ἐτύχῃσε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνιος.
et rursus

Νέστωρ ὅς τις ἄλυσεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.
Stephan. Byz. v. Τάβαι. — Ἡσίοδος·
παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνιος.

XXXII. 32. (D. 9. L. 4.)

Strabo I, p. 42. (conf. Eustath. ad Dionys. v. 927.) Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησὶ·

καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμῶν ἀκάχητα
γαίνατο καὶ Θρονίη, κούρη Βήλοιο ἀνακτος.

XXXIII. 33. (D. 59. L. 101.)

Schol. Hesiodi Theogon. v. 142. οἱ δὲ τοὶ τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ ἐναλίγκιοι ἦσαν.] Κράτης ἀντὶ τούτου ἄλλον στίχον παρατίθεται· οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδένετες. Πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς θεοὶ ἐναλίγκιους λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Λευκιπιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ;

XXXIV. 34. (D. 59. L. 99.)

Athenagoras Legat. p. 134. περὶ δ' Ἀσκληπιοῦ Ἡσίοδος μὲν πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
χώσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν ψολόεντι κεραυνῷ
ἔκτανε Λητοῖδην, φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων.

XXXV. 35. (D. 59. L. 99.)

Schol. Pind. Nem. X, 150. Ἡσίοδος οὔτε Ἀθήας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος.

XXXVI. 37. (L. 89.)

Schol. Pind. ibid. ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γεναλογεῖ.

XXIX.

Proetides quum adultæ jam ætatis essent, in insaniam inciderunt, quod, ut Hesiodus inquit, Bacchi ferias haud receperant.

XXX.

Hesiodus Periclymenum tradit in unam formarum adusuetarum commutatum umbelico iugi equorum Herculis insedisse, cupientem pugnam conserere cum heroe, Herculem vero, Minerva indicante, ad tempus eum sagitta occidisse. Canit enim ita :

Periclymenumque ferocem,
felicem, cui dederat dona Neptunus quassator-terræ
omnigena : aliquando enim quidem inter aves videbatur
aquila, aliquando autem rursus erat, mirabile visu!
formica, aliquando autem rursus apium splendidum examen,
aliquando terribilis serpens et immitis : habebat vero dona
omnigena, non nominanda, quæ eum etiam deinde deceperunt consilio Minervæ.

Dum Periclymenus, Nelei filius, vivebat, urbs difficilis erat captu. Ancipitis enim vitæ ille erat. Quem in apem commutatum stantemque in Herculis curru Minerva Herculi ostendit occidique iussit. Nestor, qui tum inter Gerenos educabatur, vastata Pylo undecimque fratribus interfectis, solus relictus est. Inde etiam Gerænius nominatus est. Narrat Hesiodus in catalogo.

XXXI.

Interfecit autem Nelei ærumnosi filios egregios
undecim, duodecimus autem Gerænius eques Nestor

hospes versabatur apud equorum-domitores Gerenos.

Et rursus :

Nestor solus effugit in florenti Geræno (*versatus*).

XXXII.

Hesiodus in catalogo ait :
et filiam Arabi, quem Mercurius benevolus
genuit et Thronia, filia Bell regis.

XXXIII.

Qui sane ceterum quidem diis similes erant.] Crates pro hoc versu alium proponit hunc : il vero ex immortalibus mortales nutriti sunt loquentes. Quomodo enim eosdem diis similes dicit et in Leucippidarum catalogo ab Apolline occidi facit?

XXXIV.

De Æsculapio Hesiodus :

pater hominumque deorumque
iratus erat, ab Olympo autem jaciens flammeo fulmine
interfecit Latoiden, suum animum concitans.

XXXV.

Hesiodus nec Lædæ neque Nemesis, sed Oceani et Telhyis filiam Helenam esse vult.

XXXVI.

Hesiodus utriusque (Castoris et Pollucis) originem a Jove ducit.

XXXVII. 38. (D. 84. L. 91.)

Schol. Victor. II. XIX, 240. (apud Heynium T. VII. p. 806.) Κρής ὁ Λυκομήδης, ὡς φησιν Ἡσίοδος καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης.

XXXVIII. 40. (D. 85.)

Schol. Harl. Odys. I, 199. a Porsono emendatus: — Ἡσίο-
δον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου. Cf.
Schol. Ambr. ad Odys. IX, 198. Eustath. p. 1623, 45.

XXXIX. 41. (D. 73.)

Ἡ Porphyrius in Schol. Ven. II. E. 200. (ἀπειρέσιος) Σημαί-
νει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἀγαν καλοῦ,
ὡς παρ' Ἡσιόδου ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγένορος παι-
δός

Δημοδόκης, τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
μνήστευον, καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν
Ἰφθίμοι βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος.

Conf. Schol. Ambr. ad Odys. I, 98.

XL. 42. (D. 92. L. 77.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 18. διὰ τὸ φανὴ παρ'
Ἡσιόδου ἐν δευτέρῳ εἰρημένον,

οἱ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἔχευθον.

XLI. 43. (D. 93. L. 51.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 42. Νοῦθος κύριον ψό-
φος ἐν οὐδαί· Ἡσίοδος τρίτῳ.

Νοῦθος (?) δὲ ποδῶν ὑπὸ δοῦπος ὁρώρει.

XLII. 44 et 126. (D. 94. L. 52.)

Harpocratio p. 191. Μακροκέφαλοι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ

ὁμοιοίας. Ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος ἐν
τρίτῳ καταλόγῳ μέμνηται.

Strab. I, p. 43. Ἡσιόδου δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιο ἀγνοῖαν
ἡμίκυνας λέγοντος καὶ μακροκεφάλους καὶ πυγμαίους. Conf.
Strab. VII, p. 299.

XLIII. 46. (D. 63.)

Schol. Arat. ad v. 322. De Orione: τοῦτον δὲ Ἡσίοδος
φησι Βρύλλης τῆς Μίνως καὶ Ποσειδῶνος εἶναι· δωρεὰν δὲ ἔχειν
παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι· ἔλθοντα δὲ ἐς
Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος βιάσασθαι, οἰνωθέντα· τὸν δὲ
Οἰνοπίωνα χαλεπαίνοντα ἐκτυφλῶσαι αὐτόν· ἔλθοντα δὲ εἰς
Λήμνον ἀλιτεύοντα τῷ Ἡραίστῳ συμμῖξαι, ὃς αὐτὸν ἐλεήσας,
δίδωσιν αὐτῷ ποδηγέτην Κυθαλίωνα· ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων
ἔφερε, τὰς ὁδοὺς αὐτῷ σημαίνοντα. Ἐλθὼν δὲ εἰς ἀνατολὰς,
καὶ ἡλίῳ συμμῖξας, ὑγιάσθη. Καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα
ἦλθε, τιμωρήσασθαι μέλλων. Ὁ δὲ μαθὼν ὑπὸ γῆν ἐκρύβη.
Ἀπαλπίσας δὲ αὐτὸν εὐρεῖν, εἰς Κρήτην ἦλθε, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι
σύνθηρος ἦν. Ἐπιχειρήσας οὖν καὶ ταύτην βιάσασθαι, ὑπὸ
σκορπίου πληγὴς ἐτελεύτησεν. Conf. Schol. Nicandri Theriac.
15. Hygin. poet. Astron. XXXIV.

XLIV. 47. (D. 83. L. 128.)

Apollod. III, 5, 6. Ἡσίοδος (testatur Nioben habuisse)
δέκα μὲν υἱούς, δέκα δὲ θυγατέρας.

Aelian. V. H. XII, 36: Ἡσίοδος δὲ ἔνεα καὶ δέκα (Νιόβης
παῖδας λέγει), εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσιν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ', ὡς
πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέφυσται αὐτοῦ.

XLV. 48. (D. 41. L. 29.)

Schol. Sophocl. Trach. 263. διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτι-
δῶν ἀριθμός. Ἡσίοδος μὲν γὰρ τέσσαράς φησιν Εὐρύτου καὶ
Ἀντιόπης παῖδας, οὕτως·

ἧ δ' ὑποκυσαμένη καλλίζωνος Στρατονίχη

XXXVII.

Lycomedes Cres, uti dicit Hesiodus in recensendo procos
Sciense.

XXXVIII.

— Hesiodum, qui Maronem ex OEnopione Bacchi filio natum
dicit.

XXXIX.

Ἀκαίρεσιος, infinitus). Significat vero etiam forma emin-
tem et perpulerum, ut apud Hesiodum in mulierum cata-
logo de Agenoris filia.

Demodoce, quam plurimi terrestrium hominum
ambibant, et cui multa et splendida dona pollicebantur
potentes reges, eminentem propter formam.

XL.

— propter vocabulum φανή (fax) apud Hesiodum in secundo
libro scriptum:

hi antea facem intus occultabant.

XLI.

Nuthus, nomen proprium; strepitus in solo excitatus. He-
siodus in tertio libro:

Nuthus (?) autem sub pedibus strepitus excitatus-est.

XLII.

Μακροκέφαλοι (capitones). Antiphon in libro de concordia.

Populus est ita appellatus, cujus etiam Hesiodus in tertio ca-
talogo mentionem facit.

Hesiodi vero nemo arguerit ignorantiam, quippe semicanes
nominantis et capitones et pygmaeos.

XLIII.

Hesiodus Orionem Brylles, Minos filiae, Neptunique filium
esse refert. Huic quum facultatem per undas incedendi pater
dono dedisset, eum in Chium se contulisse ibique Meropen,
OEnopionis filiam, stuprasse ebrium: ab OEnopione irato oculo-
rum lumine orbatum Lemnumque insulam nactum errando
Vulcanum convenisse, quem misericordia commotum Cydalio-
nem itineris duce[m] ipse dedisset. Hunc in humeris ferebat vias
indicantem. Ad orientem deinde profectus solisque consuetu-
dine sanatus, ad OEnopionem reversus est ultionem petiturus.
Cujus de adventu certior factus OEnopio sub terra se occultuit.
Quem se reperturum desperans Orion in Cretam abiit, ubi
Dianae venationis socius factus est. Quum vero huic etiam vim
afferre studeret, a scorpione ictus oblit.

XLIV.

Hesiodus Nioben decem filios totidemque filias habuisse te-
statur.

Hesiodus undeviginti Niobes liberos fuisse dicit, nisi forte
illa carmina Hesiodi non sunt, sed, sicut multa quoque alia,
falso ipsi tribuuntur.

XLV.

Eurytidarum numerus ab aliis alius traditur. At Hesiodus
quidem quatuor Euryti et Antiope filios hisce verbis enu-
merat:

Ea autem gravis facta pulcre-cincta Stratonice

XXIX. 29. (D. 83.)

Apollodorus II, 2. αὐται δὲ (αἱ Προϊτίδες) ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς μὲν Ἡσίοδος φησι, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο.

XXX. 30. (D. 22. L. 33.)

Schol. Apollon. ad I, 156. Ἡσίοδος δὲ (Periclymenum) μεταβληθέντα εἰς τινὰ τῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὀμφαλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἱππῶν, βουλόμενον εἰς μάχην καταστῆναι τῷ ἥρωϊ· τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὴν κατατοξεύσαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδείξας. Φησὶ δὲ οὕτως·

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον,
ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
παντοῖ· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν
αἰετὸς, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φύλα,
ἄλλοτε δεινὸς ὄφης καὶ ἀμειλίχος. Ἔλχε δὲ δῶρα
παντοῖ, οὐκ ὀνομαστά, τὰ μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
βουλῇ Ἀθηναίης.

Schol. minor ad II. II. 336. ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως ἐξῆ, δυσάλωτος ἦν ἡ πόλις. Ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο ἐκεῖνος, καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μέλισσαν, καὶ στάντα ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἄρματος, Ἀθηνᾶ δείξασα Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι. Τότε Νέστωρ ἐν Γερήνῳι τρεφόμενος, πορθηθείσης τῆς Πύλου, καὶ τῶν ἑνδεκά ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιελείφθη· διὸ καὶ Γερήνιος ὠνομάσθη· ἴστωρ δὲ Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις. Cf. Schol. Ambr. Od. XI, 285. Eustath. p. 1685, 61. Schol. min. ad Od. III, 68 et XI, 285. Eudoc. p. 333.

XXXI. 31. (D. 22. L. 35.)

Stephan. Byz. v. Γερηνία et Eustath. ad II. B. p. 231.

κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς
ἑνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἱππότης Νέστωρ

ξείνος ἐὼν ἐτύχῃσε παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνιος.
et rursus

Νέστωρ οἷος ἄλυξεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.
Stephan. Byz. v. Τάβαι. — Ἡσίοδος·
παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνιος.

XXXII. 32. (D. 9. L. 4.)

Strabo I, p. 42. (conf. Eustath. ad Dionys. v. 927.) Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησὶ·

καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμᾶων ἀκάχητα
γείνατο καὶ Θρονίη, κούρη Βήλοιο ἀνακτος.

XXXIII. 33. (D. 59. L. 101.)

Schol. Hesiodi Theogon. v. 142. οἱ δὲ τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶς ἐναλίχιοι ἦσαν.] Κράτης ἀντὶ τούτου ἄλλον στίχον παρατίθεται· οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδέντες. Πῶς γὰρ τοὺς αὐτοὺς θεοὺς ἐναλίχιοις λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Λευκιπιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ;

XXXIV. 34. (D. 59. L. 99.)

Athenagoras Legat. p. 134. περὶ δ' Ἀσκληπιοῦ Ἡσίοδος μὲν
πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
γῶσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν φολόεντι κεραυνῷ
ἔκτανε Λητοῖδην, φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων.

XXXV. 35. (D. 59. L. 99.)

Schol. Pind. Nem. X, 150. Ἡσίοδος οὔτε Ἀθήας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὀκεανοῦ καὶ Τηθύος.

XXXVI. 37. (L. 89.)

Schol. Pind. ibid. ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γεναλογεί.

XXIX.

Proetides quum adultæ jam ætatis essent, in insaniam inciderunt, quod, ut Hesiodus inquit, Bacchi ferias haud receperant.

XXX.

Hesiodus Periclymenum tradit in unam formarum adsueta- rum commutatum umbelico jugi equorum Herculis insedis- se, cupientem pugnam conserere cum heroe, Herculem vero, Mi- nerva indicante, ad tempus eum sagitta occidisse. Canit enim ita :

Periclymenumque ferocem,
felicem, cui dederat dona Neptunus quassator-terræ
omnigena : aliquando enim quidem inter aves videbatur
aquila, aliquando autem rursus erat, mirabile visu !
formica, aliquando autem rursus apium splendidum examen,
aliquando terribilis serpens et immitis : habebat vero dona
omnigena, non nominanda, quæ eum etiam deinde decepe-
runt consilio Minervæ.

Dum Periclymenus, Nelei filius, vivebat, urbs difficilis erat captu. Ancipitis enim vitæ ille erat. Quem in apem commuta- tum stantemque in Herculis curru Minerva Herculi ostendit occidique jussit. Nestor, qui tum inter Gerenos educabatur, vastata Pylo undecimque fratribus interfectis, solus relictus est. Inde etiam Gerenus nominatus est. Narrat Hesiodus in catalogo.

XXXI.

Interfecit autem Nelei ærumnosi filios egregios
undecim, duodecimus autem Gerenus eques Nestor

hospes versabatur apud equorum-domitores Gerenos.

Et rursus :

Nestor solus effugit in florenti Gereno (*versatus*).

XXXII.

Hesiodus in catalogo ait :
et filiam Arabi, quem Mercurius benevolus
genuit et Thronia, filia Beli regis.

XXXIII.

Qui sane ceterum quidem diis similes erant.] Crates pro hoc versu alium proponit hunc : il vero ex immortalibus mortales nutriti-sunt loquentes. Quomodo enim eosdem diis similes dicit et in Leucippidarum catalogo ab Apolline occidi facit?

XXXIV.

De Esculapio Hesiodus :

pater hominumque deorumque
iratus-erat, ab Olympo autem jaciens flammeo fulmine
interfecit Latoïden, suum animum concitans.

XXXV.

Hesiodus nec Ledæ neque Nemesis, sed Oceani et Tethyis
filiam Helenam esse vult.

XXXVI.

Hesiodus utriusque (Castoris et Pollucis) originem a Jove
ducit.

XXXVII. 38. (D. 84. L. 91.)

Schol. Victor. II. XIX, 240. (apud Heynium T. VII. p. 806.) Κρής ὁ Λυκομήδης, ὡς φησιν Ἡσίοδος καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης.

XXXVIII. 40. (D. 85.)

Schol. Harl. Odys. I, 199. a Porsono emendatus: — Ἡσίοδον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου. Cf. Schol. Ambr. ad Odys. IX, 198. Eustath. p. 1623, 45.

XXXIX. 41. (D. 73.)

† Porphyrus in Schol. Ven. II. Ξ. 200. (ἀπειρέσιος) Σημαίνει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἀγαν καλοῦ, ὡς παρ' Ἡσιόδου ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγήνορος παιδός

Δημοδόκης, τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων μνήστευσον, καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν ἱφθιμοὶ βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος.

Conf. Schol. Ambr. ad Odys. I, 98.

XL. 42. (D. 92. L. 77.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 18. διὰ τὸ φανὴ παρ' Ἡσιόδου ἐν δευτέρῳ εἰρημένον,

οἱ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἔχευθον.

XLI. 43. (D. 93. L. 51.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 42. Νοῦθος κύριον ψόφος ἐν οὐδαί· Ἡσίοδος τρίτῳ.

Νοῦθος (?) δὲ ποδῶν ὑπὸ δοῦπος ὀρώρει.

XLII. 44 et 126. (D. 94. L. 52.)

Harpocratio p. 191. Μακρονέφαλοι. Ἀντιφῶν ἐν τῇ περὶ

ὁμοιοίας. Ἔθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος ἐν τρίτῳ καταλόγῳ μνησται.

Strab. I, p. 43. Ἡσιόδου δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιτο ἀγνοῖαν ἡμίκυνας λέγοντος καὶ μακρονεφάλους καὶ πυγμαίους. Conf. Strab. VII, p. 299.

XLIII. 46. (D. 63.)

Schol. Arat. ad v. 322. De Orione: τοῦτον δὲ Ἡσίοδος φησὶ Βρύλλης τῆς Μίνως καὶ Ποσειδῶνος εἶναι· δωρεὰν δὲ ἔχειν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι· ἔλθοντα δὲ ἐς Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος βιάσασθαι, οἰνωθέντα· τὸν δὲ Οἰνοπίωνα χαλεπαίνοντα ἐκτυφλῶσαι αὐτόν· ἔλθοντα δὲ εἰς Ἀἴμον ἀλιτεύοντα τῇ Ἡραίστῃ συμμίζειν, ὅς αὐτὸν ἐλεήσας, δίδωσιν αὐτῷ ποδηγέτην Κυδαλίωνα· ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων ἔφερε, τὰς ὁδοὺς αὐτῷ σημαίνοντα. Ἐλθὼν δὲ εἰς ἀνατολάς, καὶ ἡλίῳ συμμίζας, ὑγιάσθη. Καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα ἦλθε, τιμωρήσασθαι μέλλων. Ὁ δὲ μαθὼν ὑπὸ γῆν ἐκρύβη. Ἀπελπίσας δὲ αὐτὸν εὐρεῖν, εἰς Κρήτην ἦλθε, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι σύνθηρος ἦν. Ἐπιχειρήσας οὖν καὶ ταύτην βιάσασθαι, ὑπὸ σκορπίου πληγῇς ἐτελεύτησεν. Conf. Schol. Nicandri Theriac. 15. Hygin. poet. Astron. XXXIV.

XLIV. 47. (D. 83. L. 128.)

Apollod. III, 5, 6. Ἡσίοδος (testatur Nioben habuisse) δέκα μὲν υἱούς, δέκα δὲ θυγατέρας.

Aelian. V. H. XII, 36: Ἡσίοδος δὲ ἐνεακαίδεκα (Νιόβης; παῖδας λέγει), εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσιν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ', ὡς πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέψευσται αὐτοῦ.

XLV. 48. (D. 41. L. 29.)

Schol. Sophocl. Trach. 263. διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτιδῶν ἀριθμός. Ἡσίοδος μὲν γὰρ τέσσαράς φησιν Εὐρύτου καὶ Ἀντιόπης παῖδας, οὕτως·

ἡ δ' ὑποκυσαμένη καλλίζωνος Στρατονίχη

XXXVII. '

Lycomedes Cres, uti dicit Hesiodus in recensendo procos Helenae.

XXXVIII.

— Hesiodum, qui Maronem ex Oenopione Bacchi filio natum dicit.

XXXIX.

'Απειρέσιος, infinitus). Significat vero etiam forma eminentem et perpulerum, ut apud Hesiodum in mulierum catalogo de Agenoris filia.

Demodoce, quam plurimi terrestrium hominum ambibant, et cui multa et splendida dona pollicebantur potentes reges, eminentem propter formam.

XL.

— propter vocabulum φανή (fax) apud Hesiodum in secundo libro scriptum:

hi antea facem intus occultabant.

XLI.

Nuthus, nomen proprium; strepitus in solo excitatus. Hesiodus in tertio libro:

Nuthus (?) autem sub pedibus strepitus excitatus-est.

XLII.

Μακρονέφαλοι (capitones). Antiphon in libro de concordia.

Populus est ita appellatus, cujus etiam Hesiodus in tertio catalogo mentionem facit.

Hesiodi vero nemo arguerit ignorantiam, quippe semicanes nominantis et capitones et pygmaeos.

XLIII.

Hesiodus Orionem Bryllae, Minos filiae, Neptunique filium esse refert. Huic quum facultatem per undas incedendi pater dono dedisset, eum in Chium se contulisse ibique Meropen, Oenopionis filiam, stuprasse ebrium: ab Oenopione irato oculorum lumine orbatum Lemnumque insulam nactum errando Vulcanum convenisse, quem misericordia commotum Cydalionem itineris ducem ipsi dedisse. Hunc in humeris ferebat vias indicantem. Ad orientem deinde profectus solisque consuetudine sanatus, ad Oenopionem reversus est ultionem petiturus. Cujus de adventu certior factus Oenopio sub terra se occultavit. Quem se reperturum desperans Orion in Cretam abiit, ubi Dianae venationis socius factus est. Quum vero huic etiam vim afferre studeret, a scorpione ictus obijt.

XLIV.

Hesiodus Nioben decem filios totidemque filias habuisse testatur.

Hesiodus undeviginti Niobes liberos fuisse dicit, nisi forte illa carmina Hesiodi non sunt, sed, sicut multa quoque alia, falso ipsi tribuuntur.

XLV.

Eurytidarum numerus ab aliis alius traditur. At Hesiodus quidem quatuor Euryti et Antiope filios hisce verbis enumerat:

Ea autem gravis facta pulcre-cincta Stratonice

Εὐρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγαίνατο φίλτατον υἱόν·
τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντο Δῆτιον τε Κλυτίος τε
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἡδ' Ἴφιτος, ὅζος Ἄρης·
τοὺς δὲ μεθ' ὀπλοτάτην τέκετο, ξανθὴν Ἰόλειαν
Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

XLVI. 49. (D. 57. L. 38.)

Tzetzes Proleg. ad Lycophron. p. 261. Ἡσίοδος αὐτὸς
γράφας ἐπιθαλάμια εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν·

τρίς μάκαρ Αἰακίδῃ καὶ τετράκις, ὀλβιε Πηλεῦ,
ὃς τοῖςδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις.

XLVII. 50. (D. 19. L. 96.)

Strabo IX. p. 442. καὶ δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὕστερον ἐπὶ
χρόνον συχνὸν ἢ οἰκησις τῶν Ἀθαμάνων ἐν τῷ Δωτίῳ γενέ-
σθαι πεδίῳ· τοῦτο δὲ ἐστὶ πλησίον τῆς ἀπὸ λεχθείσης Παύραι-
δίας καὶ τῆς Ὀσσης καὶ ἐπὶ τῆς Βοιδηίδος λίμνης, ἐν μέσῃ μὲν
πῶς τῇ Θετταλίᾳ, λόφοις δὲ ἰδιοῖς περικλειόμενον· περὶ οὗ
Ἡσίοδος οὕτως εἴρηκεν·

Ἡ οἷα Διδύμους ἱεροὺς ναῖουσα κολώνους
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρου ἀντ' Ἀμύριοιο
νήφατο Βοιδιαίδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμήης.

Conf. Strab. XIV, p. 647. Stephan. Byz. in Ἄμυρος.
Stephan. Byz. in Bibl. Coislin. p. 290. — Ἡσίοδος Δωτίῳ
ἐν πεδίῳ φάσκει αὐτὸν (Θάμυριν) τετυφλωσθαι.

XLVIII. 51. (D. 3.)

Etym. MS. Bibl. Paris. allegatum a Ruhnkenio : Ἐπεὶ δὲ
Αἰαντος πατὴρ ἐτυμολογεῖται ὑφ' Ἡσίοδου·

Ἰδέα, τὸν ῥ' ἐφίλησεν ἀναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
καὶ οἱ τοῦτ' ὄνομ' ἔμμεναι, οὐνεκα νύμφην

εὐράμενος Πλεων μίχθη ἐρατῇ φιλότῃ
ἡματι τῷ, ὅτε τείχος εὐδμήτοιο πόλης
ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Conf. ἐκλογαὶ διαφόρων λέξεων in Cramerii anecdotis, vol.
II, p. 751. Eustath. p. 101, 19. 277, 2. 650, 48. 1018, 59. Tzetz.
ad Lycoph. 393. Tzetz. Exeg. p. 126, seq. Etym. M. p. 346.
41. Schol. Pind. ad Olymp. IX, 167.

XLIX. 52. (D. 4. L. 123.)

Ἡ οἷα Ὑρήν Βουωτίῃ ἐτρεφε κούρην
Schol. Ven. II. 496. (Cat. 3.) Eustath. p. 265, 5.

L. 53. (D. 36. L. 130.)

Ἡ οἷα Ὑρήν πυκινόφρων Μηκιονίῃ,
ἥ τέκεν Εὐφημον γαιήόχῳ Ἐννοσιγαίῳ
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Ex μεγάλας Ἡοίαις laudat Schol. Pind. Pyth. IV, 35.

LI. 54. (D. 39. L. 135)

Schol. Soph. ad Trachin. 1174. καὶ Ἐλλοπίαν τὴν Δωδών-
ην νομίζουσιν εἶναι. Τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει
ἐν Ἡοίαις λέγων οὕτως.

Ἔστι τις Ἐλλοπίη, πολυλήϊος ἡδ' εὐλείμων,
ἀφνειὴ μῆλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν·

ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῶρνες, πολυβοῦται,
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, φύλα θνητῶν ἀνθρώπων.

Ἐνθάδε Δωδώνῃ τις ἐπ' ἐσχατῇ πεπόλισται·
τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι,
τίμιον ἀνθρώποις,

. ναῖον δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ.

Ἐνθεν ἐπιχθονίοις μαντεύματα πάντα φέρονται·

Eurytum in ædibus peperit carissimum filium.
Hujus vero filii fuerunt Deionque Clytiusque
Toxeusque Deo-similis atque Iphitus, suboles Martis :
post hos vero minimam-natu peperit flavam Ioleam
Antiope regina, Pylonis filia Naubolidæ.

XLVI.

Hesiodus, qui ipse epithalamia in Peleum Thetidemque
scripsit :

Ter beate Æacida et quater, fortunate Peleu,
qui his in ædibus sacrum lectum consendis.

XLVII.

Et posterī quidem affirmant Athamanes longo tempore in
Dotio campo habitasse, qui Perrhæbiæ, cujus mentionem
modo feci, propinquus est et Ossæ ac Bœbeldi paludi, in me-
dia fere Thessalia, collibus totus inclusus. De quo sic Hesiodus
cecinit :

aut qualis Didymos sacros incolens colles
Dotio in campo racemosi e-regione Amyri
abluit Bœbeide palude pedem virgo intacta.

Hesiodus Thamyryn poetam in Dotio campo excæcatum ait.

XLVIII.

Peleus, quo Alax patre utebatur, nomen ab Hesiodo ita deriva-
tur :

Peleus, quem sane amavit rex Jovis filius Apollo,
et ipsi hoc indidit nomen habendum, quia nymphetam

inveniens propitiā, mixtus-est jucundo amore
die illo, ubi murum bene-constructæ urbis
excelsum fecit Neptunus et Apollo.

XLIX.

Aut qualis in-Hyria Bœotica nutritiv puellam.

L.

Aut qualis Hyriæ prudens Mecionice,
quæ peperit Euphemum terram-continenti Neptuno
mixta in concubitu aureæ Veneris.

LI.

Dodonam Ellopiæ nomine intelligi putant. Ejus enim loci He-
siodus in Eæis mentionem hoc modo injicit :

Est quædam Ellopia, dives-segetum atque pascuosa,
abundans pecudibus et recurvos-pedes-habentibus bobus :
intus autem viri habitant dites-ovibus, dites-bobus,
multi, innumeri, genera mortalium hominum :
ibi Dodona quædam in extrema-parte condita-est :
hanc vero Jupiter amavit, et suum oraculum esse,
venerandum hominibus,

.....habitabant autem in trunco fagi :
hinc terrestribus vaticinia omnia feruntur :

δς δὴ κείθι μολῶν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεεῖν,
 το δῶρα φέρων ἔλθῃσι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.
 Conf. Strab. VII, p. 328.

LII. 55. (D. 35. L. 105.)

Schol. Pindar. Pyth. IX, 6.

ἢ οἷη Φοίη Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσα,
 Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

LIII. 56. (D. 20. L. 129.)

Pausan. Boeot. IX, 36, 4. Ὑήττου δὲ ἐποήσατο μνήμην καὶ
 δὲ τὰ ἐπη συνθείς, δς μεγάλας Ἡοίας καλοῦσιν Ἕλληνες.

Ὑήττος δὲ Μόλυρον, Ἀρίσθαντος φίλον υἱὸν,
 κτείνας ἐν μεγάροις εὐνῆς ἐνεχ' ἥς ἀλόχοιο,
 οἶκον ἀποπρολιπὼν φεύγ' Ἄργεος ἱπποδότοιο,
 Ἴξεν δ' Ὀρχομένον Μινύειον· καὶ μιν δγ' ἥρωος
 δέξατο, καὶ κτεάνων μοῖραν πόρην, ὡς ἐπικιεύς.

LIV. 57. (D. 21. L. 104.)

Pausan. Boeot. IX, 40, 5. τὸ δὲ νῦν τοῖς Χαίρωνευσιν ὄνομα
 γεγόνεν ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνος φασιν εἶναι, μητέρα
 δὲ αὐτοῦ Θηρῶ τὴν Φύλαντος εἶναι. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἐπη
 τὰς μεγάλας Ἡοίας ποιήσας.

Φύλας δ' ὥπνιεν κούρην κλειτοῦ Ἰολάου,
 Λειπεφίλην ἦν δ' εἶδος Ὀλυμπιάδεσσιν ὁμοίη,
 Ἰκπότην δὲ οἱ υἱὸν ἐνὶ μεγάροις ἐτίκτεν,
 Θηρῶ τ' εὐειδῇ ἱκέλην φαέεσσι σελήνης.
 Θηρῶ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοῖνῃσι πεσοῦσα
 γείνατο Χαίρωνος κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο.

LV. 58.

Hygin. poet. astr. XX. p. 465. Stav. Aries. Hic existima-
 tur esse, qui Phrixum transtulisse et Hellen dictus est per

Hellespontum, quem Hesiodus et Pherecydes ait habuisse
 auream pellem.

LVI. 59.

Schol. Apollon. IV, 284. Ἡσίοδος δὲ φησι διὰ Φάσιδος
 αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) πεπλευκέναι.

LVII. 60. (L. 57.)

Schol. Apoll. IV, 259. Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀντί-
 μαχος διὰ τοῦ Ὑκεανοῦ φασιν ἔλθειν αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας)
 εἰς Λιβύην, καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργὴν εἰς τὸ ἡμέτερον πελα-
 γος γενέσθαι.

LVIII. 61. (L. 50. 112.)

Schol. Apoll. II, 178. ὡς δὲ Ἡσίοδος φησιν Φοῖνικος τοῦ
 Ἀγῆνορος καὶ Κασσιεπείας (υἱὸς ἦν Φινεύς).

LIX. 62.

Schol. Apoll. II, 181. πεπηρώσθαι δὲ Φινέα φησιν Ἡσίοδος
 ἐν μεγάλας Ἡοίαις, ὅτι Φρίξω τὴν εἰς Σκυθίαν ὁδὸν ἐμήνυσεν,
 ἐν δὲ τῷ γ' καταλόγῳ, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς θήρας
 προέκρινεν.

LX. 63. (L. 21.)

Schol. Apoll. I, 482. Ἡσίοδος δὲ Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας
 κατ' ἐπίκλησιν, ταῖς δὲ ἀληθείαις Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας
 αὐτοὺς [λέγει τοὺς Ἀλωίδας] καὶ Ἄλον πόλιν Αἰτωλίας ὑπὸ
 τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι.

LXI. 64. (D. 66. L. 121.)

Schol. Apoll. IV, 57. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἡοίαις λέγεται
 τὸν Ἐνδυμῖωνα ἀνενεχθῆναι ὑπὸ Διδὸς εἰς οὐρανὸν ἔρασθέντα δὲ
 Ἥρας παραλογισθῆναι διὰ τὸν ἔρωτα εἰδῶλερ νεφέλης καὶ ἐκβλη-
 θέντα καταλθεῖν εἰς ἔδου.

LXII. 65.

Schol. Apoll. II, 1123. Ἀκουσίλαος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς

qui jam illuc profectus deum immortalem interrogarit,
 dona ferens venerit cum avibus bonis.

LII.

Aut qualis Phthia, a Gratiis pulcritudinem habens,
 Penei ad aquam pulcra habitabat Cyrene.

LIII.

Auctor etiam illorum carminum, quæ a Græcis magnæ Ecæ
 vocantur, Hyetti mentionem facit:

Hyettus vero Molyrum, Arisbantis carum filium,
 cum-occidisset in ædibus concubitus causa suæ conjugis
 domo relicta fugit Argo equos-pascente,
 venit autem Orchomenum Minyeium: et eum heros
 excepit, et opum partem præbuit, ut æquum erat.

LIV.

Hodiernum nomen Chæronensibus a Chærone deducitur,
 quem Apollinis filium, cujus matrem Theronem Phylantis
 filiam fuisse affirmant. Testatur etiam auctor carminum,
 quæ magnæ Ecæ vocantur:

Phylas autem compressit filiam inclyti Iolai,
 Liphephen: erat autem pulcritudine Deabus similis,
 Hippoten vero ei filium in ædibus peperit,
 Theronemque formosam similem radiis Lunæ.
 Thero vero Apollinis in ulnas quum-incidisset,
 peperit Chæronis fortem vim equorum-domitoris.

LVI.

Hesiodus Argonautas Phasin trajecisse dicit.

LVII.

Hesiodus Pindarusque et Antimachus Argonautas per Oce-
 anum in Libyam portantesque Argo nostrum in pelagus venisse
 tradunt.

LVIII.

Hesiodo auctore Phineus Phœnicis, filii Agenoris, et Cassio-
 peæ filius erat.

LIX.

Phineum excecaturum esse Hesiodus in magnis Ecæis dicit,
 quod Phrixo viam in Scythiam indicasset, contra in tertio cata-
 logo, quum longam vitam oculorum lumini præferendam
 iudicasset.

LX.

Alcidas nomine quidem Aloe et Iphimedæ, sed revera Ne-
 ptuni atque Iphimedæ filios esse Hesiodus auctor est, et Aion
 urbem Ætolis ab eorum patre ædificatam.

LXI.

In magnis Ecæis legitur Endymionem a Jove in cœlum esse
 sublatum, propter amorem autem, quo Junonem amplexus es-
 set, nubis imagine deceptum atque in orcum dejectum.

LXII.

Acusilaus et Hesiodus in magnis Ecæis tradunt ex Iophossa

μεγάλαις Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου (παῖδας γεγενῆσθαι Φρίξῳ) καὶ οὗτος μὲν φησὶν αὐτοὺς τέσσαρας Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον.

LXIII. 66. (L. 113.)

Schol. Apoll. IV. 828. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις Φόρβαντος καὶ Ἐκάτης ἡ Ἐκύλλα.

LXIV. 67. (D. 37. L. 61.)

Schol. Pind. ad Nem. III, 21. (adde eund. ad Ol. VIII, 27.) περὶ τῶν Μυρμιδόνων Ἠσίοδος μὲν οὕτως φησὶν·

ἡ δ' ὑποχυσμένη τέκεν Αἰαχὸν ἱπποχάρμην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἤβης πολυηράτου ἔκετο μέτρον,
μοῦνος ἐὼν ἡσχαλλε. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
ὅσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἐνδοθὶ νήσου,
ὁ τοὺς ἀνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Οἱ δὲ τοὶ πρῶτον ζεῦξαν νέας ἀμφιελίσσας.
πρῶτοι δ' ἰστία θέσσαν, νεῶς(?) πτερὰ ποντοπόροιο.

Conf. Tzetzes ad Lycophr. 176.

LXV. 68. (D. 43L. . 136.)

Athenaeus X. p. 428. C. διὸ καὶ Ἠσίοδος ἐν ταῖς Ἠοίαις εἶπεν·

οἷα Διώνυσος δῶχ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος,
ὅστις ἄδην πίνει, οἶνος δὲ οἱ ἔπλετο μάργος,
σύν τε πόδας χεῖράς τε δέει γλῶσσαν τε νόον τε
δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δὲ ἑ μαλθακὸς ὕπνος.

Idem VIII. p. 364. B. quaedam profert, ἀπαρ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἠσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἠοίων, καὶ [μεγάλων] Ἐργῶν παρῴδηται.

LXVI. 69. (D. 43.)

Anonymi ad Aristot. Eth. Nicom. III. p. 43. r. καὶ οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ δυστυχούς, ἱκανὸς Ἠσίοδος παραστῆσαι ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις τὴν Ἀλκμήνην ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν·

ὦ τέκνον, ἦ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Ζεὺς ἐτέκνωσε πατὴρ.

Subiungit Aspasius καὶ πάλιν·

τέκνον ἐμὸν Μοῖραί σε πονηρότατον καὶ ἄριστον.

LXVII. 70. (D. 60.)

Schol. Arati Phaen. 172. Ἠσίοδος δὲ φησὶ περὶ αὐτῶν (sc. Ὑάδων)

Νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Φαισύλῃ ἡδὲ Κορωνίς εὐστέφανος τε Κλέεια
Φαῖω θ' ἱμερόεσσα καὶ Εὐδῶρῃ τανύπεπλος,
ὧς Ὑάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φύλ' ἀνθρώπων.

Cf. ad v. 255. Tzetzes Chil. XII, 171.

LXVIII. 71. (D. 61. L. 30)

Tzetzes ad Lycophr. 344. Ὁ Αὐτόλυκος κλεπτοσύνη πάντας ὑπερέβαλε, ὡς φησὶ καὶ Ἠσίοδος·

πάντα γὰρ ὅσα λάβεσκεν ἀεὶ δέλα πάντα τίθεσκε.

Conf. Eudocia in Violeto p. 375. 394. Etymol. M. p. 21. 26.

LXIX. 72. (D. 58. L. 8.)

Eustath. II. p. 461. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος καλεῖ ἡ ὥς πάντῃ ποθοῦμενον Ἕλλησιν, ἡ ὅτι μυθεύεται ἀνδρὸν ποτε εἶναι. ὅστερον μὲντοι ἐνυδρὸν γενέσθαι Ποσειδῶνος ἀναρρήξαντος τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμυμῶνης ἔρωτα (Apol. Iod. II. c. 1. p. 121.), ἐξ ἧς καὶ Ἀμυμῶνι ἐν Ἄργει ὕδατα

Esti filia Phrixo filios esse natos, eosque quatuor, uti Hesiodus affirmat, Argum, Phrontida, Melanem, Cytisorum.

LXIII.

In magnis Ecels Scylla Phorbantis et Hecates filia.

LXIV.

De Myrmidonibus Hesiodus sic ait :

ea autem gravida-facta peperit Æacum equis-gaudentem : sed postquam pubertatis amabilis attigit mensuram, solus quod-esset dolebat : pater vero hominumque deorum-quotquot erant formicæ amœnam intra insulam, [que, eas viros fecit alteque-cinctas mulieres ; qui jam primum instruxerunt naves utrimque-remigatas : primi vero vela posuerunt, navis alas per-mare-vectæ.

LXV.

Propterea Hesiodus etiam in magnis Ecels dixit :

Qualia Bacchus dedit hominibus gaudium et molestiam ; quisquis copiose bibit, vinum vero huic est contumeliosum, simulque pedes manusque colligat linguamque mentemque vinculis occultis ; amat autem eum mollis somnus.

Quæ omnia ad imitationem magnarum Ecæarum, quas Hesiodo attribuant, Operumque expressa sunt.

LXVI.

Πόνηρον (malum, miserum) de laborioso et infelice dici, idoneus testis Hesiodus est, qui in magnis Ecels Alcmænen ad Herculem ita dicere facit :

*o fili, sane te miserrimum et optimum
Jupiter genuit pater.*

Et rursus :

Mi fili, parcæ te miserrimum et optimum.

LXVII.

Hesiodus de Hyadibus ait :

*Nymphæ Gratiis similes,
Phæsyia atque Coronis pulcreque-coronata Cleæa
Phæoque amabilis et Eudora longo-peplo,
quas Hyades vocant super terra genera hominum.*

LXVIII.

Autollicus arte furandi præ omnibus eminebat, uti Hesiodus etiam ait :

omnia enim quæcunque attingebat, inconspicua omnia reddebant.

LXIX.

Siticulosissimum Argos vocat, aut quia valde desideratum est Græcis, aut quia aqua id olim caruisse in fabulis est, dein vero aquosum factum, fontibus in Lerne a Neptuno apertis ob amorem Amymonæ ex qua etiam Amymonis Argorum aquæ

regnabit : eamque studio venationis inductam ad Dianam se applicuisse : a qua non mediocriter esse dilectam propter ultriusque consimilem naturam. Postea autem ab Jove compressam veritatem Dianæ suum dicere eventum, quod diutius celare non potuit ; nam jam utero ingravescente prope diem partus in flumine corpus exercitatione defessum quum recrearet, a Diana cognita est non conservasse virginitatem : cui dea pro magnitudine suspicionis non minorem retribuit poenam : erepta enim facie virginali in ursæ speciem est conversa, quæ Græce ἀρκτος appellatur. In ea figura corporis Arcada procreavit.

Schol. Arat. 27. Τὴν μίαν δὲ τούτων τῶν Ἀρκτῶν τὴν μεγάλην, ἣν μετ' ὀλίγον ὀνομάσει Ἑλίκην, Ἡσίοδος φησι Λυκάωνος θυγατέρα εἶναι, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ κατοικοῦσαν ἐλέσθαι μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν περὶ τὰς θήρας ἀγωγὴν ἐν ὄρεσι ποιεῖσθαι· φθαρεῖσαν δὲ ὑπὸ Διὸς, καὶ ἤδη μέλλουσαν τεκεῖν, ὀφθῆναι ὑπ' αὐτῆς λουομένην· ἐφ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν Ἀρτεμιν θηριῶσαι αὐτήν· καὶ οὕτω τεκεῖν ἀρκτον οὔσαν, τὸν κληθέντα Ἀρκάδα· οὔσαν δὲ ἐν τῷ ὄρει θηρευθῆναι ὑπ' αἰπόλων τινῶν, καὶ παραδοθῆναι Λυκάωνι μετὰ τοῦ βρέφους· μετὰ χρόνον δὲ τινα δόξαι εἰσελθεῖν εἰς τὸ Λύκαιον, ὃ ἐστὶ τοῦ Διὸς ἄβατον, ἀγνοήσασαν τὸν νόμον, ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκομένην· τῶν Ἀρκάδων δὲ αὐτὴν ἀναιρεῖν μελλόντων διὰ τὸν εἰρημένον νόμον, ὃ Ζεὺς διὰ τὴν συγγένειαν αὐτῆς ἐξείλετο, καὶ ἐν τοῖς ἀστροῖς ἐθηνε, Ἀρκτον αὐτὴν ὀνομάσας, διὰ τὸ σύμπτωμα.

C. 103. (D. 7. L. 73.)

Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν ἑζύωνος Πολυκάστη,
Νέστορος ὀπλοτάτῃ κούρῃ Νηληϊάδαο,
Περσεπόλιν, μιχθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.

Eustath. Od. p. 1796.

CI. 104. (D. 89.)

Schol. Ambr. (col. Schol. min.) Hom. Od. IV, 231. Διαφέρει ὁ Παίτων Ἀπόλλωνος, ὡς καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ·

εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπὲρ θανάτοιο σώσσει
ἢ αὐτὸς Παιῶν, δὲ πάντα τε φάρμακα οἶδεν.

Conf. Eustath. p. 1494. v. 11.

Eam in Arcadia habitantem Dianæ in montibus feras venantis sociam esse factam. Stupratam vero a Jove et, quum jam paritura esset, a Diana in balneo conspectam atque in ursam ab irata dea commutatam filium peperisse Arcadem. Versantem deinde in montibus eam a pastoribus venantibus captam Lycaonisque redditam esse cum parvulo. Hanc aliquanto post Lycæum, inaccessum Jovis delubrum, ingressam, nesciam legis, ab ipso filio esse propulsam. Quam quum Arcades secundum hanc, quam dixi, legem interfecuri essent, Jupiter amoris memor surripuit, eamque inter astra collocatam Arcetum propter eventum illum nominavit.

C.

Telemacho igitur peperit bene-cincta Polycaste,
Nestoris miniua-natu filia Nelidæ,
Persepolin, mista ob auream Venerem.

CI.

Pæon ab Apolline differt, ut Hesiodus etiam testatur : nisi Apollo Phæbus a morte servabit aut ipse Pæon, qui omnia medicamina novit.

CII. 105. (D. 77. L. 34.)

Schol. Pindari Pyth. IV, 181. Ἡσίοδος Ναΐδα φησι τὸν Χείρωνα γῆμαι.

CIII. 106. (D. 50.)

Plutarch. de Oracul. defectu. 11. T. II. p. 415. C. Ὁ δὲ Ἡσίοδος οἰεῖται καὶ περιόδοις τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευτάς· λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναΐδος προσώπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος·

Ἐννέα τοι ζῶει γενεὰς λακέρυζα κορώνῃ
ἀνδρῶν γηρῶντων· ἑλαφος δὲ τε τετρακόρωνος·
τρεῖς δ' ἑλάφους ὁ κόραξ γηράσκειται. Αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ
ἐννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς φοῖνικας
νύμφαι εὐπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Cf. Auson. Idyll. XVIII. Plin. H. N. VII, 48. Etym. M. p. 13, 36. Schol. ad Aristoph. Av. 610. Tzetz. Exeg. p. 149. Adde Plutarch. Gryll. p. 989. A. Tzetz. ad Lycophr. V. 797.

Huc pertinere videtur Hesiodi ἐκπύρωσις (conflagratio) ap. Plut. de def. or. 11. 12.

CIV. 107.

Hygin. fab. 154. Phaëthon Hesiodi. Phaëthon Clymenis Solis filii et Meropes nymphæ filius, quam Oceanitidem accepimus, quum indicio patris avum Solem cognovisset, impetratis curribus male usus est. Nam quum esset propius terram vectus, vicino igni omnia conflagrarunt et fulmine ictus in vicinum Padum cecidit. Hic amnis a Græcis Eridanus dicitur, quem Pherecydes primus vocavit. Indi autem, quod calore vicini ignis sanguis in atrum colorem versus est, nigri sunt facti. Sorores autem Phaëthontis, dum interitum deslent fratris, in arbores sunt populos versæ. Harum lacrimæ, ut Hesiodus indicat, in electrum sunt duratæ : Heliades tamen nominantur. Sunt autem Merope, Helie, Aegle, Lampetie, Phœbe, Aetherie, Dioxippe. Cygnus autem rex Liguriæ, qui fuit Phaëthonti propinquus, dum deflet propinquum, in cygnum conversus est. Is quoque moriens flebile canit. Cf. Lactant. Pl. narr. fab. II, 111. V Pausan. Attic. 3. Cf. fragm. CLXII.

CV. (H. 189. L. 95.)

Pausan. I, 43, 1. Ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς Ἰφιγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρκάδων λεγόμενον, οἷδα δὲ Ἡσίοδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν Ἰφιγένειαν οὐκ ἀποθανεῖν, γνῶμη δὲ Ἀρτέμιδος Ἐκάτην εἶναι.

CII.

Hesiodus Naidem Chironi nupsisse ait.

CIII.

Hesiodus certis temporis conversionibus mortem genitis obtingere censet : dicit enim sub Naidis persona, tempore ænigmate circumscripto :

novem sane vivit ætates garrula cornix
hominum senum ; cervus vero etiam quatuor-cornices æquat :
trium autem cervorum corvus ætatem-attingit : sed phœnix
novem cornices æquat, decem vero nos phœnices
nymphæ cincinnatæ, filiæ Jovis ægida-tenentis.

CV.

Ego vero etiam, quam longe secus de Iphigenia Arcades narrant, historiam audivi, neque ignoro Hesiodum in catalogo mulierum Iphigeniam non cæsam cecinisse, sed Dianæ voluntate Hecaten factam.

φιλόχου τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον περὶ
δεῦρο ἀφικέσθαι· περιτυχὼν δ' αὐτοῦ κρείττονι μάντει κατὰ
τὴν Κλάρων, Μόψω τῷ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ
λύπην ἀποθανεῖν. Ἡσίοδος μὲν οὖν οὕτως πως διασκευάζει τὸν
μῦθον· προτείνει γάρ τι τοιοῦτο τῷ Μόψω τὸν Κάλχαντα·

Θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμόν, ἐρινεὸς οὗτος· δλύνθους
οὐς δδ' ἔχει, μικρὸς περ ἐὼν, εἴποις ἂν ἀριθμόν;
τὸν δ' ἀποκρίνασθαι·

Μῦριοί εἰσιν ἀριθμόν, ἀτὰρ μέτρον γε μέδιμνος·
εἰς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπενθέμεν οὐ κε δύναιο.

ᾧ φάτο· καὶ σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἶδετο μέτρου·
καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.

CXVIII. 109. (D. 46.)

Athenæus II. p. 40. F. Οὐ χαίρει τῷ πόματι ἐκ πρώτης ἐπι-
στεις ἀνατροφῆς ὕδροποτεῖν.

Ἡδὺ γάρ ἐστ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυῇ
τέρπεσθαι μῦθοισιν, ἐπὴν δαιτὸς κορέσωνται.

Ἡσίοδος ἐν Μελαμποδίᾳ φησί.

CXIX. 110. (D. 55.)

Clemens Alex. Strom. VI. p. 751. Ἡσίοδος τε ἐπὶ τοῦ Με-
λάμποδος ποιεῖ·

ἡδὺ δὲ καὶ τὸ πυθέσθαι ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμαν
ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέχμαρ ἑναργές·
καὶ τὰ ἐξῆς, παρὰ Μουσαίου λαβὼν τοῦ ποιητοῦ κατὰ λέξιν.

CXX. 111. (D. 56.)

Tzetzes ad Lycophron. 682. Τὸν Τειρεσίαν λέγει, ἐπειδὴ
φασιν αὐτὸν ᾿ γενεὰς ζῆσαι, ἄλλοι δὲ θ'· ἀπὸ γὰρ Κάδμου ἦν,
καὶ κατώτερον Ἑγεοκλέους καὶ Πολυνείκους, ὡς φησι καὶ ἡ τῆς

Μελαμποδίας ποίησις, παραισάγει γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα·

Ζεῦ πάτερ, εἴθ' ἦσσω μοι ἔχειν αἰῶνα βίοιο
ὠφελὲς δοῦναι καὶ μῆδεα ἰδμεναι ἴσα
θνητοῖς ἀνθρώποις· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισας,
ὅς γέ με μακρὸν ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο,
ἑπτὰ μ' ἐπὶ ζῶειν γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων.

Cf. Tzetz. Exeg. II. p. 149.

CXXI. 112. (D. 56.)

Ibidem paulo post : Περὶ δὲ τοῦ Διὸς καὶ Ἥρας παρὰ Τει-
ρεσίου ἔνεκα τῆς λαγνείας κρίσεως καὶ ἡ τῆς Μελαμποδίας
ποίησις, ὡς ἀπὸ τοῦ Τειρεσίου, φησὶν.

Οἶην μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνὴρ,
τὰς δέκα δ' ἐμπύμπλησσι γυνὴ τέρπουσα νόημα.

Conf. Apollod. III, 6.

CXXII. 113. (D. 42.)

Athenæus XI. p. 498. A. Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμ-
ποδίας σὺν τῷ π σκύφρον λέγει.

* τῷ δὲ Μάρης θοδὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἴκου,
πλήσας δ' ἀργύρεον σκύφρον φέρε, δῶκε δ' ἀνακτι.

Καὶ κάλιν·

Καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βοδὸς αἶνυτο χερσίν,
Ἴφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο· τῷ δ' ἐπ' ὅπισθεν
σκύφρον ἔχων ἐτέρῃ, ἐτέρῃ δὲ σκῆπτρον αἰέρας,
ἔστειχεν Φύλακος, καὶ ἐνὶ δμῳέσσιν ἔειπεν.

Cf. Eustath. p. 900, 17, 1775, 17.

CXXIII. (H. 166.)

Athenæus XIII. p. 609. E. Ἡσίοδος δ' ἐν τρίτῳ Μελαμ-
ποδίας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπεν. Conf. Eu-
stath. p. 875, 52.

vertens pedibus eo venisse fertur, quumque apud Clarum ur-
bem in vatem se præstantiorem incidisset, Mopsum filium
Mantus, quæ Tiresias filia erat, præ mærore diem oblitse. At-
que Hesiodus quidem hoc modo fabulam exponit. Calchantem
enim Mopso hoc proposuisse ait :

admiratio me tenet in animo; caprificus hæc, grossos[urum] ?
quos ea habeat, parva quamvis (exsistens) : dixerisne nume-
ad quod hunc respondisse :

Decies-mille sunt numero, sed mensura quidem medimnus :
unus vero superest, quem imponere non potueris.

Sic dixit : et ipsis numerus verus cognitus-est mensuræ :
et tum sane Calchantem somnus mortis obtexit.

CXVIII.

Non gaudet poculo, qui a prima ætate aquam bibere ad-
suevit.

Dulce enim est in convivio et epulo florente
delectari sermonibus, postquam convivio saturati-sunt.
Hesiodus ait in Melampodia.

CXIX.

Hesiodus canit de Melampode :
dulce vero etiam audire, qualia mortalibus perfecerunt
immortales, turpiumque et honestorum signum clarum,
et quæ sequuntur, quæ ad verbum expressit ex Museo poeta.

CXX.

Tiresiam dicit, quem septem ætates vixisse vult, quum ali
novem ei tribuant. Cadmo enim uatus Eleocli et Polynici su-

perstes fuit, quod Melampodia etiam testatur, quæ Tiresiam
ita loquentem introducit :

Jupiter pater, utinam minus mihi spatium vitæ
dedisses et consilia scire æqualia
mortalibus hominibus : nunc vero non me tantillum honorasti,
qui quidem me longum statuisti habere spatium vitæ,
septem me vivere per ætates loquentium hominum.

CXXI.

Jovis Junonisque de concubitus voluptate altercationem a
Tiresia dijudicatam carmen etiam, quod de Melampode est,
commemorat, his verbis Tiresias suppeditatis :

una quidem parte decem partium delectatur vir,
omnes decem vero implet mulier oblectans animum.

CXXII.

Hesiodus in secundo libro Melampodiarum scypphum dicit, in-
serta litera p :

huic vero Mares velox nuntius venit per ædes,
impletum autem argenteum scypphum ferebat dabatque regi.

Et iterum :

et tunc vates quidem vinculum bovis capessivit manibus,
Iphiclus autem ad dorsum instabat ei : huic vero a tergo
scypphum tenens altera manu, altera autem sceptrum tol-
lincebat Phylacus, et inter famulos sic iocutus-est. [Iens,

CXXIII.

Hesiodus in tertio Melampodiarum libro Chalcidem Euboræ ur-
bem formosâ-mulieribus-præditam vocavit.

CXXIV 114. (D. 52.)

Clemens Alexandr. Strom. V. p. 727. Ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος
ἐπὶ ὧν γράφει συνάδει τοῖς προειρημένοις·

Μάντις δ' οὐδείς ἐστιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
ὅστις ἂν εἰδαίη Ζητὸς νόον αἰγιόχοιο.

ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΥΠΟΘΗΚΑΙ.

CXXV. 115. (D. 33.)

Schol. Pind. Pyth. VI, 19. Τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας
Ἡσίοδος ἀνατιθέασιν, ὧν ἡ ἀρχή·

Εὖ νῦν μοι τὰδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πευκαλίμῃσι
φράζεσθαι· πρῶτον μὲν ὅτ' εἰς δόμον εἰσαφίκηται
ἔρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰεγενέτησι.

CXXVI. 116. (D. 65.)

Harpocratio : Ἔργα νέων· τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν τῷ κατ'
Αὐτοκλέους Ἡσίοδου φησὶν εἶναι. Παροιμία τις ἐστίν, ἣν ἀνέ-
γραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς οὕτως ἔχουσαν·

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

CXXVII. 117. (D. 87.)

Plato Rep. III. p. 390. H. St. Οὐδ' ἥστέον αὐτοῖς.

Δῶρα θεοῦς πείθει, δῶρ' αἰδοῖους βασιλῆας.

Suidas v. Δῶρα x. τ. λ. οἱ μὲν Ἡσίοδειον οἰονται τὸν στίχον.

CXXVIII. 118. (D. 62.)

Scholiastes Theocriti XI, 75. Ἡσίοδος·

Νῆπιος δὲ τὰ [χ'] ἔτοιμα λιπῶν ἀνέτοιμα διώκει.
Conf. Plutarch. II. p. 505. D.

FRAGMENTA PERIPLI INCERTÆQUE SEDIS.

CXXIX. 119. (D. 67.)

Origenes c. Celsum IV. p. 216. ed. Spencer. Ὡς τε κατ'
ἀρχὰς ἐπιμύξιν γεγενῆσθαι τῆς θείας φύσεως πρὸς τοὺς ἀνθρώ-
πους· ἅπερ καὶ ὁ Ἀσκραῖος ποιητὴς ἐνοῶν εἶπε·

Ξυναὶ γὰρ τότε δαΐτιες ἔσαν, ξυνοὶ δὲ θόωκοι
ἀθανάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Cf. Schol. ad Arat. v. 102.

CXXX. 120.

Diogen. L. VIII, 1, 26. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον
ὀνομάσαι κόσμον καὶ τὴν γῆν στρογγύλην (Πυθαγόραν)· ὡς δὲ
θεόφραστος Παρμενίδην, ὡς δὲ Ζήνων, Ἡσίοδον.

CXXXI. 121. (D. 16. L. 45.)

Strabo VII. p. 302. Ἡσίοδον δὲ ἐν τῇ καλουμένῃ Γῆς περιό-
δῳ τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν ἀγεσθαι

Γλακτοφάγων εἰς αἶαν, ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων.

CXXXII. 122. (D. 17. L. 46.)

Strabo VII. p. 300. Πῶς οὖν ἡγήσεται τοὺς Ἰκίθας ὁ ποιη-
τὴς, Ἰκπημολγούς καὶ Γαλακτοφάγους τινὰς προσαγορεύων;

CXXIV.

Sed Hesiodus etiam cum his, quae diximus, consentit in illo :
vales autem nullus est terrestrium hominum,
qui novit Jovis mentem agida-tenentis.

CHIRONIS INSTITUTIONES.

CXXV.

Chironis praecepta Hesiodo attribuuntur, quorum exordium
hoc est :

Bene nunc mihi haec omnia in mente prudenti
indicato ; primum quidem quum in aedes veneris
facturus sacra pulcra diis sempiternis.

CXXVI.

Facta juvenum : id Hyperides etiam in oratione contra Au-
toclem Hesiodi esse ait : est enim proverbium quoddam ab
Aristophane quoque grammatico literis mandatum :

Facta juvenum, consilia vero mediorum (*virorum*), preces
autem senum.

CXXVII.

Neque canendum ipsi :
dona deos movent, dona venerandos reges.

Dona deos etc. Hesiodeum esse existimant versum.

CXXVIII.

Hesiodus :

Stultus, qui certa linquens incerta sequitur.

FRAGMENTA PERIPLI INCERTÆQUE SEDIS.

CXXIX.

Ita, ut initio natura divina hominibus admixta fuisset ; qui-
bus bene perspectis Ascræus poeta cecinit :
communia enim tunc convivia erant, communes autem se-
des] immortalibus Diis mortalibusque hominibus.

CXXX.

At coelum quidem mundum, terramque rotundam primus
vocavit Pythagoras, Theophrasto vero teste Parmenides, Ze-
noneque Hesiodus.

CXXXI.

Hesiodus in periodo, quam vocant, terræ Phineum dicit ab
Harpyiis propulsum esse
Lactivororum in terram, in-plaustris domicilia habentium.

CXXXII.

Quomodo igitur Homerus Scythas ignorabat, qui Equimulgos
et Lactivoros quosdam nominat? Hos enim ea tempestate Equi-

"Οτι γὰρ οἱ τότε τοῦτους Ἰππημολογούς ἐκάλουν, καὶ Ἡσίοδος μάρτυς ἐν τοῖς ὑπ' Ἐρατοσθένους παρατεθείσιν ἔπεσιν

Αἰθίοπας Αἰγυῖας τε ἰδὲ Σκύθας ἱππημολογούς.

CXXXIII. 123 (L. 53.)

Schol. Aeschyl. Prom. 793. Περὶ γρυπῶν Ἡσίοδος πρῶτος ἑτερατεύσατο

CXXXIV. 124. (D. 18. 39.)

Strabo VII. p. 475.

Δαδώνην φηγόν τε, Πελασγῶν ἔδρανον, ἤκεν.

CXXXV. 125.

Stephan. Byz. v. Αἰγαῖον πέλαγος. Ἔστι καὶ αἰγαῖον πέδιον, συνάπτον τῇ Κίβδη, ὡς Ἡσίοδος. Λέγεται παρὰ αἰγὰ ποτε φερομένην ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πέδιον Αἰγαῖον.

CXXXVI. 127. (L. 65.)

Strabo I. p. 23. Ἐρατοσθένης δὲ Ἡσίοδον μὲν εἰκάζει πεπυσμένον περὶ τῆς Ὀδυσσεύς πλάνης, ὅτι κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν γεγένηται, πιστεύσαντα τῇ δόξῃ μὴ μόνον τῶν ὑφ' Ὀμήρου λεγομένων μεμνησθαι, ἀλλὰ καὶ Αἰτνῆς καὶ Ὀρτυγίας τοῦ πρὸς Συρακούσας νησιῦ καὶ Τυρρηνῶν.

CXXXVII. 128. (D. 27. L. 67.)

Schol. Apollon. Rhod. IV, 892. ἠκολούθησεν Ἡσίοδῳ οὗτος ὀνομάζοντι τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων·

νῆσον ἐς ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σφίσι δῶκε Κρονίων.

CXXXVIII. 164.

Eustath. pag. 1710. 39. ὡς ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος ἐμυθεύσατο ὑπὸ Σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θελγεσθαι. Conf. Schol. Ambr. Od. XII, 168.

mulgos fuisse appellatos, Hesiodus quoque testatur in illis, qui ab Eratosthene laudantur, versibus :

Æthiopes Liguresque atque Scythas equimulgos.

CXXXIII.

De gryphis primus Hesiodus portenta retulit.

CXXXIV.

Ad Dodonam sagumque, Pelasgorum sedem, venerat.

CXXXV.

Egeum pelagus. Est etiam Egeus campus, qui adhæret Cirrhæ, ut Hesiodus ait. Dicitur autem sic παρὰ αἶγα l. e. a capra aliquando huc ex monte circa Pythium portata, unde campus Egeus vocatus.

CXXXVI.

Eratosthenes Hesiodum conjicit, quum Ulixem errantem in Siciliam Italiamque venisse audivisset eique opinionem fidem adhibuisset, non eorum modo fecisse mentionem, quæ ab Homero referuntur, sed Etnæ etiam et Ortygiæ, parvæ insulæ ante Syracusas sitæ, et Tyrrhenorum.

CXXXVII.

Secutus est Hesiodum, qui Sirenium insulam ita appellat : Insulam in floridam, ubi iis dedit Saturnius.

CXXXVIII.

Sic, inde hauriens, Hesiodus a Sirenibus ventos etiam delentiri finxit.

CXXXIX. 129. (L. 54.)

Herodot. IV, 32. ἀλλ' Ἡσίοδῳ μὲν ἔστι περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένα.

CXL. 131.

Schol. Ven. II. 1, 246. Σημειοῦνται τινες, ὅτι τὴν ὁλὴν Πελοπόννησον οὐκ οἶδεν ὁ Ποιητής, Ἡσίοδος δέ.

CXLI. 153 (D. 6. L. 125.)

Eustath. p. 275.

ὅς τε Αἰλαίηθεν προχέει καλλιῆρσον ὕδωρ.

Conf. Schol. Ven. II. II, 522. (Cat. 29.)

CXLII. 132. (D. 15. L. 124.)

Strabo IX. p. 424. Ἡσίοδος δ' ἐπιπλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ (Κηφισοῦ) λέγει καὶ τῆς ῥύσεως, ὡς δι' ὁλῆς ῥέει τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς·

ὅς παρὰ Πανοπίδα — Γλήχωνα τ' ἐρυμνήν, καὶ τε δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένους εἴσι, δράκων δς.

Conf. Theo ad Arati Phænomen. 45.

CXLIII. 133. (D. 76. L. 126.)

Schol. Pindari Olymp. XIV. Argum. Κηφισὸς δὲ ποταμὸς ἐν Ὀρχομενῷ, ἐνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται· ταύταις γὰρ Ἐτέοχος ὁ Κηφισοῦ, τοῦ ποταμοῦ, πρῶτος ἔβυσεν, ὡς φησιν Ἡσίοδος· διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Κηφισὸς ρεῖ.

CXLIV. 134. (D. 66. L. 121.)

Apollonius Dyscolus de Pronominibus, p. 106. A. Bekk. Τῇ τινὶ σύζυγος ἢ ἱν, τοῦ τ ἀρθέτος. Ἡσίοδος·

ἱν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 57. Τὸν Ἐνδυμῖωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης παιδῶς λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφῶτα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θεοὶ ὀλέσθαι.

CXXXIX.

At Hesiodus quidem de Hyperboreis locutus est.

CXL.

Adnotatum est a quibusdam, Peloponnesum Hesiodo notam fuisse totam, nondum tamen Homero.

CXLI.

Qui ex-Lilæa profundit pulcre-fluentem aquam.

CXLII.

Hesiodus de Cephisso amne ejusque alveo copiose scribit, quomodo per totam Phocidem oblique fluat et anguis instar : qui præter Panopidem — Glechonemque munitam atque per Orchomenum circumvolutus it, anguis sicut.

CXLIII.

Cephissus amnis Orchomeni, ubi Gratiae etiam coluntur : his enim primus Eteocius, Cephissi fluvii filius, sacra fecit, uti Hesiodus ait. Cephissus vero per Orchomenum fluit.

CXLIV.

Pronomini τιν cognatum est pronomen ἱν, sublata littera τ. Hesiodus :

sibi autem ipsi mortis dispensator.

Endymionem Hesiodus Aethlii, filii Jovis, filium esse et Calycæ dicit; cui a Jove dono datum fuisse, ut ipse sibi mortem destinaret, quando obire vellet.

CXLV. 135. (D. 63.)

Schol. Nicandr. Ther. 452. κτίλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τι-
θασσῶν τίθεται καὶ Ἡσίοδος·

χρὴ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι.

CXLVI. 136. (D. 64. L. 90.)

Schol. Euripid. Orest. 249. Στησίχορος φησιν, ὡς θύων τοῖς
θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάθετο. Ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα
δεγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέ-
ρας ἐποίησεν. — Καὶ Ἡσίοδος·

τῇσιν δὲ φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
ἡγάσθη προσιδοῦσα, κακὴν δὲ σφ' ἔμβαλε φήμην.

CXLVII. 137.

Schol. Apoll. IV, 1396. Τὸν δράκοντα Λάδωνα ἐκάλουν· τοῦ-
τον δὲ Πείσανδρος ὑπείληφεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι, Ἡσίοδος
δὲ ἐκ Τυρῶνός φησιν.

CXLVIII. 139. (D. 82. L. 80.)

Ælianus V. H. XII, 20. Λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀρδὸνα μόνην
ἐρρίθων ἀμελεῖν ὕπνου, καὶ διὰ τείλους ἐγρυπνεῖν· τὴν δὲ χελι-
δὸνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἐγρυπνεῖν καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλέναι
τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ. Τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ
πάθος τὸ ἐν Θράκῃ κατατολμηθὲν, τὸ εἰς τὸ δειπνὸν ἐκείνο τὸ
ἄδεισμον.

CXLIX. 140. (D. 101. L. 5.)

Schol. Venet. ad Iliad. XII, 292· Εὐρώπην τὴν Φοίνικος
Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινι λειμῶνι μετὰ νυμφῶν ἀνθὴ ἀναλέγου-
σαν ἡράσθη, καὶ κατελθὼν ἥλλαξεν αὐτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ
τοῦ στόματος κρόνον ἔπνει. Οὕτως τε τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας
ἐβάστασε, καὶ διαπορθεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἰθ' οὕ-
τως συνέκτισεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ. Γενομένη
δὲ ἔγκυος ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ

Ῥαδάμανθυν. Ἡ ἱστορία παρ' Ἡσίοδου καὶ Βακχυλίδου. Conf.
Schol. Victor. ibid. et Schol. Eurip. Rhesi Vaticanus v. 28.

CL. 141. (D. 54.)

Clemens Alexandr. Strom. I. p. 337. Ἡσίοδος·

Μουσάων, αἵτ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσι
θέσπιον, αὐδῆεντα.

Εὐπορον μὲν γὰρ ἐν λόγοις τὸν πολυφράδμονα λέγει· δεινὸν δὲ
τὸν αὐδῆεντα· καὶ θέσπιον τὸν ἔμπειρον, καὶ φιλόσοφον, καὶ τῆς
ἀληθείας ἐπιστήμονα.

CLI. 143. (D. 24. L. 49.)

Schol. Apollon. Rhod. II, 297. Ὅτι δὲ ἤζαντο οἱ περὶ Ζή-
την τῷ Διὶ στραφέντες, λέγει καὶ Ἡσίοδος·

ἐνθ' οἷγ' εὐχέσθηεν Αἰνιτέρ ὕψι μέδοντι.

Ἔστι γὰρ καὶ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνιτοῦ Διὸς
ιερόν ἐστιν. — Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς
περὶ Ζήτην Ἴριν λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ἑρμῆν.

CLII. 147.

Schol. Apoll. II, 296. Οἱ δὲ στροφάδας φασὶν αὐτὰς κεκλη-
σθαι, καθὼ ἐπιστραφέντες αὐτόθι εὗξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν
τὰς Ἀρπυίας. Κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον
οὐ κτείνονται.

CLIII. 144. (D. 25. L. 70.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 757. Διαφέρει πλήμνη καὶ πλή-
σμη. Ἡ μὲν γὰρ τὴν χοινικίδα σημαίνει τοῦ τροχοῦ, ἡ δὲ
πλήσμη τὴν πλήμμυραν τοῦ ποταμοῦ. Διότι παρ' Ἡσίοδου
οὕτως ἀναγνωστέον·

αὐτὸς δ' ἐν πλήσμησι διυπετέος ποταμοῖο
καὶ οὐχ' ὥς τινες, ἐν πλήμνησι.

CXLV.

Κτλ. de suavis mitibusque dicit etiam Hesiodus :
oportet te patri mitem esse.

CXLVI.

Stesichorus Tyndareum Dīs sacrificantem Veneris oblitum
fuisse ait. Qua de causa irata dea ejus filias bis et ter nuptas
et relictas a maritis esse voluit. — Etiam Hesiodus :

iis autem amans-risum Venus
irata-est intuita, malam vero ipsis injecit famam.

CXLVII.

Dracontem Ladonem vocant. Hunc Pisander e terra natum
existimavit, Hesiodus ex Typhone ait.

CXLVIII.

Hesiodus dicit lusciniam solam ex avibus somnum negli-
gere semperque vigilare, hirundinem vero etsi non in perpetuum
vigilantem, dimidium tamen somni amisisse. Has autem
pœnas luunt propter facinus in Thracia perpetratum, coenam
illam impliam.

CXLIX

Europam, Phœnicis filiam, quum Jupiter in prato aliquo
inter puellas vidisset flores carpentem, amore exarsit : cœlo
relicto taurique accepta forma Europam croci odore, quem
ex ore edebat, deceptam in tergum sustulit atque in Cretam
insulam trajecit. Ibi postquam cum ipsa concubuit, Asterionem,
Cretensium regem, connubio eam junxit. Quæ gravida facta

HESIODI.

tres filios peperit, Minoem, Sarpedonem, Rhadamanthum
Hæc historia apud Hesiodum et Bacchyliden legitur.

CL.

Hesiodus :

Musarum, quæ hominem multa-loquentem reddunt,
divinum, vocalem.

In verbis enim copiosum dicit multa-loquentem, disertum vero
vocalem, et divinum eum, qui peritus est et philosophus et
verè gnarus.

CLI.

Zeten fratremque revertentes Jovem implorasse Hesiodus
etiam dicit :

Ibi illi precati sunt Ægeum alte-regnantem.

Ænus enim mons Cephallenis est, ubi Jupiter Æneus tem-
plum habet. — Apollonius igitur, qui illos reverti jussisset,
Iridem, Hesiodus Mercurium fuisse tradit.

CLII.

Strophades eas insulas vocatas esse ferunt, quia Zetes et Calais inde revertentes Jovem implorassent, ut Harpyias ibi retineret. Et Hesiodo quidem Antimachoque et Apollonio testibus non interficiuntur.

CLIII.

Πλήμνη et πλήσμη inter se differunt. Illa enim vox rotæ
modiolum, contra hæc tumescentem fluvii aquam significat.
Quare apud Hesiodum legendum :

αὐτὸς δ' ἐν etc. (ipse vero in fluctibus e-Jove-cadentis fluminis),
at non, uti nonnulli legunt, ἐν πλήμνησι.

CLIV. 145. (D. 26.)

Schol. Apollon. Rh. I, 456. Ἡσίοδος δὲ φησι λαροῖς ποσί, τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέσιν. Etym. M. p. 557. 8 :

βαίνου (?) λαροῖς ποσί.

CLV. 148.

Plin. H. N. VII, 16. Ferrum Hesiodus in Creta eos [temperasse dicit], qui vocati sunt Dactyli Idaei.

CLVI. 149. (D. 12. 30. L. 26.)

Strabo VIII. p. 324. Τοῦ δ' Ἡσιόδου εἰπόντος

ὥκε δ' Ὀλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
εὐρείου Παίριο —

μεταγράφουσι τινες πόροι, οὐκ εἰδ. V. Stephanum Byz. v. Ὀλενος. — Conf. frag. LXXXVIII.

CLVII. 150. (D. 69.)

Anonymus apud Aristot. Eth. N. V. 5.

Εἶχε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.

ubi Mich. Ephesius p. 67. b. Ἔστι δὲ τὸ ἔπος ἀπὸ τῶν Ἡσιόδου.

CLVIII. 151. (D. 74.)

Schol. Ven. II. XXI, 528. Τρῶες ἀπαρ κλονέοντο παφίζοντας
ὅθεν ἀφύζαν τὸν λέοντα Ἡσιόδος φησι. Conf. tamen schol. Vict. ibid.

CLIX. 152 (D. 53.)

Clemens Alexandr. Cohort. p. 63. Strom. V. p. 716.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κοίρανος ἐστίν,
ἀθανάτων τέ οἱ οὕτως ἐρήριστα κράτος ἄλλος.

CLX. 154. (D. 72.)

Schol. Ven. II. XIV. 119. Καὶ δ' Ἡσιόδος δὲ οὕτως ἀκήκοεν
ἰδὼν δ' ἱππηλάτα κήρυξ (?)

ἀντὶ τοῦ ἱππικός.

CLXI. 155. (D. 8. L. 23.)

Φυλέα — φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

Eustath. ad Il. p. 125. Cf. idem, p. 126, 10. 797, 45.

CLXII. 156. (D. 2.)

Schol. Ambr. Od. XI, 325. Κλυμένη Μινύου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Ἰπέρφαντος γαμηθεῖσα Φυλάκῃ τῷ Διήωνος Ἰφικλον τίττει ποδώκεα παῖδα· τοῦτον λέγει διὰ τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν συναμιλλᾶσθαι τοῖς ἀνέμοις ἐπὶ τε τῶν ἀσταχῶν διέρχεσθαι καὶ διὰ τοῦ πάθους τὴν κουφότητα [μὴ] περικλᾶν τοὺς ἀτέρας· ἐνιοὶ δὲ αὐτὴν τὴν Κλυμένην προγαμηθεῖναι φασιν Ἠλίῳ, ἐξ ἧς Φαέθων ἐγένετο παῖς· ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδῳ. Conf. frag. CIV.

Eustath. ad Iliad. p. 245. Περὶ οὗ (Ἰφικλου) Ἡσιόδος, ὅτι ταχύτητι διήνεγκεν, οὐκ ὥκησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν ὑπερβολήν·

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίων καρπὸν θέεν οὐδὲ κατέκλα,
ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκε πόδεσσι
. καὶ οὐ σινέσκετο καρπὸν.

Conf. Eustath. p. 1206, 8. 1689, 2. Schol. min. ad Od. XI, 325. Schol. Ven. ad Il. XX, 227. Schol. ad Apollon. I, 45.

CLXIII. 157. (D. 48. L. 63.)

Nicolaus Damascenus in Excerpt. Valesii p. 445. (coll. Suida v. Ἀλκή.) Ὅτι ἐδόκει φρονήσει τὸ τῶν Ἀμυθαονιδῶν γένος τὸ παλαιὸν ἐν ταῖς Ἑλλήσι πρωτεύειν ὥσπερ καὶ Ἡσιόδος φησιν ἐν τούτοις·

Ἄλκην μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰαχίδαισι,
νοῦν δ' Ἀμυθαονίδαις, πλοῦτον δ' ἔπορ' Ἀτρεΐδῃσι.

CLXIV. 158. (D. 49. L. 62.)

Polybius V. 2. Οἶους Ἡσιόδος παρεισάγει τοὺς
Αἰαχίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἥτε δαιτί.

Cf. Suidas in δαῖτας.

CLIV.

Hesiodus λαροῖς ποσί (suavibus pedibus) dicit pro gratis videnti.

CLVI.

Hesiodo dicente:
habitabat autem Oleniam rupem fluvii ad ripas
pulcre-fluentis Piri —

nonnulli πόροι scribunt minus recte.

CLVII.

Utinam patiatur quæ perpetravit, poenæque justa fiat!
Versus hic ex Hesiodis est.

CLVIII.

Troes statim turbabantur fugati. Hinc ἀφύζαν leonem Hesiodus vocat.

CLIX.

Ipsæ enim omnium rex et dominus est,
immortaliumque cum-eo nemo certat de-potentia alius.

CLX.

Quod eodem modo Hesiodus etiam intelligit:
videns autem equorum-agitator præco
pro ἱππικός (eques).

CLXI.

Phyleum — amicum beatis diis.

CLXII.

Clymene, filia Minyæ, qui Neptuni et Euryanassæ, Hyperphantis filis, erat filius, cum Phylaco Delonis filio nupta Iphicium parit celeripodem. Hunc dicit propter pedum præstantiam ventos comitari tantaque esse levitate, ut per spicas incedens aristas non rumpat. Nonnulli hanc ipsam Clymenen cum Sole prius concubuisse dicunt et Phaethontem ex ea esse natum. Hæc historia apud Hesiodum est.

Iphicium celeritate insignem fuisse Hesiodus tradidit, neque dubitavit hac de eo hyperbole uti:

Summum per spicarum fructum currebat neque rupit,
sed super acutas aristas cursabat pedibus
. neque auferbat frugem.

CLXIII.

Amythaonidarum gens antiquitus prudentia inter Græcos excelluisse videtur, ut etiam Hesiodus ait:

Robur quidem enim dedit Olympius Æacidis,
mentem vero Amythaonidis, divitias autem præbuit Atridis.

CLXIV.

Quales Hesiodus introducit
Æacides, bello gaudentes veluti convivio.

CLXV. 159.

Clemens Alexandr. Str. V. p. 713 (600, Sylb.)
Ἐβδομήτη δ' αὖτις λαμπρὸν φάος ἡλίοιο.

CLXVI. 160. (D. 35.)

Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα.

Etym. M. p. 77, 31.

CLXVII. 162.

Plinius H. N. XXII, 22. Asphodelon ab Hesiodo quidam
Διμον appellari existimavere. Quod falsum arbitror. Est
enim suo nomine Διμον.

CLXVIII. 163. (D. 34.)

Schol. Pindar. Nem. II. 1. Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέ-
ναι καὶ ῥάπτειν τὴν ᾠδὴν οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεκλησθαι·
ἄλλοι δὲ Ἡσίοδος λέγων·

ἐν Δῆλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος αἰοῖδοι
μελπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις ῥάψαντες αἰοῖδην,
Φοῖβον Ἀπόλλωνα, χρυσάορον, ὃν τέκε Λητώ.

Ῥαφῆδῃσαι δὲ φησι πρῶτον Ἡσίοδον Νικοκλῆς.
Conf. Eustath. p. 6, 14.

CLXIX. 165. (L. 81.)

Pausan. II, 6. Ὁ μὲν Ἡσίοδος ἐποίησεν, ὡς Ἐρεχθίδας εἰη
Σκυῶν.

CLXX. (H. 167. L. 131.)

Etym. M. p. 60, 41. Πίστις τοῦτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσίοδῳ
μετὰ προσθήκης τοῦ ἰ λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Εἰλαρίδην
γὰρ φασὶ Τιτυόν.

CLXXI. (H. 168.)

Etym. M. p. 133, 34. 183, 24 Ἀπτερέως. (sine pennis).

CLXXII. (H. 169. L. 3.)

Etym. M. 215, 37. Βροτός. — Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀπὸ Βροτοῦ
τοῦ Αἰθέρος καὶ Ἡμέρας.

CLXXIII. (H. 170.)

Etym. M. p. 430, 56. Ἡμῶς ἐκ τοῦ μῶς, πλεονασμῶς
τοῦ η· ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀμύοντα χάμας εἶπε διὰ τοῦ α.

CLXXIV. (H. 171.)

Etym. M. p. 796, 57. Φοῖβος — ἡ ἀπὸ Φοῖβης μαμμω-
νυμικῶς, ὡς Ἡσίοδος. Conf. Schol. Iliad. I, 43. Ὅμηρον
ἐπιμερισμοὶ in Crameri anecdott. v. Φοῖβος.

CLXXV. (H. 172. L. 84.)

Harpocration in Μελίτῃ· κεκλησθαι δὲ φησι τὸν δῆμον Φι-
λόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον
Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσάϊον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος. Conf. Suid.
in Μελίτῃ.

CLXXVI. (H. 174. L. 119.)

Apollo. lex. Hom. Αἴπυτον. — Ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρ-
καδικῶν ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος·

Αἴπυτος αὖ τέκετο Τλησίνηρα Παιρίθοόν τε.

CLXXVII. (H. 175)

Suidas in ἀγάλματα· καὶ Ἡσίοδος τὸν δρμον ἀγαλμα καλεῖ.

CLXXVIII. (H. 176.)

Diodor. Sicul. IV, 85. Ἡσίοδος δὲ ὁ ποιητὴς φησι τοῦναν-
τίον ἀναπεπταμένου τοῦ πελάγους, Ὀρίωνα προσχῶσαι τὸ
κατὰ τὴν Πελοπίδα κείμενον ἀκρωτήριον, καὶ τὸ τέμνος τοῦ
Ποσειδῶνος κατασκευάσαι, τιμώμενον ὑπὸ τῶν ἐγγυῶν δια-
φρόντως· ταῦτα δὲ διαπραξάμενον εἰς Εὐβοίαν μεταστῆναι
κακῇ κατοικῆσαι· διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἀστροῖς
καταριθμηθέντα τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης.

CLXXIX (H. 177. L. 100.)

Schol. Ven. (col. schol. min.) ad Iliad. IV, 195. Μαχάων
δὲ οὗτος υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρσινόης ἡ Κορωνίδης, κατὰ δὲ
τινὰς Ἡπιόνης τῆς Μέρπος, κατὰ δὲ Ἡσίοδον Ξάνθης.

CLXV.

Septimo autem die rursus nitida lux solis.

CLXVI.

Gratiarum venustatem habens.

CLXVIII.

Philochorus rhapsodos a componendo connectendoque car-
mine cognominatos esse ait. Id Hesiodus etiam demonstrat,
ubi dicit:

In Delo olim primus ego et Homerus poetæ
canebamus, in novis hymnis suentes cantum,
Phœbum Apollinem aureo-ense, quem peperit Latona.

Hesiodum primum fuisse rhapsodum Nicocles ait.

CLXIX.

Hesiodus Sicyonem Erechthei filium esse cecinit.

CLXX.

Fides hujus rei, quod apud Hesiodum addita litera i patro-
nymicum legitur; Eilariden enim Tityum appellat.

CLXXII.

Βροτός. Hesiodo derivante a Broto Ætheris et Diei filio.

CLXXIII.

Ἡμῶς. A μῶς (inclino), abundante litera η. Hesiodus au-
tem ἀμύοντα. Χάμας (se inclinantem humi) dixit per α.

CLXXIV.

Phœbus — aut a Phœbe, ut mammonymicum (nomen ab
avis nomine deductum) sit, ut Hesiodus vult.

CLXXV.

Melite. Philochorus tertio libro tribum dicit nominatam e
Melite, quæ Hesiodo auctore Myrmecis, Musæo autem teste,
Dii filia erat, filii Apollinis.

CLXXVI.

Æpytum. — qui Arcadicorum heroum unus est, de quo
Hesiodus ait:

Æpytus rursus genuit Tiesenorem Pirithoumque.

CLXXVII

Hesiodus etiam monile ἀγαλμα (ornamentum) vocat.

CLXXVIII.

Hesiodus autem poeta contrarium statuit: latius enim ibi
extenso mari, Orionem adjecisse Peloridis promontorium de-
lubrumque Neptuni in eo exstruxisse, vario modo cultum ab
Incolis: quibus rebus perfectis in Eubœam eum se contulisse
ibique habitasse, dein propter famam inter sidera celestia nu-
meratum immortalē memoriā esse nactum.

CLXXIX.

Hic Machaon Æsculapii filius et Arsinoes, aut secundum alios
Eplones, filie Meropis, Hesiodo tamen auctore Xanthos.

CLXXX. (H. 178.)

Schol. Ven. et min. ad Il. XI, 155. ἀξύλον. Οἱ μὲν τὴν θρυώδη ἀποδεδώκασιν, οἱ δὲ τὴν καλύβιον· βέλτιον δὲ, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξύλισατο, ὡς Ἡσίοδος·

τῆλε γὰρ ἀξύλῃ κατεπόθετο χεῖλεα νηῶν.

CLXXXI. (H. 179. L. 41.)

Schol. min. et Ambros. ad Odyss. XII, 68. Αἰσωνος δὲ καὶ Πολυμήλας καθ' Ἡσίοδον γίνεταί Ἰάσων.

CLXXXII. (H. 180.)

Athenæus II, p. 49. B. Ὅτι Ἡσίοδος ἐν Κήυκος γάμψ, κἄν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἐπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαία εἶναι, τρίποδας τὰς τραπέζας φησί. Pollux VI, 83. Ἦσαν δὲ τινες πρῶται τράπεζαι, καὶ δευτέραι, καὶ τρίται, καὶ τρίποδες μὲν, ἐφ' ὧν ἔκειντο. Καὶ ἔστι τοῦνομα παρ' Ἡσιόδῳ καὶ ἐν Τελμησσεύσιν Ἀριστοφάνους.

CLXXXIII. (H. 181.)

Strabo VIII, p. 364. Ἡσίοδον δὲ ὅτι τὸ βριθὺ, τὸ βριαρὸν βρι λέγει. Conf. Eustath. pag. 296, 4.

CLXXXIV. (H. 182.)

Strabo VIII, p. 370. Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχιλόχον ᾗδῃ εἰδέναι καὶ Ἑλλήνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Προϊτίδων λέγοντα ὡς Πανέλληνας ἐμνήστειον αὐτάς, τὸν δὲ ὡς Πανελλήνων διζῶς ἐς Θάσον συν-έδραμεν.

CLXXXV. (H. 183.)

Strabo XIII. p. 588. Οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαμον.

CLXXXVI. (H. 184.)

Strabo XIV. p. 676. Ἡσίοδος δ' ἐν Σόλοις ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀμφιλόχον φησὶν.

CLXXXVII. (H. 185.)

Schol. Sophocl. ad Œd. Tyr. arg. Οὐτὶ γὰρ Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει.

CLXXXVIII. (H. 186. L. 40.)

Eustath. pag. 112, ult. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸν Πάτροκλον ἡ παλαιὰ ἱστορία καὶ συγγενῇ τῷ Ἀχιλλεῖ παραδίδωσι, λέγουσα ὅτι Ἡσίοδος φησὶ Μενόϊτιον τὸν Πάτροκλου πατέρα Πηλέως εἶναι ἀδελφόν, ὡς εἶναι αὐτανειμούς· οὕτως ἀμφοτέρους ἀλλήλοις. Conf. Eudoc. p. 331.

CLXXXIX. (H. 188. L. 122.)

Schol. Theocrit. XVI, 49. Ἡσίοδος δὲ φησὶν αὐτὸν (τὸν Κύκνον) τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν· διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἐτυχεν.

CXC. (H. 192.)

Eustath. p. 272, 18. Ὁρχομένου γάρ φασιν υἱοί· Ἀσπληδῶν Κλύμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.

CXCI. (H. 193.)

Eustath. p. 1318, 8. Ὑπερδασία, ἧς καὶ παρ' Ἡσιόδῳ χρῆσις ἐν τῷ·

ὑπερδασίαι δ' ἀλεγείναι.

CXCH. (H. 194.)

Eustath. p. 6424, 6. Ὅτι δ' ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος καὶ τὰ Μέγαρα τὴν χώραν σκιάοντα ἔφη, ὁ Πορφύριος δηλοῖ.

CLXXX.

Ἄξύλον alii juncum esse interpretati sunt, alii ligno abundantem; melius vero: unde nemo lignatus est, ut Hesiodus, procul enim in-silva-incadua putrescebant labia navium.

CLXXXI.

Ex Æsone et Polymela auctore Hesiodo Jason natus est.

CLXXXII.

At Hesiodus in Ceycis nuptiis (licet enim grammaticorum pueri hoc carmen illius poetæ esse negent, mihi tamen vetustissimum videtur esse) mensas tripodas vocat.

Erant enim quædam primæ mensæ et secundæ et tertiæ, eæque tripodes, quibus adiacebant. Quod nomen apud Hesiodum est et in Telmessibus Aristophanis.

CLXXXIII.

Ex Hesiodo, quippe qui βρι λέγει pro gravi, valido (βριθὺ, βριαρὸν).

CLXXXIV.

Hesiodus tamen atque Archilochus Græcos cunctos Panhellenes quoque vocari jam norant, quum ille de Proctidibus loquens Panhellenes earum conjugia ambivisse dicat, hic Panhellenum ærumnam Thasum concurrisse scribat.

CLXXXV.

Neque enim Hesiodus Priamum novit.

CLXXXVI.

Hesiodus in Discis Amphilocho ab Apolline interfectum esse ait.

CLXXXVII.

Neque enim Homerus, neque Hesiodus, neque alius quisquam veterum tyranni in poematis mentionem inficit.

CLXXXVIII.

Antiqua historia (id, quod notitia dignum est) Patroclum Achillis consanguineum esse tradit, teste utens Hesiodo, qui Menœtium, Patrocli patrem, Pelei esse fratrem dicat, ita ut alter alterius patruellis sit.

CLXXXIX.

Hesiodus Cycnum capite cano fuisse ait. Hinc etiam hoc nomen natus est.

CXC.

Orobomeni enim filii dicunt: Aspledon Olymenusque et Amphidocus Deo-similis.

CXCI.

Ὑπερδασία (injuria), qua voce etiam Hesiodus usus est in illo:

injuriæ autem graves.

CXCH.

Inde haurientem Hesiodum Megara nominasse umbrosa Porphyrius testatur.

CXCIII. (H. 195.)

Porphyrus de abstin. II, 18. p. 134. Καὶ τὸν Ἡσίοδον ἐν εὐκρίτει τὸν τῶν ἀρχαίων θυσιῶν νόμον ἐπαινοῦντα εἰπεῖν.

ὣς κε πόλις βέλξει· νόμος δ' ἀρχαῖος ἀριστος.

CXCIV. (H. 196. D. 78. L. 39.)

Schol. Victor. ad Iliad. XVI, 174. Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώρην φησὶν, Ἡσίοδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλοῦντων.

CXCV. (H. 197.)

Pollux X. 85. Τὰ δὲ κἀναστρα τοῦ ποιήσαντος τοὺς Καρμίας, οὓς τινὲς Ἡσίοδον προσέμουσι· λέγει γοῦν·

εὖ δὲ πεπανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα κἀναστρα.

Vid. Homeri epigr. XIV. 3.

CXCVI. 47. (D. 83. L. 6.)

Apollodor. III, 14, 4. Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν (Ἄδων) Φοῖνικος καὶ Ἀλφεισβοίας λέγει. Conf. Probus ad Virg. Ecl. X, 18.

CXCVII. (L. 7.)

Theon. progymnast. p. 34, ult. (cap. VI.) Κατὰ γὰρ Ἡσίοδον πρεσβύτερος Ἡρακλείδης ἐστὶν ὁ Βούσιρις ἑνδεκα γενεαίς.

CXCVIII. (L. 12.)

Stephan. Byz. Παλλάντιον· πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος, ἐνὸς τῶν Δαναῶνος παίδων, ὡς Ἡσίοδος.

CXCIX. (L. 36.)

Schol. Vict. ad Il. VI, 164. ap. Valck. ad Amm. p. 242.

Συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε, μιγῆναι οὐκ ἐθελοῦσιν· ἀλλ' οὐχ' ὥσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάτου γυναικὸς κατὰ μικρὸν ἐπεξελθόν.

CC. (L. 48.)

Strab. I, 59. Συγχοῦνται δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ (νησίδες), ὡς Ἡσίοδος φησιν.

CCI. (L. 64.)

Idem, IX, 393. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ Κυχρείδης ὄφεις, ὃν φησιν Ἡσίοδος τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως ἐξελαθῆναι ὑπὸ Εὐρυλόχου, λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσίνα, καὶ γενέσθαι αὐτῆς ἀμφίπολον.

CCII. (L. 66.)

Schol. Apollon. ad III, 311. Φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος, Ἡσίοδον ἐπόμενος, ἐπὶ τοῦ ὄφρατος τοῦ Ἥλιου εἰς τὴν κατὰ Τυρρηνίαν κειμένην νῆσον τὴν Κίρκην εἰσεῖν.

CCIII. (L. 69.)

Schol. Ambros. ad Odys. I, 85. Τὴν μὲν γὰρ Ψυγίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς ἑσπέραν, τὴν δὲ Ψυλλίαν κατὰ Κρήτην Ἡσίοδος φησὶ κείσθαι.

CCIV. (L. 127.)

Palsaphat. 42, init. Περὶ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος. Ἰστοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος, ὅτι κιδάρα τὸ τεῖχος τῶν Θηδῶν ἐτείχισαν.

CCV. (L. 132.)

Endocia, p. 314. Τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολλυμένων μνηστήρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυρεῖ.

CXCIII.

Hesiodus etiam antiquorum sacrorum legem merito collaudans dixit :

Ut urbs sacra-faciat : lex autem antiqua optima est :

CXCIV.

Zenodotus Cleodoram eam nominat, quæ ab Hesiodo reliquæque Polydora vocatur,

CXCV.

Canistra poetæ illius, qui Figulos fecit, Hesiodo a nonnullis adscriptos. Dicit enim :

Bene autem coquantur cotylæ et omnia canistra.

CXCVI.

Hesiodus Adonidem Phœnicis et Alpheisibœæ filium esse dicit.

CXCVII.

Secundum Hesiodum Busiris undecim ætatis major erat quam Hercules.

CXCVIII.

Pallantium, Arcadiæ urbs, nominata e Pallante, uno ex filiis Lycaonis, ut Hesiodus tradit.

CXCIX.

Antiqua carmina breviter significaverunt eum cum illa con-

cubuisse nolente, neque vero, ut Hesiodus, qui historiam Pelopis et mulieris Acasti minutissime persequitur.

CC.

Reliquas etiam insulas continenti terræ adjungi, Hesiodus ait.

CCI.

Hinc etiam Cychrides serpens, quem alitum a Cychreo, Hesiodus ait, ab Eurylocho profligatum fuisse, quum insulam infestaret, receptumque Eleusine a Cerere in locum administri.

CCII.

Apollonius Hesiodum secutus Circen ait in Solis curru venisse ad insulam Tyrreniæ adjacentem.

CCIII.

Ogygiam versus occidentem, Ogygiam vero prope Cretam esse sitam Hesiodus ait.

CCIV.

De Zetho et Amphione. Quos Thebarum murum ope citharæ, ædificasse, quum alii, tum Hesiodus narrant.

CCV.

Huic numero procorum interfectorum et Hesiodus et Epimenides adsentiunt.

CCVI. (L. 133.)

Schol. Ven. ad Iliad. XIX, 116. Ἡσίοδος δὲ Ἀρτιδίαν τὴν Ἀμφιδάμαντος ἀποφαίνεται.

CCVII.

Id. ibid. Ἡσίοδος δὲ Νικίππην φησὶ τὴν Πέλοπος.

CCVIII.

Ὅμηρον ἐπιμερισμοί, Crameri anecd. Vol. I. p. 46. lin. 31. Ἡσίοδος δὲ τὸ πρόχριν παρὰ τὸ κρίσις, πρόκρισις, πρόχρισιν καὶ ἐν συγκατῇ πρόχριν.

CCIX.

Ibid. p. 55. lin. 32. Σεσημείωται παρ' Ἡσίοδου τὸ εὐθύθενον, ὡς ἐνόενον, ἢ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἢ μεταβολῇ τοῦ νυ.

CCX.

Ibid. p. 148. lin. 23. Ἡσίοδος·

δῶρα νεῶν μακάρων πλησθαι χθονί.

CCXI. (H. 198.)

Suidas : Κομυδῆ· ἡ ἀνάσσωσις. Ἡρόδοτος· λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀφίξις. [Ἡσίοδος.] Πολύβιος.

CCXII. 138 (D. 81. L. 78.)

Tzetz. ad Lycoph. 1396. Αἰθων δὲ ὁ Ἐρυσίχθων ἐκαλεῖτο, [ὡς φησιν Ἡσίοδος,] διὰ τὸν λιμὸν. Conf. Grammat. Bachmanni anecd. I, p. 281.

CCVI.

Hesiodus Artibiam Amphidamantis filiam esse facit.

CCVII.

Hesiodus Nicippen Pelopis filiam esse ait.

CCVIII.

Hesiodus habet πρόχριν a κρίσις, πρόκρισις, πρόχρισιν et per synoopen πρόχριν.

CCIX.

Notatum est apud Hesiodum εὐθύθενον, ut ἐνόενον, sive per pleonasmum litteræ ε, sive per metabolen syllabæ νυ.

CCX.

Hesiodus :

Dona deorum beatorum accumulata-esse in terra.

CCXI.

Κομυδῆ. Receptus in locum aliquem. Herodotus. Adventus etiam hoc nomine appellatur. [Hesiodus.] Polybius.

CCXII.

Αἰθων (Ividus) Eryasichthon vocabatur, [ut ait Hesiodus,] propter famem.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΚΑΙ ΟΜΗΡΟΥ ΑΓΩΝΙ.

1. Ὅμηρον καὶ Ἡσίοδον τοὺς θειοτάτους ποιητὰς πάντας ἀνθρώποι πολίτας ἰδίους εὐχονται γενέσθαι. Ἄλλ' Ἡσίοδος μὲν τὴν ἰδίαν ὀνομάσας πατρίδα πάντας τῆς φιλονεικίας ἀπήλλαξεν εἰπὼν, ὡς ὁ πατὴρ αὐτοῦ·

εἶσατο δ' ἀγχ' Ἐλικῶνος διζυρῇ ἐνὶ κώμῃ

Ἄσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλήν, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ·

Ὅμηρον δὲ πᾶσαι ὥς εἰπεῖν αἱ πόλεις καὶ οἱ ἄποικοι αὐτῶν παρ' ἑαυτοῖς γεγενῆσθαι λέγουσι. Καὶ πρῶτοί γε Σμυρναῖοι Μέλπτος ὄντα τοῦ παρ' αὐτοῖς ποταμοῦ καὶ Κρηθηίδος Νύμφης κεκλησθαι φασὶ πρότερον Μελισσιγένῃ, ὕστερον μὲντοι τυφλωθέντα Ὅμηρον μετονομασθῆναι, διὰ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων συνήθη προσήγοριαν. Χῖοι δὲ πάλιν τεκμήρια φέρουσιν, ἰδίον εἶναι πολίτην λέγοντες καὶ περισσώζεσθαι τινὰς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ παρ' αὐτοῖς, Ὅμηρίδας καλουμένους. Κολοφώνιοι δὲ καὶ τόπον δεικνύουσιν, ἐν ᾧ φασὶν αὐτὸν γράμματα διδάσκοντα τῆς ποιήσεως ἀρξασθαι, καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην. Περὶ δὲ τῶν γονέων αὐτοῦ πάλιν πολλὴ διαφωνία παρὰ πᾶσιν ἔστιν. Ἑλλάνικος μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθης Βίωνα λέγουσιν, Εὐραίων δὲ Μέλπτα, Καλλικλῆς δὲ Δμασαγόραν, Δημόκριτος δὲ Τροϊζήνιος Δαίμωνα ἔμπορον, ἔνιοι δὲ Ταμύραν, Αἰγύπτιοι δὲ Μενέμαχον προγραμματία· εἰσὶ δ' οἱ Τηλέμαχον τὸν Ὀδυσσεύς· μητέρα δ' οἱ μὲν Μῆτιν, οἱ δὲ Κρηθηίδα, οἱ δὲ Θεμιστήν, οἱ δὲ Εὐγνηθῶ, ἔνιοι δὲ Ἰθακησίαν τινὰ ὑπὸ Φοινίκων ἐπεμποληθεῖσαν, οἱ δὲ Καλλιόπην τὴν Μοῦσαν, τινὲς δὲ Πολυκάστην τὴν Νέστορος. Ἐκαλεῖτο δὲ Μέλπς, ὡς δὲ τινες φασὶ, Μελισσιγένης, ὡς δὲ ἔνιοι, Αὐλήτης. Ὀνομασθῆναι αὐτὸν φασὶ τινες Ὅμηρον διὰ τὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ ὁμηρον δοθῆναι ὑπὸ Κυπρίων Πέρσαις, οἱ δὲ διὰ τὴν κῆρυον τῶν ὁμμάτων. Παρὰ γὰρ τοῖς Αἰο-

HESIODI ET HOMERI CERTAMEN.

1. Homerum et Hesiodum, poetarum excellentissimos, omnes suos fuisse cives gloriantur. Hesiodus autem, sua patria nominata, omnem contentionem diremit, dicens de patre suo:

habitavit autem prope Heliconem misero in vico,
Ascra, hieme malo, aestate molesto, numquam bono.

Homerum autem omnes pene urbes, earumque coloni apud se natum affirmant: primi quidem Smyrnaei Meletis, patris filii, et Critheidos Nymphæ filium fuisse, et exinde Melesigenem primo nominatum dicunt; deinde vero, cum cæcus factus esset, Homerî nomen accepisse, quod quidem imponere visu privatis in ista regione mos erat. Chii rursus argumenta adhibent, eum civem esse suum dicentes et apud se etiamnum restare quosdam de genere ejus Homeridas appellatos. Colophonii autem vel locum ostendant, in quo dicunt eum, dum litteras doceret, poesin primo attigisse, initio facto a poemate, quod nuncupatur Margites. De parentibus autem ejus summa est apud omnes disceptatio. Hellenicus quidem et Cleantes dicunt, patrem ejus Bionem fuisse; Eumæon autem, Meletem; Callicles, Dmasagoram; Democritus Træzenius, Daemonem mercatorem; quidam vero Tamyræ; Egyptii autem Menemachum, scribam; sunt etiam, qui Telemachum Ulixis filium. Matrem autem ejus hi Metin, hi Cretheida, hi Themisten, hi Eugneitho, aliqui vero Ithacensem quamdam a Phœnicibus in servitutem venditam; alii Calliopen, Musam; alii Polycasten, Nestoris filiam. Vocabatur autem Meles, vel, ut alii ferunt, Melesigenes; vel secundum nonnullos, Auletes; aliqui vero Homerum nominatum prædicant ex eo, quod pater ejus in obsidem Persis a Cypriolis traditus fuerit; alii vero, ob cæcitatem; ita enim cæci ab Æolis vocantur. Quod vero

σθεῖς ἐπὶ τῇ Ὀμήρου εὐημερίᾳ, ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων ὥρμησιν ἐπερώτησιν, καὶ φησὶ τοὺςδε τοὺς στίχους·

Μοῦσ', ἄγε μοι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·
τῶν μὲν μηδὲν ἀεὶδε, σὺ δ' ἄλλης μνήσαι δοιδῆς.

6. Ὁ δὲ Ὀμηρος, βουλόμενος ἀκολουθῶς τὸ ἀπορον λύσαι, φησὶν·

Οὐδέποτε' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναχίποδες ἔπποι
ἄρματα συτρίφουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης.

7. Καλῶς δὲ καὶ ἐν τούτοις ἀπαντήσαντος, ἐπὶ τοὺς ἀμφιβόλους γνώμας ὥρμησεν ὁ Ἡσίοδος, καὶ πλείονας στίχους λέγων ἤξειον καθ' ἓνα ἕκαστον συμφώνως ἀποκρίνασθαι τὸν Ὀμηρον. Ἔστιν οὖν ὁ μὲν πρῶτος Ἡσιόδου, ὁ δὲ ἕξῃς Ὀμήρου, ἐνίοτε δὲ καὶ δύο στίχων τὴν ἐπερώτησιν ποιουμένου τοῦ Ἡσιόδου.

HESIODUS.

Δεῖπνον ἔπειθ' εἴλοντο βοῶν κρέα κ' αὐχένας ἔππων

OMHERUS.

ἔκλυνον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμοιο κόρεσθην.

HESIODUS.

Καὶ Φρυγες, οἱ πάντων ἀνδρῶν ἐπὶ νηυσὶν ἄριστοι

OMHERUS.

ἀνδράσι ληϊστῆσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἐλέσθαι.

HESIODUS.

Ἡρακλῆς ἀπέλυσεν ἀπ' ὤμων καμπύλα τόξα,

OMHERUS.

χερσὶ βαλὼν ἰοῖσιν ὄλων κατὰ φύλα γιγάντων.

HESIODUS.

Οὗτος ἀνὴρ ἀνδρός τ' ἀγαθοῦ καὶ ἀνάκτιδος ἐστὶ

OMHERUS.

μητρός· ἐπεὶ πόλεμος χαλεπὸς πάσῃσι γυναιξί.

HESIODUS.

Ἦ τ' ἄρα σοὶ γε πατὴρ ἐμίγη καὶ πότνια μήτηρ,

OMHERUS.

σῶμα τότε σπείραντε διὰ χρυσέην Ἀροδίτην.

HESIODUS.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δμῆθη γάμῳ Ἄρτεμις Ἰοχέαιρα,

OMHERUS.

Καλλιστῶ κατέπεφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

HESIODUS.

Ὡς οἱ μὲν δαίνυντο πανήμεροι, οὐδὲν ἔχοντες

OMHERUS.

οἴκοθεν· ἀλλὰ παρεῖχεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

HESIODUS.

Δεῖπνον δειπνήσαντες ἐνὶ σποδῷ αἰθαλοέσση

OMHERUS.

σύλλεγον ὅστέα λευκὰ βοῶς κατατεθνηῶτος.

HESIODUS.

OMHERUS.

παιδὲς ὑπερθύμου Σαρπηδόνης ἀντιθέοιο.

HESIODUS.

Ἡμεῖς δ' ἀμπεδίον Σιμοέντιον ἤμενοι αὖτως

OMHERUS.

usurpentur. Hesiodus autem, Homeri famam agere ferens, ad intricatas deinde quaestiones pergit, et hos versus recitat :

Musa, age mihi praesentiaque futuraque et praeterita :
eorum quidem nihil cane ; tu vero aliae memento cantilenae.

6. Homerus vero carmine consequente difficultatem solvere cupiens, dicit :

Numquam circa Iovis tumulum sonipedes equi
currus collident, contententes pro victoria.

7. His igitur pulchre expeditis, ad ambiguas sententias processit Hesiodus, et plures versus recitaturus voluit, ut eorum singulis, alii post alium, Homerus congruenter responderet. Prior igitur est Hesiodi, posterior Homeri, aliquando tamen duobus versibus quaestionem suam proponit Hesiodus.

HESIODUS.

Coenabant deinde boum carnem, et cervices equorum

HOMERUS.

solvebant sudantes, postquam bello satii sunt.

HESIODUS.

Et Phryges, qui omnium hominum in navibus optimi sunt,

HOMERUS.

ut per viros praedones in littore coenam sumant.

HESIODUS.

Hercules solvit ab humeris curvum arcum,

HOMERUS.

manibus jaculans sagittis cunctorum per gentes Gigantum.

HESIODUS.

Hic vir a-patreque bono, et imbelli est

HOMERUS.

matre ; quoniam bellum grave est omnibus feminis.

HESIODUS.

Sane igitur in-te pater mixtus est et veneranda mater,

HOMERUS.

corpus tunc seminantes per auream Venerem.

HESIODUS.

Sed postquam subjecta est nuptiis Diana sagittis-gaudens,

HOMERUS.

Callisto interfecit argenteo arcu.

HESIODUS.

Sic illi quidem epulabantur per-totum-diem, nihil habentes

HOMERUS.

domo-petitum ; sed praebuit rex virorum Agamemnon.

HESIODUS.

Coenam postquam-ceperunt, in cinere ardente

HOMERUS.

collegerunt ossa alba bovis mortui.

HESIODUS.

HOMERUS.

fili magnanimi Sarpedonis divini.

HESIODUS.

Nos vero per-campum Simoisium sedentes hoc-mod

HOMERUS.

HESIODOS.

Ἴομεν ἐκ νηῶν ὁδὸν ἄμφ' ὤμοισιν ἔχοντες

OMHROS.

φάσγανα κωπήεντα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους.

HESIODOS.

Δὴ τότε ἄριστῆς κοῦροι χεῖρεςσι θαλάσσης

OMHROS.

ἄσμενοι ἐσσυμένως τε ἀπείρυσαν ὠκύαλον ναῦν.

HESIODOS.

Κολχίδ' ἐπεὶ ἔκοντο, καὶ Αἰθήτην βασιλῆα

OMHROS.

φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον ἀνέστιον ἢδ' ἀθέμιστον.

HESIODOS.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τε καὶ ἔκπιον, οἶδμα θαλάσσης

OMHROS.

ποντοπορεῖν ἡμελλον εὐσσελμων ἐπὶ νηῶν.

HESIODOS.

Τοῖσιν δ' Ἀτρεΐδης μεγάλ' εὐχετο πᾶσιν ὀλέσθαι

μηδέ ποτ' ἐν πόντῳ καὶ φωνήσας ἔπος ἠΐδα·

OMHROS.

Ἔσθιέτ', ὦ ξεῖνοι, καὶ πίνετε. Μηδὲ τις ὑμέων
οἴκαδε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
κημανθείς· ἀλλ' αὐτίς ἀπήμονες οἴκαδ' ἴκοισθε.

8. Πρὸς ταῦτα δὲ πάντα τοῦ Ὁμήρου καλῶς ἀπαντήσαντος, πάλιν φησὶν ὁ Ἡσίοδος·

Τοῦτό τι δὴ μοι μῦθον ἑιρομένῳ κατέλεξον,
πόσσοι ἔμ' Ἀτρεΐδῃσιν ἐς Δίον ἦλθον Ἀχαιοί;

9. Ὁ δὲ Ὁμήρος διὰ λογιστικοῦ προβλήματος ἀποκρίνεται οὕτως·

Πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάραι· ἐν δὲ ἐκάστη
πεντήκοντ' ὀβελοί, περὶ δὲ κρέα πεντήκοντα·
τρὶς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἐν κρέας ἦσαν Ἀχαιοί.

10. Τοῦτο δὲ εὐρίσκεται πλῆθος ἀπιστον· τῶν γὰρ ἐσχαρῶν οὐδ' ὅσων ὧν, ὀβελοὶ γίνονται πεντακόσιοι καὶ χιλιάδες β', κρεῶν δὲ δεκαεὶς μυριάδες, πεντακισχίλιοι [τετρακόσιοι καὶ πενήκοντα.] Κατὰ πάντα δὲ τοῦ Ὁμήρου ὑπερτεροῦντος, φθονῶν ὁ Ἡσίοδος ἀρχεται πάλιν·

Υἱ Μελήτης Ὁμηρ', εἴπερ τιμῶσί σε Μοῦσαι,
ὥς λόγος, ὑψίστοιο Διὸς μεγάλῳ θυγατρὲς,
λέξον, μέτρον ἐναρμόζων, ὃ τι δὴ θνητοῖσι·
κάλλιστόν τε καὶ ἔχθιστον· ποθέω γὰρ ἀκοῦσαι.

11. Ὁ δὲ φησὶ·

Ἡσίοδ', ἔχγονε Δίου, ἐκόντα με ταῦτα κελεύεις
εἰπεῖν· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα σοι πρόφρων ἀγορεύσω.
Κάλλιστον μὲν τῶν ἀγαθῶν ἔσται μέτρον εἶναι
αὐτὸν ἑαυτῷ· τῶν δὲ κακῶν ἔχθιστον ἀπάντων
εἶναι ἑαυτῷ ἀεὶ χρόνον ἐς τὸν ἅπαντα.
Ἄλλο δὲ πᾶν, ὃ τι τῷ θυμῷ φίλον ἔστιν, ἐρώτα.

HESIODOS.

Πῶς ἂν ἄριστ' οἰκοῖντο πόλεις, καὶ ἐν ἤθεσι ποίοις;

OMHROS.

Εἰ μὴ κερδαίνειν ἀπὸ τῶν αἰσχυρῶν ἐθέλοιεν·
αἱ δ' ἀγαθοὶ τιμῶντο, δίκη δ' ἀδίκουσιν ἐπειγῇ·

HESIODUS.

Profecti-sumus ex navibus viam, circa humeros habentes

HOMERUS.

enses capulis-aptatos et spicula longa.

HESIODUS.

Iam tunc primarii juvenes manibus de-mari

HOMERUS.

libentes et propere detraxerunt velocem navem.

HESIODUS.

Colchida deinde profecti-sunt, et Aetern regem

HOMERUS.

fugerunt, quoniam noverunt eum inhospitalem atque inju- [stum.

HESIODUS.

Sed postquam libarunt et biberunt, fluctus maris

HOMERUS.

transituri erant bene-transtis-aptatis in navibus.

HESIODUS.

Illis autem Atrides magnopere precatus-est omnibus, ut pe- [rissent
numquam in ponto; et dicens verbum locutus-est :

HOMERUS.

Edite, o hospites, et bibite; neque quis vestrum
domum redeat caram in patriam terram,
laesus; sed rursus illaesi domum revertamini.

8. Ad haec autem omnia pulchre Homero respondente, rur-
sus dixit Hesiodus :

Hoc igitur mihi solum percontanti narres :
quot cum Atridis Trojam venerunt Achivi?

9. Homerus vero per Arithmeticum problema ita respondit;

Quinquaginta erant ignis foci; in singulis vero
quinquaginta obelli; circum eos vero carnes quinquaginta :
ter autem trecenti circa singulas carnes erant Achivi.

10. Hic autem incredibilis invenitur numerus; cum enim
quinquaginta sint foci, obelli sunt quingenti et bis mille; carnes
centies vicies quinquies mille, [quadringentae et quinquaginta.]
In his autem omnibus cum Homerus superior evaderet, Hesio-
dus invidia stimulatus rursus incipit :

Fili Meletis, Homere, siquidem honorant te Musae,
ut fertur, summi Jovis magni filiae,
dicas, metricis-numeris adaptans, quid jam mortalibus
pulcherrimumque et maxime invisum; cupio enim audire.

11. Homerus autem dicit :

Hesiode, fili Dii, haud-invium me haec jubes
dicere; sed ego valde tibi promptus narrabo.
Pulcherrimum quidem bonorum erit mensuram esse
se sibi, malorum autem maxime-odiosum omnium,
benevolum esse sibi semper tempus in perpetuum : [tare.
aliud autem omne, quodcumque animo gratum-est, percon-

HESIODUS.

Quomodo optime habitentur civitates, et quibusnam mori- [bus?

HOMERUS.

Si Incrum-facere ex turpibus rebus nolit;
boni autem honorentur poenaque injustis adsit,

εὐχεσθαι δὲ θεοῖσι· τὸ πάντων ἐστὶν ἀμεινον.

HESIODUS.

Ἐν δ' ἐλαχίστῳ ἀριστον ἔχειν σ' ὅ τι φύεται εἰπεῖν;

OMHROS.

Ὡς μὲν ἐμῇ γνώμῃ, φρένες ἐσθλαὶ σώμασιν ἀνδρῶν.

HESIODUS.

Ἡ δὲ δικαιοσύνη τε καὶ ἀνδρεία δύναται τί;

OMHROS.

Κοινὰς ὠφελίας ἰδίοις μόχθοις πορίζειν.

HESIODUS.

Τῆς σοφίης δὲ τί τέκμαρ ἐπ' ἀνθρώποισι πέφυκεν;

OMHROS.

Γινώσκειν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καιρῷ δ' ἅμ' ἐπεσθαι.

HESIODUS.

Πιστεῦσαι δὲ βροτοῖς ποῖον χρέος ἀξίον ἐστίν;

OMHROS.

Οἷς αὐτὸς κίνδυνος ἐπὶ πραχθεῖσιν ἔπεται.

HESIODUS.

Ἡ δ' εὐδαιμονία τί ποτ' ἀνθρώποισι καλεῖται;

OMHROS.

Λυπηθέντ' ἐλάχιστα θανεῖν, ἡσθέντα τε πλείστα.

12. Ῥηθέντων δὲ καὶ τούτων, οἱ μὲν Ἕλληνες πάντες τὸν Ὀμήρον ἐκέλευον στεφανοῦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Πανίδης ἐκέλευσεν ἑκατόν τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν ἰδίων ποιημάτων εἰπεῖν. Ἡσίοδος οὖν ἔφη πρῶτος·

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἀρχεσθ' ἀμητοῦ, ἀρότοιό τε δυσομενάων·
αἱ δὲ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα
κεκρύφαται, αὐτίς δὲ, περιπλομένου ἐνιαυτοῦ,
φαίνονται, ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίῳ πέλεται νόμος· οἱ τε θαλάσσης
ἐγγῦθι ναιετάουσ', οἱ τ' ἀγχεα βησσήντα,
πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πύονα γῶρον
ναίουσιν. Γυμνὸν σπεῖρειν, γυμνὸν δὲ βωτεινῷ
γυμνόν τ' ἀμάαν, ὅταν ὄρια πάντα πέλωνται.

13. Μεθ' οὖν Ὀμηρος·

Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες
καρτεραί, ἃς οὐτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθῶν,
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσός. Οἱ γὰρ ἄριστοι
κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμον,
φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προθελύμνω·
ἀσπίρ' ἃ ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ.
Ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
νεύοντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἐφριξεν δὲ μάχῃ φθισίμβροτος ἐγγείησι
μακραίς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. Ὅσσε δ' ἄμερδεν
αὐγὴ χαλκήϊη, κορύθων ἀπο λαμπομενάων,
θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαεινῶν
ἐρχομένων ἀμυδῖς. Μᾶλα κεν θρασυκάρδιος εἴη
ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀκάχοιτο.

14. Θαναμάσαντες δὲ καὶ ἐν τούτῳ τὸν Ὀμήρον οἱ Ἕλληνες ἐπώνον, ὥς παρὰ τὸ προσήκον γεγονότων τῶν ἐπῶν, καὶ ἐκέλευον δίδόναι τὴν νίκην. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνω-

precari autem diis : id omnium est optimum.

HESIODUS.

In re-minima optimum, habesne, quid generetur, dicere?

HOMERUS.

Mea quidem sententia, animi boni in corporibus hominum.

HESIODUS.

At justitiaque et fortitudo quid potest?

HOMERUS.

Publicam utilitatem privatis laboribus promovere.

HESIODUS.

Sapientiae vero quid indicium inter homines est?

HOMERUS.

Intelligere praesentia recte, opportunitatem vero sequi.

HESIODUS.

Credere vero hominibus quale negotium par est?

HOMERUS.

Ea, quae ipsum periculum transacta sequatur.

HESIODUS.

Felicitas autem quid in hominibus vocatur?

HOMERUS.

Dolentem minime, mori, gaudentem vero maxime.

12. Cum autem et haec dicta essent, Graeci omnes Homerum coronari jusserunt : jussit autem rex Panides utrumque poematum suorum pulcherrimam aliquam partem recitare. Hesiodus igitur primus dixit :

Pleiadibus Atlante-natis exorientibus
Incipe messem, arationem vero occidentibus :
hae quidem noctesque et dies quadraginta
latent : rursum vero revoluto anno
apparent, primum ut-acuitur ferrum.
Haec utique arborum est lex, et iis, qui mare
prope habitant, et iis, qui valles flexuosas,
mari fluctuante procul, pinguem regionem
incolunt : nudus serito, nudusque arato ;
nudusque melito, cum tempestiva omnia fiant.

13. Post quem Homerus :

Circum autem Ajaces duos stabant phalanges
firmae, quas neque Mars vituperasset interveniens,
neque Minerva populorum-concitatricis : illi enim praestan-
tissimi] delecti Trojanosque et Hectorum divum manebant,
addensantes hastam hastae, scutum scuto valido :
clypeus igitur clypeum fulciebat, galea galeam, virumque
vir :] seque invicem attingebant comantes galeae splendidis
conis] nutantium, adeo densi steterunt inter-se.
Horruit autem pugna mortalibus-exitiosa hastis
longis, quas tenebant incidentes-corpora : oculosque perstrin-
gebat] splendor aereus galeis a lucentibus,
thoracibusque recens-extersis, scutisque fulgentibus,
congreduentium in-unum : valde audax-animo esset,
qui tunc gavisus-esset videns laborem neque tristatus-esset.

14. Graeci autem et in hoc Homerum admirati laudaverunt, quod pulchriora, quam expectare fas erat, carmina composuis-
set, ideoque eum victorem praedicari jusserunt : rex autem
Hesiodum coronavit, dicens, aequum esse, ut ille, qui ad agri-

19. Λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν φιάλην ἀργυρᾶν ἀνατίθῃσιν ἐν Δελφοῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἐπιγράφας·

Φοῖβε ἀναξ, δῶρον τόδ' Ὀμηρος καλὸν ἔδωκα
σῇσιν ἐπιπροσύναις· σὺ δέ μοι κλέος αἰὲν δπάζῃς·

20. Μετὰ δὲ ταῦτα ποιεῖ τὴν Ὀδύσσειαν ἑπὶ μῦθ', πεποιηκὼς ἤδη τὴν Ἰλιάδα ἐπὶ μὲν. Παραγενόμενος δὲ ἐκείθεν εἰς Ἀθήνας, αὐτὸν ξενισθῆναι φασὶ παρὰ Μείδοντι τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀθηναίων. Ἐν δὲ τῷ βουλευτηρίῳ ψύχους ὄντος, καὶ πυρὸς καιομένου, σχεδιάσαι λέγεται τοῦδε τοῦ στίχους·

Ἄνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες, πύργοι δὲ πόλῃος
ἵπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης·
λαὸς δ' εἰν ἀγορῇσι καθήμενος εἰσοράσθαι.
Αἰθομένου δὲ πυρὸς γεραρῶτερος οἶκος ιδέσθαι
ἡματι χειμερίῳ, ὁπότεν νίῃσι Κρονίων.

21. Ἐκείθεν δὲ παραγενόμενος εἰς Κόρινθον, ἐρραψύθει τὰ ποιήματα. Τιμηθεὶς δὲ μεγάλως παραγίγνεται εἰς Ἄργος· καὶ λέγει ἐκ τῆς Ἰλιάδος τὰ ἑπὶ τάδε·

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην τ' Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροίῃν', Ἠϊόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδουρον,
νῆσόν τ' Αἰγίαν Μάσητά τε, καὶ οὐροὶ Ἀχαιῶν,
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τυδείδης, ὃς πατρὸς ἔχων μένος Οἰεΐδαιο,
καὶ Σθέnelος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός.
Τοῖσι δ' αἶμ' Εὐρύπυλος τρίτατος κίεον, ἰσῆθος φῶς,
Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.
Ἐκ πάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Τοῖσι δ' αἶμ' ὀδῶνκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο·
ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμενες ἐστιχόωντο
Ἄργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

22. Τῶν δὲ Ἀργείων οἱ προεστηκότες, ὑπερβολῇ χαρέντες ἐπὶ τῷ ἐγκωμιάζεσθαι τὸ γένος αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐνδοξοτάτου τῶν ποιητῶν, αὐτὸν μὲν πολυτελεῖσι δωρεαῖς ἐτίμησαν, εἰκόνα δὲ χαλκῇν ἀναστήσαντες, ἐψηφίσαντο θυσίαν ἐπιτελεῖν Ὀμήρῳ καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ μῆνα καὶ κατ' ἐνιαυτὸν, ἄλλην δὲ θυσίαν πενταετηρίδα ἐς Κίον ἀποστέλλειν. Ἐπιγράφουσι δὲ ἐπὶ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ·

Θεῖος Ὀμηρος ὅδ' ἐστίν, ὃς Ἑλλάδα τὴν μέγαν αὐχὸν
πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιπεί σοφίῃ,
Ἔοχα δ' Ἀργείους, οἳ τὴν θεοτειχέα Τροίην
ἤρειψαν ποινήν ἡυκόμου Ἑλένης.
Οὗ χάριν ἔστησεν δῆμος μεγαλόπολις αὐτὸν
ἐνθάδε καὶ τιμαῖς ἀμυρέπει ἀθανάτων.

23. Ἐνδιατρίψας δὲ τῇ πόλει χρόνον τινὰ διέπλευσεν εἰς Δῆλον εἰς τὴν πανηγυρίαν. Καὶ σταθεὶς ἐπὶ τὸν κερατινὸν βωμὸν λέγει ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, οὗ ἡ ἀρχή·

Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο.

24. Ῥηθέντος δὲ τοῦ ὕμνου, οἱ μὲν Ἴωνες πόλιν αὐτὸν κοινὸν ἐποιήσαντο, ἄλλοι δὲ γράψαντες τὰ ἑπὶ εἰς λεύκωμα ἀνέθηκαν ἐν τῷ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῷ. Τῆς δὲ πανηγύρεως λυθείσης, ὁ ποιητὴς εἰς Ἴον ἐπλευσε πρὸς Κρεώφυλον, κάκει χρόνον διέτριβεν, πρεσβύτερος ὢν ἤδη. Ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης καθήμενος, παιδῶν τινῶν ἀπ' ἀλίας ἐρχομένων, ὥς φασὶ, πυθόμενος·

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας θηρήτορες, ἧ ῥ' ἔχομέν τι;
εἰπόντων δὲ ἐκείνων·

19. Donatus autem ab his phiala argentea, eam Apollini Delphico consecrat, hac prius inscriptione imposita :

Phœbe rex, donum hoc Homerus pulchrum dedi
tuas sapientiæ; tu autem mihi gloriam semper præbeas.

20. Post hæc autem componit Odysseam, 12600 versus, composita prius Iliade 10006 versuum. Inde vero Athenas profectus a Medonte, Atheniensium rege, hospitio acceptum dicunt. In curia vero, cum frigida esset tempestas, et ignis accensus esset, hos versus ex tempore recitasse dicitur :

Viri quidem corona liberi, turres vero urbis;
equi autem rursus campi decus, naves vero maris;
populus autem in concionibus sedens conspicuus.
Ardente autem igne augustior domus videtur
die hiberno, cum nivem-demittat Saturnius.

21. Inde Corinthum profectus, rhapsodias canebat, magnisque honoribus affectus, Argos migrat, ibique ex Iliade hos versus recitat :

Qui vero Argosque tenebant Tirynthaque bene-munitam,
Hermionenque Asinenque, profundum sinum habentes;
Træzena Elonasque et vitibus-consitam Epidaurum,
insulamque Æginam, Masetaque, juvenes Achivorum :
his porro præerat voce insignis Diomedes,
Tydides, sui patris habens vim CEnidæ,
et Sthenelus, Capanei incltyti dilectus filius.

Cum-his vero una Enrypylus tertius ibat, similis-deo vir,
Mecistei filius Talaionidæ regis.

Universis autem præerat voce-excellens Diomedes.

Hos vero simul octoginta nigræ naves sequebantur :
in his autem viri belli periti ordine-incedebant,
Argivi lineis-thoracibus, stimuli belli.

22. Argivorum vero procures, supra modum gaudentes encomio, quod genti suæ poeta celeberrimus tribuerit, pretiosis eum donis honorarunt erectaque statua ænea decreverunt, ut diurnum, menstruum et annum sacrificium Homero fieret, aliudque insuper sacrificium quinto quoque anno Chlum mitteretur; statuae autem ejus hanc imponunt inscriptionem :

Divinus Homerus hic est, qui Hellada magnanimam
totam honestavit suaviloqua sapientia;
præcipue vero Argivos, qui a-diis-aedificatam Trojam
diruerunt in-pœnam pulchricomæ Helenæ.
Gujus gratia statuit populus magnæ urbis eum
hic, et honoribus colit immortalium.

23. In hac autem urbe aliquantisper commoratus ad Delum navigavit, ut conventui publico interesset, et altari e cornibus exstructo insistens, recitat hymnum in Apollinem, qui sic incipit :

Memor-ero, neque obliviscar Apollinis longe-jaculantis.

24. Recitato autem hymno eum quidem Iones civitate sua donarunt, Delii vero carmina, tabulae albæ inscripta, in Dianæ templum retulerunt. Dimisso vero conventu, poeta ad Ion navigavit, ad Creophylum; ibique aliquantisper commoratus est, cum jam senex esset. Cum vero juxta mare consedisset, adolescentes quosdam a piscatu redeuntes fertur interrogasse :

Viri ex Arcadia piscatores, num habemus aliquid?

Illis autem dicentibus :

Ὅσσ' ἔλομεν λιπόμεσθα, δὲ οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα,
 ὡ νόησας τὸ λεχθέν, ἤρετο αὐτοὺς ὅ τι λέγοιεν. Οἱ δὲ φασιν ἐν
 ἀλυσίᾳ μὲν ἀγρεύσασθαι μὴδὲν, ἐφθειρίσθαι δὲ, καὶ τῶν φθειρῶν
 οὐς διαβὼν καταλιπεῖν· οὐς δὲ οὐκ διαβὼν ἐν τοῖς ἱματίοις φέ-
 ρειν. Ἀναμνησθεὶς δὲ τοῦ μαντείου, ὅτι τὸ τέλος αὐτοῦ ἦκει
 τοῦ βίου, ποιῶν τὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα. Ἀναχωρῶν δὲ
 ἐκείθεν, ὄντος πηλοῦ ὀλισθῶν καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν πλευρὰν, τρι-
 ταῖος, ὥς φασι, τελευτῶν. Καὶ ἐτάφη ἐν Ἰφ. Ἔστι δὲ τὸ ἐπί-
 γραμμα τόδε·

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖαν καλύπτει,
 ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὀμηρον.

Quæ cepimus, reliquimus; quæ non cepimus, auferimus;
 responsum non intelligens, percontatus est eos, quid dicerent.
 Illi autem responderunt, in piscatione quidem se nihil cepisse;
 sed pediculos venatos fuisse, eorumque quos ceperant, reli-
 quisse, quos vero non ceperant, jam in vestibus ferre. Recor-
 datus igitur vaticinii, vitæque finem sibi jam instare intelli-
 gens, sepulchri inscriptionem componit; inde vero receden-
 tem, lutulento solo, lapsam, et in latus concidentem, tertio
 post die mortuum esse dicunt, et in Io sepultum. Epigramma
 autem hoc est :

Hic sacrum caput terra obtegit,
 virorum heroum præconem, divinum Homerum.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Nulla præposita litera numeri in *Theogonia* quærendi sunt; *O. opera et dies*, *S. scutum Herculis* significat; numeri romani ad *fragmenta* remittunt.

A.

Ἀβαντίς, ἰδος, ἡ, priscum Eubææ insulæ nomen, III.
Ἀγαμέμνων, ονος, Plisthenis et Cleollæ f., Mycenensis, LXXXVII; vid. Ἀτρεΐδαι.
Ἀγαυή, 1) Nereidum una, 246. 2) Cadmi et Harmoniæ filia, καλλιπάρης, 976.
Ἀγήνωρ, ορος, pater Demodoces, XXXIX; Phœnicis, LVIII.
Ἀγλατή, Gratiarum una, 909, Vulcani uxor, 946.
Ἄγριος, Ulixis et Circes f., 1013, Tyrrhenorum rex, 1016.
Ἀγχίστης, ου, Æneæ pater e Venere, ἥρω, 1009.
Ἀδμήτη, Oceanitidum una, 349.
Ἀδμητος, rex, cuius greges Apollo pascebat, LXXXI.
Ἀδωνίς, ἰδος, f. Phœnicis et Amphesibææ, CXCVI.
Ἀέθλιος, Jovis f., pater Endymionis e Calyce, CXLIV.
Ἀελλώ, οὐς, Harpyiarum altera, 267.
Ἀθάμας, αντος, Æoli f., XXIII.
Ἀθήναι, ἄων, αἱ, Athenæ urbs, ἱερὰ, LXXVIII.
Ἀθηναίη, 318; S. 126, 443; O. 430; XXX. Vid. Ἀθήνη.
Ἀθήνη et Ἀθηναίη, Minerva, 13; nata ex capite Jovis, 924, qui Μητιν, quom eam paritura esset, devoraverat, 888, 895; quomodo Jovis jussu (O. 65) Pandoram exornaverit, 573, seqq. 587; O. 62, 67; Herculem thorace donavit, S. 126; qualis in Herculis scuto representata, S. 197, seqq.; Herculem et Iolanum de certamine cum Cycno ac Marte ineundo præmonet, S. 325, seqq.; Marti suadet, ne cum Hercule pugnet, S. 443, seqq.; Herculi cum Marte pugnanti opem fert, S. 455; post Martis et Herculis certamen in Olympum redit, S. 470; Periclymenum ab Hercule interfici jubet, XXX. Epitheta: ἀγελείη, 318; γλαυκώπις, 13, 573, 888; S. 325, 343, 455, 470; O. 72; κόρη Διός, 13; S. 126; Διὸς θυγάτηρ, S. 197; δία θεῶων, S. 338.
Ἀθηναίης δμῶος, faber lignarius vocatur, O 430.
Ἀτακίδης, ου, Æaci f., Peleus, XLVI; οἱ Ἀτακίδαι, robore insignes, CLXIII, bello gaudentes, CLXIV.
Ἀτακός, Phoci pater e Psamathe Nereide, 1005. LXIV.
Ἀίας, αντος, 1) Telamonius, unde nomen traxerit, CXV. 2) Ilei (Oilei) f. XLVIII.
Ἀιγαίος, adj. 1) Αἰγαῖον ὄρος, Idæus mons Cretæ insulæ, in quo Rhea Jovem abscondit, πεπυκασμένον, ὤλθεν, 484. 2) Αἰγαῖον πεδῖον, campus Ægæus, prope Cirrham urbem situs, unde nomen traxerit, CXXXV.
Ἀιγείδης, ου, Ægei f., Theseus, S. 182.
Ἀιγλή, 1) Panopei filia, a Theseo amata, LXXXV, et in matrimonium ducta, LXXXVI. 2) Heliadum una, CIV.
Ἄϊδης, αο, s. εω et Ἀιδωνεύς, ἦος et Ἄϊς, ἰδος, Pluto, Rheæ et Saturni f., 455. Proserpinam rapuit, 913,

cum qua in Tartaro habitat, 768, 774. Epitheta: Ἰφθίμος, 455, 768, 774, κρυερός, O. 158; Ζεὺς χθόνιος, O. 465; θεὸς χθόνιος, 767; ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσω, 850. Ἄϊδος κυνέη, quacum Perseus in Herculis clypeo representatus, S. 227. Ἄϊδος εἰσω, S. 151, et Ἄϊδόσδε, S. 254; δόμος κρυεροῦ Ἄϊδαο, O. 158; Ἄϊδεω κύων, Cerberus, 311.
Ἀιδωνεύς, ἦος, 913; vid. Ἄϊδης.
Αἰδώς, οὐς, Pietas, cum Nemese e terra aufugit, O. 197, seqq.
Αἰήτης, αο et εω, Colchorum rex, Solis et Perseidis f., Circes frater, βασιλεὺς, 956; ex Idyia pater Medææ, 957, seqq., 992, διοτρεφέας βασιλεὺς; pater Jophossæ, LXII; ad eum Phrixus venit, I; ejus filiam, Medeam, Jaso Iolcum duxit, 994.
Αἰθερίη, una Heliadum, CIV.
Αἰθέρ, έρος, Erebi Noctisque f., Diei frater, 124, sq.; pater Broti ex Himera (Die), CLXXXII.
Αἰθίοπες, οἱ, quorum rex Memnon, 985. CXXXII.
Αἰθων, cognomen Erysichthoni unde inditum sit, CCXII.
Αἰελας, αο, Veneris et Anchisæ f., 1008.
Αἰήτιος, Jupiter cognominatus ex Æno, monte Cephaloniæ, CLI.
Αἰολίς, ἰδος, adj. fem. Æolia, Κύμη, O. 636.
Αἰολίδαι, οἱ, Æoli filii, recensentur, XXIII.
Αἰολός, Hellenis f., XXIII; pater complurium filiorum, qui recensentur *ibid*.
Αἰνυτός, pater Tlesenoris et Perithoi, CLXXVI.
Ἄϊς, ἰδος, S. 151, 227, 254; vid. Ἄϊδης.
Αἰσηπος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 342.
Αἰσονίδης, ου, Æsonis f., Jaso, 993, 999.
Αἰσων, ονος, Jasonis pater e Polymela, LXXXIII, CLXXXI.
Αἶτη, mons, CXXXVI.
Αἰτωλοί, οἱ, Ætoli, a quibus Apollo Curetes defendit, CXI.
Ἀκάστη, una Oceanitidum, 356.
Ἀκατος. De ejus uxore Peleoque historiam ab Hesiodo fuisse narratam fuisse, CXCIX.
Ἀκταίη, Nereidum una, 249.
Ἀκτωρ, ορος. Ejus filiorum corpora in unum concreta, LXXI.
Ἀλάζυγος, Seri frater, XCII.
Ἀλγέα, τὰ, Dolores, Eridis liberi, δακρυόεντα, 227.
Ἀλῆακμων, ονος, Fluvius, Oceani Tethyosque f., 341.
Ἀλή, una Nereidum, 245.
Ἀλμήςδη, una Nereidum, εὐστέρωνος, 255.
Ἀλκάρροδιος, Perieris f., Seri pater ex Alcione, XCII.
Ἀλκιάδους, Parthaonis f., ab Ænomao interfectus, CX.
Ἀλκαίος, Amphitryonis pater, S. 26.
Ἀλκείδης, Alcei f., Amphitryo, S. 112.

- Ἀλκίνοος, Aretes frater, LXXVII.
 Ἀλκυόνη, Electryonis filia, cum Amphitryone marito Thebas venit, S. 3, seqq.; mater Herculis e Jove, 943, S. 52, Iphiclis ex Amphitryone, S. 54; καλλιόφυρος, 526, 950. S. 467. LXXVI.
 Ἀλκυόνη, Seri mater ex Halirrhothio, XCII.
 Ἄλος, ἡ, urbs Ætoliæ, ab Aloëo condita, LX.
 Ἀλφειός, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 338.
 Ἀλφειοβόια, Adonis mater e Phœnice, CXCVI.
 Ἀλωεύς, ἑως, Aloidarum ex Iphimedeā pater esse ferebatur, LX; vid. Ἀλωίδαί.
 Ἀλωίδαί, οἱ, (Otus et Ephialtes), Aloëi filii, nominantur, qui revera Neptuni filii sunt ex Iphimedeā, LX.
 Ἀμαρυγκείδης, οὐ, Hippostratus, Amarncei aut f. aut nepos, LXXXVIII.
 Ἀμαρυγκεύς, ἑως, Hippostrati aut avus aut pater, LXXXVIII.
 Ἀμπυκίδης, οὐ, Ampyci f., Mopsus, S. 181.
 Ἀμυθασονίδαί, οἱ, prudentia insignes, CLVIII.
 Ἀμυρος, Thessaliæ fluvius, πολύδωτρος, XLVII.
 Ἀμφάραος, pater Amphilochoi, CCVII.
 Ἀμφιδάμας, ἀντας, Artibæ pater, CCVI. In ludis fimbribus Amphidamantis, Chalcidensium regis, Hesiodus poeseos victoriam reportat, O. 656, seqq.
 Ἀμφιγυήας, ὁ, Vulcani nomen, 571, 579, περικλυτός; S. 219, κλυτός; O. 70, 945, ἀγκλυτός; LXXXII.
 Ἀμφίδοκος, Orchomeni f., CXC.
 Ἀμφιλογίαι, αἱ, Discepciones, Eridis filiæ, 229.
 Ἀμφιλόχος, Amphiarai f., CXVII, ab Apolline occisus, CLXXXVI.
 Ἀμφιρῶ, οὐς, Oceanitidum una, 360.
 Ἀμριτρίτη, una Nereidum, 243, 254; mater Tritonis e Neptuno, 930.
 Ἀμριτρίων, ὠκος, Alcæi f., S. 26; Alcmenes conjux, ἀρτίος, S. 2; ex ea Iphiclis pater, S. 54, λαοσσός; Electryone interfecto, S. 11, 82, cum Alcmenē uxore Tirynthe Thebas migrat, S. 2, 12, seqq., 80, 81; Boeotorum, Locrorum, Phocensium dux, λαοσσός, S. 37, Taphiis ac Telebols bellum infert, S. 44, 19, seqq.
 Ἀμριτρινιάδης, Amphitryonis f., Hercules, 317; S. 165, 416, 433, 459.
 Ἀμφίων, ὠκος, cithara canens Thebarum mœnia ædificat cum Zetho fratre, CCIV.
 Ἀναξίδια, Phsthenis et Cleollæ filia, Agamemnonis ac Menelai soror, Pyladæ mater, LXXVII.
 Ἀναυρος, Thessaliæ fluvius, S. 477.
 Ἀνδρόγυος, Minois f., Eurygyes quoque appellatus, LXXVIII.
 Ἀνδροκταστίαι, αἱ, (Homicidia), Eridis filiæ, 228; quarum una in Herculis scuto representata, S. 155.
 Ἀνθεα, Messeniæ urbs, ποιήσσα, S. 381.
 Ἀνθή, oppidum, S. 474.
 Ἀντιόπη, Pylonis filia, mater quatuor filiorum et Joleæ filiæ ex Euryto, κρείουσα, XLV.
 Ἀπάτη, Fraus, Noctis filia, 224.
 Ἀπέτας, ἀντος, mons Nemææ, 331.
 Ἀπόλλων, ὠκος, ἐκχόλος, 94; ἀναξ, 347; ἐκπυθέλης ἀναξ, S. 100. S. 68, 479. Jovis et Latonæ f., 918, LXXXVII, CLXVIII; quo die natus, O. 771; pater Æsculapii et Eropidis ex Arsinoe, LXXXVII, Aristæi e Cyrene, LXX, Charonis e Thero, LIV; Admeti greges pascens, LXXXI; cum Neptuno Trojæ mœnia exstruit, XLVIII; Cyclopes occidit, XXXIII; Curetibus opem fert contra Ætolos, Meleagrum interficit, CXI; Amphilocho interficit, CLXXXVI; ejus in luco Hercules cum Cycno pugnat, S. 57, ἐκπυθέλης; in Herculis scuto representatus, S. 202, Διός καὶ Ἀθηοῦ υἱός; a Pæone distinctus, CI; Παγασαῖος, S. 70; Apollo pastoralis, i. e. Aristæus, LXX.
 Ἀραβός, Mercurii et Throniæ f., XXXII.
 Ἀργεῖος, adj. Argivus. Ἡρῇ Ἀγείη, Juno Argiva, 12.
 Ἀργεῖφόντης, Mercurius, διάκτορος, O. 68, 77, κλυτός, O. 84.
 Ἀρεῖων, ὠκος, Herculis equus, κυανοχαίτης, S. 120.
 Ἀργέστης, Ventus, Astræi Auroræque f., 379, 870.
 Ἀργης, Cyclopum unus, ὁμβριμόθυμος, 140.
 Ἀργος, οὐ, 1) Ius custos, describitur IV. 2) Phrixi f. ex Jophosse, LXII.
 Ἀργος, εὐς, τὸ, ἱππόδοτον, LIII; olim ἔνυδρον, postea ἔνυδρον, LXIX.
 Ἀργῶ, οὐς, ἡ, Argonautarum navis, LVII.
 Ἀργοναῦται, οἱ, Phasidem trajecerunt, LVI; Oceano trajecto ad Libyam appulerunt, LVII.
 Ἀρδησκος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 345.
 Ἀρίστωρ, ὠκος, Mycenæ maritus, CVII.
 Ἄρης, ὠκος, Mars, Jovis ac Junonis f., 922; ex Venere pater Φόβου et Δείμου, 934, atque Harmoniæ, 937; Cygni pater, S. 59; ab Hercule vulneratus in priore quodam certamine, S. 359, 599; posterius ejus cum Hercule certamen, S. 425—466; in quo iterum vulneratus, S. 460, seqq., ad Olympum redit, S. 466; in Herculis clypeo representatus, S. 191, seqq. Epitheta: ἀκρότης ἀντήρης, S. 346; ἀνδροφόνος, S. 98; βλοσυρός, S. 191; βρισάρματος οὐλίας, S. 441; βροτολοιγός, S. 333, 425; ἐναρφόρος οὐλίας, S. 192; βινωτόρος, S. 934; πολέμορος, S. 936. Ἄρης ἔργα, bella, O. 145; ὄζος Ἄρης bellator vocatur, S. 181; XLV, LXXXVIII, XCIII. — S. 109, 434, 444, 446, 450, 457.
 Ἀρήτη, Alcinoi soror, LXXIV.
 Ἀρητιάδης, Martis f., Cygnus, S. 57.
 Ἀριάδνη, Minois filia, 948; Bacchi uxor, ἐκνή, 947, quam Jupiter ἀθάνατον καὶ ἀγήρω reddidit, 949; a Theseo derelicta, LXXXV, LXXXVI.
 Ἀριμοί, οἱ, Mysiæ populus. Apud hos Echidnæ sedes erat subterranea, 304.
 Ἀρίσθας, ἀντος, pater Molyri, LIII.
 Ἀρισταῖος, Apollinis et Cyrenes f., Apollo pastoralis, LXX; Autonoe uxorem duxit, βαθυχαίτης, 977.
 Ἀρκαδία, ubi Pallantium urbs, CXCVIII.
 Ἀρκάς, ἄδος, Jovis et Helices f., XCIX.
 Ἀρκτος, ὁ, Centaurus, S. 186.
 Ἀρκτος, ἡ, XCIX. Vid. Ἑλίκη.
 Ἀρκτοῦρος, ὁ, ἀστήρ, O. 565, seqq., 610.
 Ἀρμονίη, Martis ac Veneris filia, Cadmi uxor, 937, 975, et ex eo mater Inus, Semeles, Agaves, 976, Autonoes, 977, Polydori, 978.
 Ἄρνη, oppidum Boeotiæ, S. 381, 475.
 Ἀρπυιαι, αἱ, Aëlo et Ocypete, Thaumantis Electræque filiæ, ἡύκομοι, 267, seqq. Phineum ad usque Scytharum terram propellunt, CXXI; Zetæ Calaisque precibus ad Jovem missis e morte servantur, CLI, CLII.
 Ἀρσινόη, Æsculapii et Eropidis mater ex Apolline, LXXXVII.
 Ἀρταμῖς, ἰδος, ἡ, Diana, Jovis ac Latonæ filia, λοχέαιρα, 918, 14; Helicen (Callisto) in ursæ speciem convertit, XCIX; Hecaten ex Iphigenia facit, CV; Orion vim sibi afferre studentem scorpionem immittit, qui eum interficit, XLIII.
 Ἀρτιδία, Amphidamantis filia, CCVI.
 Ἀσβόλος, Centaurus, ὠλωνιστής, S. 185.
 Ἀσίη, una Oceanitidum, 359.
 Ἀσκληπῖος, Æsculapius, Apollinis et Arsinoes f., ὄρχαμος ἀνδρῶν, ἀμύμων, κρατερὸς, LXXXVII; Machaonis pater e Xanthe, CLXXIX; Jovis fulmine percussus, XXXIV

Ἀσκη, vicus in vicinitate Heliconis situs, ubi Hesiodi pater consedit, O. 639, seqq.
 Ἀσπληδών, Orchomeni f., CXI.
 Ἀστερίη, Phæbes et Cæi filia, εὐώνυμος, uxor Persæ, 409; ex eo Hecates mater, 411.
 Ἀστυρίων, ὠνος, rex Cretensium, cui Jupiter Europen connubio junxit, CXLIX.
 Ἀστράϊος, Criei et Eurybiæ f., μέγας, 376; quatuor Ventorum, Luciferi, aliorum Astrorum pater ex Aurora, 378, seqq.
 Ἀστυδάμεια, quæ Astyoche ab Homero (B. 513) vocatur, XC.
 Ἀταλάντη, Schænei filia, LXXIII; ποδάκης δία, LXXII.
 Ἄτη, Eridis filia, 230.
 Ἀτλαγενής, ἐς, adj. Atlante natus. Πηλιάδων Ἀτλαγενέων, O. 383.
 Ἀτλαντίς, ἰδος, Atlantis filia, Maja, 938.
 Ἄτλας, ἄντος, Japeti et Clymenes f., κρατερόφρων, 509; cælum capite manibusque sustinet, 517, seqq., 746, Ἰαπετοῖο πάς.
 Ἀτρεΐδαι, οἱ, Atrei nepotes, Plisthenis filii, Agamemno et Menelaus, ab avo educati, LXXVII; divitiis insignes, CLXIII.
 Ἀτρεὺς, ἑως, Agamemnonis ac Menelai avus, LXXVII.
 Ἄτροπος, ἡ, una Parcarum, 218, 905; in Herculis clypeo representata, S. 259.
 Αὐλὶς, ἰδος, ἡ, urbs Bæotiae, ubi Græci Trojam profecturi tempestatibus retenti sunt, O. 651, seqq.
 Αὐτόλυκος, furandi arte insignis, LXVIII.
 Αὐτόνοη, 1) Nereidum una, 258. 2) Cadmi et Harmoniæ filia, Aristæi uxor, 977.
 Ἀφροδίτη, Venus, ἀφρογενής θεὰ, 196; e genetalibus Urani in mari natantibus nata, 188, seqq.; nominis derivatio, 195, seqq.; e Marte mater Φόβου et Δέμου, 934, et Harmoniæ, 937, 975; ex Anchisæ Æneæ mater, 1008; Phaëthontem raptum templi sui custodem facit, 967, seqq.; quomodo Pandoram exornaverit, O. 65; a Tyndareo neglecta qualem pœnam ab ejus filiabus petierit, CXLVII. Epitheta: ἑλικοδέφαντος, 16; πολύχρυσος, 980; O. 521; S. 8, 47; L; φιλομειδής, 989; CXLVII; χρυσή, 822, 962, 975, 1005, 1014; O. 65; C. Vid. Κυθήρεια, Κυπρογενής, Κύπρις.
 Ἀχαιοί, οἱ, Græci, Troiam trajecturi procellis Aulide retenti, O. 651, seqq.
 Ἀχελώϊος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., ἀργυροδίνης, 340.
 Ἀχιλλεύς, ἦος, Pelei ac Thetidis f., βηχέων, θυμολέων, 1007; e nece fratrum solus servatur, II; Patrocli frater patruelis, CLXXXVIII.
 Ἀχλὺς, ὥς, ἡ, Tristitia, qualis in Herculis scuto representata fuerit, S. 264, seqq.

B.

Βελλεροφόντης, cum Pegaso Chimæram occidit, 325.
 Βήλος, rex, Throniæ pater, XXXII.
 Βίη, Vis, Pallantis et Stygis filia, 385, cum Κρατεῖ (Robore) apud Jovem habitans, 386, seqq. 401, seqq.
 Βοιωτίας, adj. Bæoticus. Ἰρή Βοιωτίη, XLIX.
 Βοιωτοί, οἱ, socii Amphitryonis Taphios ac Teleboas debellantis, πλήξιπποι, S. 24.
 Βορέας, αὐ et οὐ et ὦ, Ventus, Astræi Auroræque f., αἰφροκλευθος, 379, 870. O. 506, seqq.; ἰς ἀνέμου Βορέου, O. 518; ὀρηκτικός, O. 553.
 Βούστις, ὁ, undecim ætatibus major natu quam Hercules, CXCVII.
 Βούτης, οὐ, Neptuni f., CXIII; Polycaonis pater, CIX.

Βριάρεως, 817. Vid. Ὀδριάρεως.
 Βρόντης, οὐ, Cyclopum unus, 140.
 Βροτὰς, Ætheris et Diei f., CLXXII.
 Βρύλλη, Minois filia, mater Orionis e Neptuno, XLIII.

Γ.

Γαῖα, Tellus, prima post Chaos orta, εὐρύστερνος, 117; sine viri concubitu mater Cæli, 127, Montium, 129, Ponti, 131; e Cælo mater Oceani, 133, Cæi, Criei, Hyperionis, Japeti, 134, Thææ, Rheæ, Themidis, Mnemosynæ, 135, Phæbes, Tethyos, 136, Saturni, 137, Cyclopum, 139, Centimanorum (Cotti Briareique et Gyæ), 147; a Cælo filios Γαίης ἐν κευθμῶνι occultante ultionem petitura ferrum creat, 161, falceumque fabricatur, 162, quam Saturno dat, 174, (vid. porro Οὐρανὸς et Κρόνος); guttis cruentis genitalium Cælo resectorum susceptis, 182, seqq., Furiarum, Gigantes Meliasque nymphas parit, 185, seqq.; ex Tartaro mater Typhoei, 821; Centimanos ex Erebo ad lucem reduci jubet, 626, seqq.; Jovem Deorum regem creari jubet, 884. — 20, 45, 421, 463, 470, 494, 891; πελώρη, 159, 173, 479, 821.
 Γαλαξάρη, una Oceanitidum, 353.
 Γαλάτεια, una Nereidum, 250.
 Γαλήνη, Nereidum una, 244.
 Γερήνιος, Nestoris cognomen, quia apud Gerenos educatus est, XXX, XXXI.
 Γέρηνοι, οἱ, populus Messeniæ, ἱππόδαμοι, XXX, XXXI.
 Γέρηνον, τὸ, Messeniæ oppidum, ubi Nestor educatus est, ἀνθεμένον, XXXI.
 Γήρας, αὐς, τὸ, (Senectus) ex Nocte natum, οὐλόμενον, 225.
 Γηρυονεύς, ἦος, Chrysaoris et Calliroes f., τρικάρηνος, 287, 979, seqq.; in Erythea insula interfectus ab Hercule, qui ejus boves abducit, 289, seqq., 982. 309, vid. Ὀρθρος.
 Γίγαντες, οἱ, Telluris filii e guttis cruentis genitalium Cæli a Saturno resectorum, 185.
 Γλακτοφάγοι, οἱ, gens Scythica, CXXXI.
 Γλαύκη, Nereidum una, 244.
 Γλαυκονόμη, una Nereidum, φιλομειδής, 256.
 Γλαυκῶπις, Minervæ nomen proprium, 587, ὀμβριμοπάτηρ; Minervæ epitheton sæpius, vid. Ἀθήνη.
 Γλήχων, ὠνος, ἡ, urbs Cephisso adiacens, ἐρυμνή, CXLII.
 Γοργεῖος, adj. κάρηνα Γοργεῖα, Gorgonum capita, S. 236, seqq.
 Γοργῶ, οὐς et Γοργῶν, ὄνος. Γοργοῦς, Gorgonis, i. e. Medusæ, caput Persens in Herculis scuto representatus portat, S. 223, δεινοῖο πελώρου; αἱ Γοργοὶ et Γοργόνες, Gorgones (Stheno, Euryale, Medusa) Phorci Cetusque filiæ, in extrema ora Oceani cum Hesperidibus habitantes, 274, seqq.; quales in Herculis clypeo representatæ, S. 229, seqq., ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φαταί.
 Γοργῶν, vid. Γοργῶ.
 Γράϊαι, αἱ, Pephredo et Enyo, Phorci Cetusque filiæ, καλλιπάρηοι, 270.
 Γραῖκος, Jovis et Pandoræ f., XX.
 Γρήνικος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 342.
 Γύης, Gyas s. Gyges, Telluris Cælique f. centimanus, 147, seqq.; 618; 714, ἄντος πολέμοιο; 734; 817. Vid. Ὀδριάρεως.

Δ.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, οἱ, Dactyli Idæi, in Creta insula ferrum temperarunt, CLV.

CXXIII; Orionem ibi habitasse, CLXXVIII; huc Hesiodus Aulide trajecit, O. 651. Vid. Ἀδανίς.
 Εὐδώρα, 1) una Nereidum, 244. 2) una Oceanitidum, 360. 3) Hyadum una, τανύπεπλος, LXVII.
 Εὐήνος Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 345.
 Εὐκράντη, Nereidum una, 243.
 Εὐλιμένη, una Nereidum, 246.
 Εὐνείκη, una Nereidum, 247.
 Εὐνομία, Horarum una, 902.
 Εὐπόμπη, Nereidum una, 261.
 Εὐρύαλη, trium Gorgonum una, 276.
 Εὐρύαλος, ab Œnomaο occisus, CX.
 Εὐρυανάσση, Hyperphantis filia, Clymenes mater e Minya, CLXII.
 Εὐρυδία, Telluris Pontique filia, 239; e Crio mater Astræi, Pallantis, Persæ, 375 seqq.
 Εὐρυγύης, alterum Androgei nomen, LXXVIII.
 Εὐρύλοχος Cychriden draconem profligavit, CCI.
 Εὐρύμαχος, ab Œnomaο occisus, CX.
 Εὐρύνομη, Oceanitidum una, 358, 908; mater Gratiarum ex Jove, 907 seqq.
 Εὐρυσθεύς, ἦος, S. 91, ἀλιτῆμενος.
 Εὐρυτίων, ὠνος, pastor Geryonis, ab Hercule interfectus, 293.
 Εὐρύτος, Stratonices f., quatuor filiorum pater ex Antiope, XLV.
 Εὐρώπη, 1.) Phœnicis filia, e Jove mater Minois, Sarpedonis, Rhadamanthi, CXLIX, ubi ejus historia. 2) una Oceanitidum, 357.
 Εὐτέρπη, Musarum una, 77.
 Εὐφημος, Neptuni ac Mecionices f., L.
 Εὐφροσύνη, una Gratiarum, 909.
 Ἐριόλης, LXXX.
 Ἐχέμος Timandram uxorem duxit, VIII.
 Ἐχίδνα, Chrysaoris et Calliroes filia, κρατερόρρων, 291 seqq., ubi ejus descriptio atque historia; e Typhaone mater Othri, Cerberi, Hydræ Lernææ, Chimææræ, 306 seqq.; Sphingis mater et Nemei leonis ex Othro, 326; sub terra inclusa apud Arimos, λυγρή, 304.
 Ἐωσφόρος, ἄστηρ, Lucifer, Astræi Auroræque f., 381.

Z.

Ζευὼ, οὐς, una Oceanitidum, 352.
 Ζεύς, Διὸς et Ζηνός, Jupiter, Saturni et Rheæ f., 457, in Creta insula natus atque educatus, 468—484, lapidem suo loco a Saturno devoratum, 485 seqq., deinde evomitum, 497, Delphis exstruxit hujus rei monumentum, 498 seqq.; Minervæ pater ex Metide, qua devorata, 886 seqq., 899, illa ex ejus capite prosiluit, 924 seqq.; Horarum ac Parcarum pater e Themide, 901; Virginis, atri, ex eadem, XI; Gratiarum ex Eurynome, 907; Proserpinæ ex Cerere, 912; Musarum e Mnemosyne, 53—61, 916; e Latona Apollinis et Dianæ, 918, LXXXVII; ex Junone Hebes (cf. 952), Martis, Ilithyæ, 921; e Maia Mercurii, 938; Bacchi e Semele, 940; Herculis ex Alcmenæ, 943, S. 27 seqq. et 52 seqq.; Arcadis ex Helice s. Callisto, XCIX, Græci ex Pandora, XK; e Thyia Magnetis ac Macedonis, XXVI; Minois, Sarpedonis, Rhadamanthi ex Europa, quam bovis specie indutus in Cretam insulam trajecit, ibi compressit, dein Asterioni regi in matrimonium dedit, CXLIX; pater Castoris et Pollucis, XXXVI; Aëthlii pater, CXLIV; Stygem honoraturus ejus liberos, Βίην et Κράτος, suos comites facit, 386, 388, Deorum jusjurandum constituit ipsam 399 seqq., cujus ad aquam petendam Iridem mittit, quando Deorum alicui jusjurandum dandum est, 787; quomodo Hecaten honoraverit, 412; liberat

Cyclopes a Saturno sub terra vinctos, 501; qui tonitru et fulmen ei dant, 502 seqq., 141, quæ Pegasus ipsi fert, 286; Menœtium in Erebum dejicit, 514; Atlantî coelum dat sustinendum, 520; Prometheus vincto aquilam immittit, quæ ejus jecur rodat, 521 seqq.; Centimanos ab Urano sub terram detrusos ad lucem reducit, ut Diis contra Titanes opem ferant, 624 seqq., 639 seqq., 669; Jovis contra Titanes certamen describitur 687 seqq.; Typhoeum fulminibus oppressum in Tartarum detrudit, 853—868; Tellure suadente Deorum rex creatur, 884; quomodo a Prometheus deceptus, 535—569; Pandoram fingi atque exornari jubet, 570, 585, O. 60 seqq., eamque paratam ad Epimetheum mittit, O. 83; ævi aurei auctor, O. 143, ac ferrei, O. 158; heroes in Thebano Trojanoque bello occisos ad μακάρων νήσους delegat, O. 167 seqq.; Eubœæ nomen Abantidi insulæ tribuit, III; Io a se compressam in vaccæ speciem convertit, neque amplius se cum ipsa coitutum jurat, V; Deucalioni Leleges dat, XXV; Æsculapium fulminis ictu interficit, XXXIV; ejus oraculum Dodonæum, LI, 5 seqq.; cum Junone de concubitus voluptate deceptat, CXXI; quo dono Endymionem donaverit, CXLIV; e formicis Myrmidones facit, LXIV.—
 Epitheta: αἰγίοχος, 11, 13, 25, 52, 735, 920, 966, 1022; S. 322, 443; O. 99, 483, 661; CXXIV; ἀναξ, 660 (Κρόνου υἱός); μακάρεσσιν ἀνάσσειν, S. 328; ἀθανάτων βασιλεὺς, O. 668; θεῶν βασιλεὺς καὶ ἀνδρῶν, 923; ἀφθίτα μῆδεα εἰδώς, 545, 550, 561; βαρύκτυπος, 388; S. 318; O. 79; εὐρύωψ, 484, et εὐρύοπα, 514; O. 229, 239, 281; ἐρίδουπος, 41; ἐρισθενής, O. 415; ἐρισμάρατος, 815; κῆδοςτος, 548; μέγας, 76, 81, 465, 479, 708, 952, 1002 S. 371; O. 122; μετίστα, 56, 520, 904, 914; S. 33, 383; O. 104; μητίδεις, 286, 457; O. 51, 769; νεφέληγερέτα, 558, 730, 944; O. 53, 99; πατήρ, O. 143, 259; CXX; πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, 542, 643, 838; 47, 457, 468; S. 27, 103; O. 59; περπικέρανος, O. 52, 273; XXVI; ὑπερμενής, 534; S. 413; ὑψιδρεμέτης, 568, 601; O. 8; ὑψιμέδων, 529; CLI. Vid. Ὀλύμπιος. — Διόθεν, S. 22 et ex Διόθεν, O. 765. Ζεύς υἱεῖ, O. 488; Διὸς ὄμβρος, O. 626, 676. — Præterea passim Jovis mentio, ut 96, 104, 285, 316, 348, 428, 513, 613, 893; S. 56, 66, 89, 150, 197, 202, 320, 392, 422, 424, 448; O. 2, 4, 36, 47, 69, 138, 180, 267, 333, 348, 379, 565, 724. — Conf. Αἰνῆϊος, Κρονίδης, Κρονίων. — Ζεύς χθόνιος, O. 465, vid. Ἄττης. Ζέφυρος, Ventus, Astræi Auroræque f., 379; 870; O. 594. Ζήθος, cum Amphione fratre Thebarum mœnia citharizando exstruit, CCIV.

Ζῆλος (Æmulatio), Pallantis et Stygis f., 384.
 Ζήτης et Calais frater a Strophadibus insulis Mercurii jussu revertentes Jovem implorant, ut Harpyiis parcat, CLI, CLII.

H.

Ἥδη, χρυσοστέφανος, 17; Jovis Junonisque filia, 922, 952; Herculis uxor, 950.
 Ἥλιος, Sol, f. Hyperionis (conf. 1011) et Theæ, 371; 780; e Perside pater Circes (conf. 1011) et Ætææ regis, ἄκαμας, 956; μέγας, 18; φαειμόροτος, 958; Clymenis pater, Phaëthontis aut avus, CIV, aut pater e Clymene, CLXII; ejus curru Circe vehitur, CCII.
 Ἥδνη, Nereidum una, 255.
 Ἥλεκτρη, una Oceanitidum, 265, 349; e Thaumante marito mater Iridis et Harpyiarum, 265 seqq.
 Ἥλεκτρώων, ὠνος, Alcmenes pater, λαοσσόος, S. 3; interfectus ab Amphitryone, S. 11, 82.
 Ἥλεκτρώνη, Electryonis f., Alcmenæ, S. 16; τανύφυρος, S. 35; ἑσφυρος, S. 85.

Ἡλιάδες, αἱ, Heliades, Solis filiae, Phaëthontis sorores, quarum nomina et historia, CIV.
 Ἡλίη, una Heliadum, CIV.
 Ἡμαθίων, ὠνος, Tithoni Auroræque f. ἀναξ, 985.
 Ἡμέρη, ἡ, Dies, Erebi Noctisque filia, Ætheris soror, 124; mater Broti ex Æthere, CLXXII. Dies et Nox alternis Tartarum intrant et inde redeunt, 747 seqq.
 Ἡνώχη, Creontis uxor, τανύπεπλος, S. 83.
 Ἡρακλῆς, κληῖος, Hercules, Jovis et Alcmenes f., 943; S. 52 seqq. Διὸς υἱός, 316, S. 150, 163, 392, 413; ἀτάρ-
 ρητος Διὸς υἱός, S. 110; Διὸς ἀλκιμος υἱός, S. 320; Διὸς
 θρασυκάρδιος υἱός, S. 448; Διὸς ταλακάρδιος υἱός, S.
 424; υἱός Ἀλκιμήνης, S. 467; Ἀλκιμήνης ἀλκιμος υἱός, 526,
 950; ἴς Ἡρακλῆος, 951; βίη Ἡρακλῆϊη passim, vid.
 Ἡρακλῆϊος; (δεινῆς) ἀκόρητος ἀντῆς, S. 433, 459; θεῖος,
 S. 136; κρατερόφρων, S. 458; Θηβαγενῆς, 430; pater
 Hylli, CIX; hospes Telamonis, CXV; undecim ætatibus
 minor natu quam Busiris, CXCIV; difficiles labores ei
 imperati, S. 94; Geryonem interficit ac boves ejus ex
 Erythea insula Tyrintha abducit, 289 seqq., 982, occi-
 sis etiam Orthro cane et Eurytione pastore, 293; hydram
 Lernæam, 316 seqq., et Nemeum leonem interficit, 332;
 Prometheus vincit, 526 seqq.; Periclyme-
 num occidit, XXX; ejus ocreæ Vulcani, S. 123, thorax
 Minervæ donum, S. 125; ejus sagittæ describuntur S.
 130 seqq.; ejus scutum, quod Vulcanus fabricatus est,
 describitur S. 139—320; Martem olim a se vulneratum
 esse gloriatur, S. 359 seqq.; ejus certamen cum Cycno,
 S. 368—423, quem interficit, S. 416 seqq., et spoliat,
 S. 467; cum Marte pugnat, S. 425 seqq., eumque vulne-
 rat, S. 460; Cycno Marteque victis Trachina ad Ceycem
 venit, S. 469; Heben uxorem ducit, 950, et cum ea
 ἐπὶ ἡμάτος καὶ ἀγῆρας in Olympo habitat, 955. — S. 74,
 138. — Vid. Ἀμφιτρωνιάδης.
 Ἡρακλῆϊος, adj. Hercules; βίη Ἡρακλῆϊη Hercules vo-
 catur 289, 315, 943, 982; S. 52, 69, 115, 349, 416, 452;
 item ἴς βίης Ἡρακλῆϊης, 332.
 Ἥρα, Juno, Rheæ et Saturni filia, 454; Jovis uxor et ex
 eo mater Hebes (cf. 952), Martis, Ilithyæ, 921, seqq.;
 Vulcani mater nullo ex viro, 927; Herculi irata hydram
 Lernæam nutrit, 314, ac Nemeum leonem, 328; Jo-
 vem in Ius concubitu deprehendit, V; cum Jove de con-
 cubitus voluptate discepat, CXXI. Epitheta: πότνια,
 11; Ἀργεῖν, χρυσοῖσι πεδίοις ἐμβαδύα, 12; λευκώλενος,
 314; Διὸς κυδὴν παράκοιτις, 328; χρυσοπέδιλος, 454, 952.
 Ἡρακλῆς, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., βαθυδίνης, 338.
 Ἡσίοδος, Musæ eum in Helicone pecudes pascentem ca-
 nere docent ac jubent, 22—34, 662; Chalchide in ludis fu-
 nebribus Amphidamantis regis præmium poseos conse-
 cutus est tripodam, quem Musis dedicavit, 651—659;
 cum Homero in Delo insula Apollinem cecinit, CLXVIII.
 Ἡρακλῆς, Vulcanus, Junonis nullo ex patre f., 927;
 Aglaïam Gratiam uxorem ducit, 945; Jovis jussu, O.
 60 seqq., Pandoram fingit, 571; O. 70, ejusque auream
 coronam fabricatur, 579 seqq.; Herculis ocreæ, Ἡρακ-
 λῆϊου κλυτὰ δῶρα, S. 123; Herculis scutum (S. 139—320)
 fabricatus est, S. 319—866. Epitheta: κλυτός, 927; S.
 244; ἀγακλυτός, 945; περικλυτός, 579; περίφρων, S. 297,
 313. — Vid. Ἀμφιγυῖς.
 Ἥως, οὐς, Aurora, 18; πολυδερκής, 451; Hyperionis et
 Theæ filia, 372; ex Astræe mater quatuor Ventorum,
 Luciferi aliorumque Astrorum, 382; e Tithono mater
 Memnonis et Emathionis, 984, e Cephalo Phaëthontis,
 986.

Θ.

Θάλια, Thalia, Musarum una, 77.

Θαλίη, una Gratiarum, ἐρατεινή, 909.
 Θάμυρις, vates, in campo Dotio oculorum lumine priva-
 tus, XLVII.
 Θάνατος (Mors), Noctis f., 212, 758; frater Somni, 756,
 quocum in Tartaro habitat, 759; describitur 764 seqq.
 Θάσος, ἡ, insula, CLXXXIV.
 Θαύμας, αντρός, Ponti Tellurisque f., 237; Electram uxorem
 ducit, 265; ex ea pater Iridis (cf. 780) et Harpyiarum,
 266 seqq.
 Θεῖη, Thea, Cœli ac Telluris filia, 135; ex Hyperione ma-
 ter Solis, Lunæ, Auroræ, 371 seqq.
 Θέμις, ἰδος, αἰδοίη, 16; Cœli Tellurisque filia, 135; Jovis
 secunda uxor, Horarum et Parcarum ex eo mater, λι-
 παρή, 901 seqq.; ex eodem mater Virginis, astri, XI.
 Θεμιστονόη, Ceycis filia, Cycni uxor, κυανώπις, S. 356.
 Θεμιστώ, οὐς, una Nereidum, 261.
 Θεσσαλία. Ibi Deucalionis posteritas regnabat, XXIV.
 Θέτις, ἰδος, una Nereidum, 244, 1003; Achillis mater e
 Peleo, θεὰ ἀργυρόπεζα, 1006; filios e Peleo sibi natos in-
 terficit, solo Achille servato, II.
 Θηβαγενῆς, ἑός, adj. Thebis natus, Herculis epitheton, 530.
 Θῆβαι, αἱ et ἡ Θῆβη, Thebæ, urbs Bæotiae, cujus mœnia a
 Zelho et Amphione ædificata, CCIV; Neptuni præsidio
 fruitur, S. 105; ibi Amphitryo habitabat relicta Tirynt-
 he, S. 3, 13, 80; bellum ibi Thebanum (τῶν septem
 contra Thebas), O. 162.
 Θῆβη, ἡ, 978, εὐστέφανος; O. 161, ἐπτάπυλος; S. 49, 80
 εὐστέφανος, 105. Vid. Θῆβαι.
 Θηρώ, οὐς, filia Phylantis et Lipephiles, Chæronis mater
 ex Apolline, LIV.
 Θησεύς, ἑως, Ægei f., unus e principibus Lapitharum,
 S. 182; Ægles amore captus Ariadnen deserit, LXXXV,
 LXXXIV; Hippen et Aeglen uxores ducit, LXXXVI.
 Θόας, ὁ, gen. Θόα, LXXVI.
 Θόη, 1) una Nereidum, 245; 2) Oceanitidum una, 354
 Θρηάκιος, adj. Thracius; Θρηάκιος Βορέας, O. 553.
 Θρήκη, Thracia, ἱπποτρόφος, O. 507.
 Θρονίη, Arabi mater e Mercurio, XXXII.
 Θυῖα, Deucalionis filia, mater Magnetis ac Macedonis ex
 Jove, XXVI.

I.

Ἰάνειρα, una Oceanitidum, 356.
 Ἰάνθη, una Oceanitidum, 349.
 Ἰαπετιονίδης, Japeti f., Prometheus, 528, 614; πάντων
 ἐριδείκετος ἀνάκτων, 543; πάντων πέρι μήδαις εἰδώς, 559;
 O. 54. Vid. Προμηθεύς.
 Ἰαπετός, 19; Cœli ac Telluris f., 134; Clymenes maritus,
 507; ex ea pater Atlantis, Menœtii, Promethei (cf. 665;
 O. 50), Epimethei, 509 seqq.
 Ἰάσιος, e Cerere Pluti pater, ἥρων, 970.
 Ἰαωλκός et Ἰωλκός, ἡ, urbs Magnesiae, κλειτή, S. 380,
 474; quo Jaso e Colchide rediit, 997.
 Ἰδαῖος, adj. Vid. Δάκτυλοι.
 Ἰδῆ, Troadis mons, in quo Anchises cum Venere concu-
 buit, πολύπτυχος, ὠλήσση, 1010.
 Ἰδνία, Oceanitidum una, 352, 959; Æetæ uxor, καλλιπάρ-
 ρηος, 960, et ex eo mater Medææ, 961.
 Ἰήσων, ονος, Jaso, Aesonis et Polymelæ f. CLXXXI; a
 Chirone educatus, LXXXIII, Medei pater e Medea, quam
 Jolcum e Colchide trajectam duxerat uxorem, 992—
 1001; ποιμὴν λαῶν, 1000.
 Ἰάεος, ἥος, Oileus, Ajacis minoris pater. Nominis deriva-
 tio XLVIII.
 Ἰμερος (Desiderium) cum Gratiis prope Musas habitat, 64;
 Venerem comitatur, 201.
 Ἰναχος, Mycenæ pater, CVII.
 Ἰνώ, οὐς, Cadmi et Harmoniæ filia, 976.

XLIII; 2) Oceanitis, Phaethontis mater e Clymene, CIV; 2) una Heliadum, *ibid.*
 Μήδεια, Ætæ regis et Idyæ filia, εὐσφυρος, 961, 992; Medei mater ex Jasone, 1000, qui eam e Colchide Iolcum traiecit, 994, 998, uxorem duxerat, 1000.
 Μήδειος, Jasonis et Medæ f., a Chirone educatus, 1001.
 Μητιονίκη, Euphemi mater e Neptuno, L.
 Μυκίωνη, i. e. Sicyon, Peloponnesi urbs. Ibi Deos cum hominibus certasse, 536.
 Μηλόδοσις, ἡ, Oceanitidum una, 354.
 Μήτις, ἰδος, iv, una Oceanitidum, 358; Jovis prima uxor, quæ Minervam paritura ab eo devoratur, 886 seqq.
 Μίμας, αντος, Centaurus, μελαγχάτης, S. 186.
 Μινύειος, adj. Ὀρχομενός Μινύειος, Orchomenus Minyærum, LIII.
 Μινύας, ου, Neptuni f., pater Clymenes ex Euryanasse, CLXII.
 Μίνως, ωος, Jovis et Europes f., CXLIX; pater Ariadnes, 948; Brylles pater, XLIII; βασιλεύτας ab Hesiodo cognominatus, LXXXIV.
 Μνημοσύνη, Cœli Tellurisque filia, 135; Musarum e Jove mater, 54, 915, καλλίκομος.
 Μοῖραι, αἱ, Parcæ, Clotho, Lachesis, Atropos, Noctis filiae, 217; Jovis ac Themidis filiae, 904; in Herculis scuto representatae, S. 258 seqq. LXVI.
 Μόλυρος, Arishtantis f., ab Hyetio occisus, LIII.
 Μόρος (Fatum), Noctis filius, στυγερός, 211.
 Μοῦσαι, αἱ, Jovis filiae e Mnemosyne, in Pieria natae, 53 — 61, 916; Musæ canuntur, 1 — 103; invocantur, 104 — 115, 1022; O. 1 seqq.; earum nomina enumerantur, 77 seqq.; Hesiodum canere docent ac jubent, 22 — 35, O. 662; tripus ab Hesiodo eis dedicatus, O. 658; in Herculis scuto representatae, S. 206.
 Epitheta: Ἑλικωνιάδες, 1; O. 658; ἡδέιπαι, 1021; Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι, 75, 114; Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 25, 52, 966, 1022; Πιερίδες, S. 206; τέκνα Διὸς, 104; χρυσάμπυκες, 916. Memorantur prætereundo 36, 93, 94, 96, 100; CL.
 Μόφος, vates, Amyci, S. 181, et Mantus f., Calchanthem vaticinandi arte vicit, CXVIII; inter principes Lapitharum numeratur S. 181.
 Μυκήνη, Inachi filia, Arestoris uxor, qui Mycenæ urbi nomen dedit, CVII.
 Μυρμηξ, ηκος, Melites pater, CLXXV.
 Μυρμιδόνες, οἱ, e formicis a Jove facti atque Æaco dati, qui primi naves extruxerunt, LXIV; Μυρμιδόνων πόλις, Hellas, Phthiotidis urbs, S. 380, 474.
 Μῶμος, Noctis filius, 214.

N.

Ναῖς, ἴδος, Najas. Najadum una Chironi nupsit, CII; de Najadum ætate longissima CIII.
 Ναυβολίδης, αο, Nauboli f., Pylo, XLV.
 Ναυσίθοος, Ulixis et Calypsus f., 1017.
 Ναυσίνοος, Ulixis et Calypsus f., 1018.
 Νείκεα, τὰ, Jurgia, Eridis liberi, 229.
 Νεῖλος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 338.
 Νεμειαῖος λέων, leo Nemeus, Othri ex Echidna f., 327, a Junone nutritus, 328 seqq., ab Hercule interfectus, 332.
 Νεμείη, Argolidis regio, a leone Nemeo vexata, 329 seqq.; ibi Tretus mons, 331.
 Νέμεσις, ἡ, Noctis filia, 223; terra relicta cum Pietate ad cælum fugit, O. 197 seqq.
 Νέστος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 341.
 Νέστωρ, ορος, Nelei f., apud Gerenos educatus, inter-

fectis ab Hercule fratribus, solus servatus, XXX, XXXI, Γερήνιος ἱππότα; pater Polycastes, C.
 Νηληϊάδης, αο, Nelei f., Nestor, C.
 Νηλεὺς, ἥος, Pyli rex, cujus filii ab Hercule interfecti extra Nestorem, XXX, XXXI, ταλασίφρων.
 Νημερτής, ἑος, ἡ, una Nereidum, 262.
 Νηρεὺς, ἥος, Ponti filius maximus natus, ἀφευδής, ἀληθής, 233 seqq.; quinquaginta filiarum (Nereidum) pater e Doride, 240 seqq.; ἄλιος γέρων, 1003.
 Νησαίη, Nereidum una, 249.
 Νησώ, οὖς, Nereidum una, 261.
 Νίκη, Pallantis et Stygis filia, καλλίσφυρος, 384.
 Νικήπτη, Pelopis filia, CCVII.
 Νικόστρατος, XCIII, ἕξος Ἄρης.
 Νόδω, cujus decem filios totidemque filias fuisse, XLIV; undeviginti ejus liberos fuisse, *ibid.*
 Νύμφαι οὔρειαι, Nymphæ montanæ, Oreades, 130; e quinque filiabus Hecatai filiaque Phoronei natae, XCI.
 Νύξ, κτός, Nox, 176, Chaus filia, Erebi soror, 123; ex Erebo Ætheris et Diei mater, 124; nullo ex viro mater Fati, Κηρὸς, Mortis Somnique (758), Somniorum, Momī, Ὀϊζύος, Esperidum, Parcarum, Nemesis, Fraudis, Φιλότητος, Senectutis, Eridis, 211 — 225; Nox et Dies alternis in Tartarum intrant et inde redeunt, 747 seqq., illa Somnum secum ducens, 757.
 Epitheta: ἑρεβωνή, 213; μελαινα, 20, 123; ὀλεή, 224, 757.

Ξ.

Ξάνθη, una Oceanitidum, 356; Machaonis mater ex Æsculapio, CLXXIX.
 Ξούθος, Hellenis filius, XXIII.

Ο.

Ὁβριάρεως (Βριάρεως, 817), Briareus, Cœli Tellurisque f., 147 seqq.; Cymopoliam, Neptuni filiam, uxorem duxit, 817 seqq. Briareus Cottusque et Gyas, tres fratres centimani (Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα, 644), a patre sub terram detrusi et in vincula coniecti, 617 seqq., a Jove liberati, ut Diis contra Titanes opem ferrent, 624 seqq., 639 seqq., ubi eorum descriptio; pugnant adversus Titanes, 714 seqq., quos victos in Tartarum detrudunt, 717 seqq., ubi et ipsi habitabant, φύλακες πιστοὶ Διὸς, 734; Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι, 815 seqq.
 Ὁθρὺς, υος, mons Thessaliæ, in quo stantes Titanes cum Diis pugnant, 632, ὠφληή.
 Οἶδαλος, pater Pirenes, CVI.
 Οἰδιπόδης, αο, Œdipi f., Eteocles, O. 163.
 Ὀϊζύς, ἡ, Calamitas, Noctis filia, ἀλγινόεσσα, 214.
 Οινόμαος, Marmacem, Alcahoum, Euryalum, alios interficit, CX.
 Οἰονόπιων, υνος, Chiorum rex, Bacchi f., Maronis pater, XXXVIII, et Meropes, XLIII; Orionem excæcato vindictam evitaturus sub terra absconditur, *ibid.*
 Οἰνεὺς, ἑως, rex, ad quem Periboea missa est, LXXXVIII.
 Ὀλμειδὸς, Boeotiæ amnis, 6.
 Ὀλυμπιάδες, αἱ, Olympiæ, Musarum epitheton, 25, 52, 966, 1022; de Deabus, LIV.
 Ὀλύμπιος, Jovis epitheton, 529, 884, O. 87; Jovis nomen proprium, 390 (ἀστεροπητής), O. 474, CLXIII.
 Ὀλύμπια δώματα, Deorum sedes, 75, 114, 783, 804, 963, O. 81, 110, 127.
 Ὀλύμπος et Οὐλύμπος, Thessaliæ mons, Deorum sedes, ἀγνός, S. 203; μακρὸς, 391, 680, S. 466; μέγας, 842; νιφόεις, 42, 62, 118, 794; πολύπτυχος, 113; præterea sine epitheto, 37, 51, 68, 101, 408, 689; O. 139, 197, 257; XXVI.

*Ομαδος, Tumultus, in Herculis clypeo representatus, S. 155.
 *Ομηρος, cum Hesiodo in Delo insula Apollinem cecinit, CLXVIII.
 *Ονειροι, oi (Somnia), Noctis filii, 212.
 *Οπλεις, εως, unus e principibus Lapitharum, S. 180.
 *Ορθρος, Geryonis canis, Typhaonis et Echidnae f., 309; pater Sphingis et leonis Nemei ex Echidna, 325; ab Hercule interfectus, 293.
 *Ορκος, Deus qui perjuros punit, Eridis f., 231, O. 804; O. 219.
 *Ορτυγια, insula parva, ante Syracusas sita, CXXXVI.
 *Ορχομενός, ό, pater Aspledonis, Clomeni, Amphidoci, CXO.
 *Ορχομενός, ή, Minyarum urbs (Μινύειος) in Boeotia, LIII, Cephisso adiacens, ubi Gratiae colebantur, CXLII, CXLIII.
 Ουλυμπος, 397, Ουλυμπόνδε; 633; 855; 953, νηόεις; S. 30; S. 471, μέγας; XXXIV. Vid. Όλυμπος.
 Ουρανίδης, Urani f., Saturnus, άναξ, 486; oi Ουρανίδαι, Cyclopes, 502.
 Ουρανίη, 1) una Musarum, 78, mater Lini, XCIV. 2) Oceanitidum una, θεοειδής, 350.
 Ουρανίωνες, oi, Urani (Caeli) filii ac nepotes, άγαυοί, 461; de Diis, 919, 939.
 Ουρανός, Caelus, 147, 159, 421, 644; εύρος, 45; μέγας, 176, 208; άσπερείς, 106, 127, 463, 470, 891; Telluris f., 126 seqq.; ex ea pater multorum liberorum, 133 — 153; filios sub terra condit, 154 seqq.; ejus genitalia a Saturno resecta, 178, seqq. Vid. porro in Γαία, Άφροδίτη.
 Ούρεα, τὰ (Montes), e Tellure nata, μακρά, 129.
 Ούρεος, Centaurus, S. 186.

II.

Παγασαίος, epitheton Apollinis, quia Pegasis templum habuit, S. 70.
 Παιών, άνως, Deorum medicus. Eum ab Apolline differre, CI.
 Παλίωξις, ή, Repulsio (hostium persequentium) in scuto Herculis representata, S. 154.
 Παλλάντιον, Arcadiae urbs, quae a Pallante nomen traxit, CXCVIII.
 Παλλάς, άδος, ή, Minervae nomen. Παλλάς Άθήνη, 577, O. 77; Παλλάς Άθηναίη, κόρη Διός, S. 126.
 Πάλλας, αντος, ό, 1) Cui et Eurybiae f., 376. 2) Lycaonis f., qui Pallatio urbi nomen dedit, CXCVIII.
 Πανδιονίς χελιδών, hirundo, O. 568, όρθρογένη.
 Πανδώρη, quomodo Jovis jussu a Vulcano ficta, a multis Diis Deabusque exornata, cur hoc nomine appellata fuerit, O. 60 — 82; col. 570 — 589; ejus historia, O. 83 — 105; Graeci mater ex Jove, XX, Deucalionis e Prometheo, XXI.
 Πανέλληνες, oi, O. 528; ita universos Graecos ab Hesiodo vocatos fuisse, CLXXXIV.
 Πανόσκεα, una Nereidum, 250.
 Πανοπηίς, ίδος, Panopei nata, Άgle, LXXXV.
 Πανοπις, ίδος (alibi Πανοπιεύς), Phocidis urbs, Cephisso adiacens, CXLII.
 Παρθάων, ονος, pater Alcathoi, CX.
 Παρθένιος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 344.
 Παρνησός, Parnassus, Boeotiae mons, 499.
 Πασιθέη, una Nereidum, 247.
 Πασιδόη, Oceanitidum una, 352.
 Πάτροκλος, f. Menetii, fratris Pelei, Achillis frater patruelis, CLXXXVIII.

Παιδών, ούς, 1) Suada, quomodo Pandoram exornaverit, O. 73. 2) Oceanitidum una, 349.
 Περιβόος, Αepyti f., CLXXVI; inter principes Lapitharum, S. 179.
 Πειρήν, ήνος, Ius pater, V.
 Πειρήνη, CEBali filia, CVI.
 Πείρος, ό, Achajae fluvius, CLVI.
 Πελασγός, Lycaonis pater, XCVIII, quem αὐτόχθονα fuisse Hesiodus dixit, XCVII.
 Πελασγοί, oi, populus, qui Dodonam incolebat, CXXXIV.
 Πελειάδες, αι, Plejades, X. Vid. Πηλιάδες.
 Πελίας, rex, Jasoni labores difficiles imperavit, όδριστής και άτάσθαλος, κ. τ. λ. 996.
 Πελοπόννησος, ή, Hesiodo nota, CXL.
 Πέλοψ, σπος, pater Nicippes, CCVII.
 Πελωρίς, ίδος, promontorium, ab Orione conditum, CLXXXVIII.
 Περιβοία, Hipponoi filia, ab Hippostrato compressa, ad Ceneum missa, qui eam interficeret, LXXXVIII.
 Περιήρης, ους, ΑEoli f., υπέρθυμος, XXIII; Halirrhothii pater, XCII.
 Περιεχόμενος, Nelei f., qui in omnium animalium speciem se convertere potuit, ab Hercule interfectus, XXX.
 Περιμήδης, εως, Centaurus, Πευκείδης, S. 187.
 Περιμησός, Boeotiae amnis, 5.
 Περσέπολις, εως, ό, Telemachi et Polycastes f., C.
 Περσεύς, Danaes f., qualis in Herculis clypeo representatus fuerit, ίππότα, S. 214 — 229.
 Περσεφονείη et Περσεφόνη, Proserpina, Jovis et Cereris filia, quam Pluto rapuit, 913; cum Plutone in Tartaro habitat, έπαινή, 768, 774.
 Περσεφόνη, 913, vid. Περσεφονείη.
 Πέρσης, 1) Cui et Eurybiae f., 377; Asteriae maritus, 409; ex ea pater Hecates, 411. 2) Hesiodi frater, ad quem carmen Operum et Dierum scriptum, O. 10, 27, 213, 274, 286, 299, 397 (νήπιος), 611, 633 (μέγα νήπιος), 641.
 Περσηίς, ίδος, una Oceanitidum, 356, 957; e Sole mater Circes et Aetiae regis, 957.
 Πετραίη, Oceanitidum una, έρδασσα, 357.
 Πετραίος, Centaurus, S. 185.
 Πευκείδαι, oi, Perimedes et Dryalus, Centauri, S. 187.
 Περρηδών, ούς, Graearum altera, εύπεπλος, 273.
 Πήγασος ίππος, Medusae capite amputato prosiluit, 281; nominis derivatio, 282; terra relicta ad caelum volavit, ubi tonitru fulmenque Jovi fert, 283 seqq.; cum Bellerophonte Chimerae vincit, 325.
 Πηλείς, έος, ΑEaci f., XLVI; Achillis pater e Thetide, 1006; frater Menetii, Patrocli patruus, CLXXXVIII; Thetidem prohibet Achillem interficere, II; de eo et Acati uxore historiam ab Hesiodo fuisse fuisse narratam, CXCI.
 Πήλιον, τὸ, mons Thessaliae, αινών, LXXXII; in quo Jaso a Chirone educatus est, ύλήν, LXXXIII.
 Πηνειός, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 343. LII.
 Πιερίδες, αι, Musae cognominantur, S. 206.
 Πιερίη, Thessaliae regio, ubi Musae natae, 53; ibi Magnes et Macedo habitabant, XXVI. Πιερήθεν, O. 1.
 Πηλιάδες et Πελειάδες, αι, Plejades, Atlantis filiae, Άτλαγενέες, O. 383; O. 572, 615, 619.
 Πηλεάδρη, una Oceanitidum, 355.
 Πλούτος, Plutus deus, Cereris et Jasii f., 969 seqq.
 Πλουτών, ούς, Oceanitidum una, βοώπις, 355.
 Πολυδεύκης, εως, Pollux, Jovis f., XXXVI; άντίθεος, XXVI.
 Πολυδώρη, Oceanitidum una, ευειδής, 354. CXCI.
 Πολύτωρος, Cadmi et Harmoniae f., 978.

Χείρωνος ὑποθήκαι, carmen Hesiodo adscriptum, cuius exordium CXKV.

Χίμαιρα, Typhaonis et Echidnæ filia, 319 seqq., ubi ejus descriptio; a Bellerophonte ac Pegaso interfecta, 325.

Χίος, ἡ, insula, ad quam Orio in itinere suo venit, XLIII.

Χρυσάωρ, ορος, capite Medusæ amputato prosiluit, 281; nominis interpretatio, 283; e Calliroë pater Geryonis, 287, 979, et Echidnæ, 295.

Χρυσή, ἡ, una Oceanitidum 359.

Ψ.

Ψαμάθη, Nereidum una, χαρίεσσα δέμας, 260; Phoci mater ex Æaco, δία θεάων, 1003.

Ω.

Ὀγγία, insula ad occidentem vergens, CCIII.

Ὀγγία, insula, in vicinitate Cretæ sita, CCIII.

Ὀκεανίνη, Oceanitis, Oceani filia; de Styge, 389, de Clymene, καλλίσφυρος, 507, de Chryseide, 956. Ὀκεανίαι, αἱ, Oceanitides, ac Oceani Tethyos filiae (346),

3000 numero, τανύσφυροι, 364; quarum maximæ natu (366) recensentur 349 — 361.

Ὀκεανὸς, Cœli ac Telluris f., 133; e Tethye pater Fluviorum, 337 seqq., 368, et Nympharum Oceanitidum, 345 seqq., 362; pater Doridis, 242; Electræ, 265, Calliroes, 288, 979; Idyæ, 959; Helenes, XXXV; qualis in margine scuti Herculei representatus fuerit, S. 314 seqq.; trajectus ab Hercule, 292; ab Argonautis in Libyam navigantibus trajectus, LXII; Ὀκεανοῖο βέεθρα, 695; Ὀκεανοῦ βόαι, 841; ἱερὸς βόος Ὀκεανοῖο, O. 566. Epitheta: ἀφόρβος, 776; βαθυδίνης, 133, O. 171; βαθυβρείτης, 265; κλυτὸς, 215, 274, 288, 294; μέγας, 20; τελέεις ποταμὸς, 242, 959. Præterea obvius 282, 383, 789, 816, 908.

Ὀκυπέτη, Harpyiarum altera, 267.

Ὀκυρόη, una Oceanitidum, 360.

Ὀλενὴ πέτρη, Olenia rupes, Piro fluvio adjacens, CLVI.

Ὀλενος, ἡ, urbs Achajæ, LXXXVIII.

Ὀραι, αἱ, Eunomia, Dice, Irene, Jovis ac Themidos filiae, 901 seqq.; quomodo Pandoram exornaverint, καλλίχομοι, O. 74.

Ὀρίων, ωνος, Neptuni et Brylles f., cujus historia XLIII et XLXXVIII. O. 609; σθένος (δμβριμον) Ὀρίωνος, O. 615, 619.